

DIN LUMEA IUDAICĂ

– o istorie în adevărata ei lumină –

Editura LIBERTATEA, Jacksonville 2023

“Libertatea”, New York. Dir. Nicolae Niță
(Ziar de opinie, orientare și acțiune românească în exil)

- Ediția a II-a, revăzută și adăugită -

@2023

Toate drepturile rezervate

O EXPLICAȚIE UTILĂ

CITITORULUI

Mai bine de 38 de ani în urmă, sub pseudonimul Lupescu Aurel, vedeau lumina tiparului în coloanele ziarului “Libertatea” din New York, o lungă serie de articole dedicate cunoașterii Istoriei Evreilor, în cadrul rubricii intitulată “*Din Lumea Iudaică*”.

Șirul evenimentelor istorice pe care le înregistrăm mai jos, se oprește la anul 1987. Deși au trecut atâția ani de la publicarea lor, sunt și astăzi la fel de actuale și – în lumina ultimelor evenimente internaționale care se petrec în Orientul Mijlociu – întăresc complementar, încă odată, cele expuse cititorilor lună de lună în cursul anilor 1985-1987 ¹⁾ cu privire la cadrul agresiv de manifestare al evreilor.

Ne-am făcut astfel datoria să răspundem atacurilor din presa israelită (“Revista mea”, “Viața noastră”, etc.) care au vizat în acel timp ziarul “Libertatea”, cum și amenințărilor cu care ne-am confruntat din partea organizațiilor evreiești de diverse nuanțe, unele dintre ele cu șantajul că mâna lungă a Mossad-ului nu iartă pe nimeni.

Cum succesele operaționale ale Mossad-ului sunt binecunoscute și au fost relatate pe larg cu tente subiective și de senzație, insuccesele au fost în mare parte trecute cu vederea! După cum vom observa, insuccesele au fost la fel de numeroase și au avut repercusiuni deosebite, o confirmare și rezultantă directă fiind însăși ultimul atac surpriză al luptătorilor palestinieni în teritoriul ocupat de statul Israel adiacent Fâșiei Gaza.

---

¹⁾ - Martie 1985 – Decembrie 1987.

Finalul studiului nostru asupra statului Israel este dedicat Mossad-ului și privește activitatea acestui serviciu de spionaj al Israelului, încheiat cu recapitularea principalelor evenimente istorice, sociale, militare și politice caracteristice conflictului fără sfârșit sub titlul: *Războiul Semiților*. Alte aspecte diverse dezbătute în corpul ziarului, cu implicații contingente fenomenului iudaic, încheie adaosul la cea de-a doua ediție.

Acum, când aștern pe hârtie aceste rânduri, s'au împlinit mai bine de trei săptămâni de la data izbucnirii furiei iudaice asupra Fâșiei Gaza. Imagini apocaliptice brăzdează – zi de zi – pelicula televizorului care arată în toată hidoșenia genocidul monstruos ce ia proporții de la o zi la alta.

Deplorăm numărul de victime din populația civilă ce s'a înregistrat, urmare a incursiunii fatale din 7 Octombrie a.c. care a hotărât deznodământul lor, după cum deplorăm și acțiunea militară curentă dusă fără nici un discernământ asupra palestinienilor. Înregistrăm și declarațiile Israelului în privința conflictului catalogat drept o *agresiune împotriva Israelului la care trebuie să se răspundă cu fermitate*, dar, de la fermitate la genocid este o cale lungă și Israelul nu poate fi absolvit de această crimă.

Astăzi, după trei săptămâni de bombardament masiv, Gaza continuă să fie pulverizată cu toate mijloacele pe care le are la dispoziție armata israeliană, într'un asediu barbar și fără nici o discriminare: cartiere întregi decimate, mii de copii omorâți, mii din populația civilă (oficial peste 8.000 deocamdată), cu alte zeci de mii striviți încă sub dărâmaturi. Dictonul "Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte" rămâne în vigoare, pentru că nimic nu s'a schimbat, iar istoria înregistrează metodele răzbunării acelorași protagoniști, hotărâți să extermine fără putință de echivoc toți adversarii, fără nici o toleranță, așa cum au făcut-o de-a lungul anilor de la înființarea statului Israel încoace.

Cu un aliat de primă mână, Statele Unite, care-i furnizează ajutor militar, miile de bombe livrate în văzul lumii întregi continuă să secere viețile populației civile în măcelul de largi proporții care acum poartă din nefericire și antetul Statelor Unite. Ar fi injust dacă nu am aminti acest lucru, pacea popoarelor, inviolabilitatea granițelor și stabilitatea din această regiune pe care o proclamă și invocă "țara democrației" căpătând astfel altă fațetă de reînnoite sentimente de adversitate și ură.

În articolele de mai jos, vom întâlni cauzele acestui conflict perpetuu de la crearea artificială a Statului Israel în 1948, expansiunea teritorială și subjugarea populației palestinieniene alungată de pe pământurile ei de-a lungul anilor, lichidarea satelor și enclavelor palestinieniene.

Stat cu regim politic de tip polițienesc-militar, cu zeci de mii de prizonieri politici, fără nici un respect pentru drepturile omului și

persecuții care se răsfrâng noapte și zi asupra populației palestiniene, milioane dintre ei s’au văzut siliți să se refugieze în țările limitrofe, unde drama și tragedia acestei seminții se continuă.

Recrudescența măsurilor de asuprire din ultimii ani în Israel și provinciile ocupate, combinată cu vânătoria, întemnițarea și asasinarea sistematică a conducătorilor palestinieni sub eticheta de “teroriști”, au răbufnit, nemaiputând fi tolerate. Aici trebuie căutată adevărata cauză a conflictului actual, soldat cu atâtea victime din ambele părți.

Un stat care își perminte să bombardeze la bunul plac țările vecine fără nici un fel de impunitate, care se folosește de provocări și pretexte pentru aceste incursiuni violând granițele acestor state și destabilizând permanent pacea în Orientul Mijlociu, un stat care urmărește eliminarea fizică a tuturor adversarilor, un stat condamnat în mod repetat de numeroase instanțe internaționale pentru practicile genocidale, nu poate fi numit decât un “stat terorist”.

Zi și noapte, noi și mari cratere care înghit oameni, blocuri și imobile care se prăbușesc neîncetat, explozii care spintecă cerul, drone care aleargă după noi victime...

Haos, foamete, disperare...

Iar Fâșia Gaza, în văzul întregii planete, un imens cimitir de oameni îngropați de vii...

Nicolae NIȚĂ

DIN LUMEA IUDAICĂ

- Cuvântul Nostru -

Începând cu numărul de față, rezervăm permanent în paginile revistei "*Libertatea*" o rubrică specială cu titlul de mai sus. Venim astfel în întâmpinarea dorinței majorității românilor din exil de-a avea acces la informații privind fenomenul iudaic în general, istoria poporului evreu în Europa răsăriteană cu accent deosebit pe România, statul Israel și rolul său în politica internațională. Vom analiza relațiile dintre populația evreiască originară din România și comunitatea românească atât din țară cât și din exil, precum și efectele generate de aceste relații.

Prezentând în articolele rezervate acestei rubrici atât poziția iudaică precizată clar în nenumăratele publicații evreiești din lume cât și cea românească exprimată deasemenea public, sperăm să găsim în final o convergență a ambelor poziții în adevărul istoric documentat, de necontestat. Principiul care stă la baza revistei "*Libertatea*" este simplu: Respectarea adevărului.

Redacția "*Libertății*" deploră orice manifestare anti-iudaică (larg cunoscută sub numele de anti-semitism) după cum deploră orice manifestare anti-creștină ori împotriva oricărei nații sau religii de pe glob, aceste manifestări fiind contrare spiritului creștin ce animează structuralitatea ființei românești, cu adânci rădăcini în spațiul mioritic românesc.

Noi nu promovăm decât un singur "anti" iar acesta se numește ANTI-COMUNISM.

Considerăm comunismul internațional expresie a puterii satanice pe pământ, ca pe o plagă monstruoasă pe obrazul omenirii și vom înfiera pe promotorii lui indiferent de naționalitate, fie ei evrei, români, nemți, ș.a.m.d.

Prin aceasta nu vom fi nici anti-semiți, nici anti-români, nici anti-germani. Vom fi doar anti-comuniști.

REDACTIA

"Welfare" în România comunistă?

Articolul cu titlul "Rămășițele evreimii românești înfloresc, se dezvoltă" semnat de David Landau a apărut în revista "The Jewish Week" la rubrica "Focus", în numărul din 15 Martie 1985. Autorul precizează de la început că situația comunității evreiești din România este unică atât în lumea iudaică, unică în lumea comunistă și unică chiar în România.

Aflăm de la autor că înainte de cel de-al II-lea război mondial existau 800.000 de evrei în România și că jumătate dintre ei, deci 400.000, au pierit în holocaust. Cei ce au supraviețuit măcelului au emigrat în majoritate în Israel cu binecuvântarea guvernului comunist.

Cei aproximativ 26.000 de evrei care trăiesc astăzi în România sunt participanți activi la viața comunității, religioasă și culturală. Totul sub oblăduirea președintelui N. Ceaușescu. Autorul ne spune că ei beneficiază de un program asemănător "welfare"-ului american, finanțat de către American Jewish Joint Distribution Committee – JDC – care contribuie cu 4 milioane de dolari pe an, iar restul de 1 milion de dolari este pus de către Jewish Community Federation of Romania, ce are propriile ei fonduri. Deci un cost anual de 5 milioane de dolari.

Vastul program pentru evreii din România include ajutor în bani lichizi. Aproximativ 5.000 de persoane beneficiază de acest ajutor: Supraviețuitori ai Holocaustului, familii de bătrâni, indivizi ale căror familii au emigrat spre Israel ori în altă parte, indivizi care nu au minimul de 25 de ani de muncă necesar obținerii unei pensii complete de la stat. Bani sunt trimiși lunar la recipienți prin poștă.

Opt pachete pe an (6 ce coincid ca timp de expediere cu sărbătorile religioase evreiești, unul în mijlocul verii iar celălalt în mijlocul iernii) sunt trimise regulat la cei ce au nevoie, mai spune autorul. Cei care decid de aceste nevoi sunt rabinul șef Moses Rosen, președintele Federației evreimii române, Theodor Blumenfeld și șeful departamentului de ajutorare Edelstein. Pachetele cântăresc 40 pounds (aproximativ 20 kg.) și sunt cumpărate la prețul de 20 dolari din magazinele guvernamentale. Deasemenea, odată pe an, cei în nevoi desemnați de către rabinul M. Rosen, sunt invitați la oficiile locale să-și aleagă îmbrăcăminte fabricată fie în România, fie adusă

din St. Unite, pe gratis. Cele aproximativ 10 restaurante kosher din România servesc, folosind un sistem de cartelă, mese substanțiale. O masă costă în jur de 22 lei (egal \$1.80). Unii însă plătesc mai puțin, iar alții deloc. Sistemul de cartelă este folosit tocmai în scopul de-a menaja sentimentele celor ce beneficiază de masă gratuită.

Departamentul de ajutor este condus de către d-l Edlstein, fost înalt funcționar la Ministerul Comerțului Exterior Român care după pensionare a fost desemnat de către rabinul Rosen ca să conducă acest departament. Aproximativ 400 de case în București și alte 300 în provincie beneficiază de serviciile unor ajutoare, angajate de către departament ca să curețe, gătească și să cumpere pentru evreii bătrâni incapacitați din cauza vârstei și a bolii. Lucrători sociali sunt deasemenea angajați, de obicei pensionari care au nevoie de un supliment bănesc. Cei tineri nu sunt atrași deoarece plata este sub nivelul celei oferite de către stat.

Există deasemenea în București o policlinică cu doctori în majoritate pensionari, unii faimoși specialiști în virusuri, cum ar fi Prof. Nicolae Cajal, membru al Academiei Române de Științe. Evreii în vârstă sau cei ce au nevoie și sunt internați în acea policlinică sau care cheamă doctori la domiciliu se bucură de un serviciu mult mai devotat și mai eficient decât cel de care se bucură majoritatea din România. Mai mult, policlinica este legată de două farmacii ce eliberează medicamente contra prescripției, acestea fiind gratuite pentru evreii ce sunt calificați să le primească. Nimeni, dacă nu este calificat, nu poate obține medicamente dela acele farmacii, nici chiar contra banilor. Unii, ca Prof. Cajal, cred că în aproximativ o decadă viața organizată a evreilor din România se va stinge. Alți experți indică un potențial de încă 10.000 de evrei gata să emigreze în Israel, iar restul rămânând să-și trăiască viețile în România. Rabinul Rosen este însă optimist indicând ca cifră peste 10 ani, aproximativ 15.000 de evrei în România. Rabinul Rosen a putut astfel să declare cu mândrie în fața Primului Ministru al Israelului, Simon Perez, aflat în vizită la

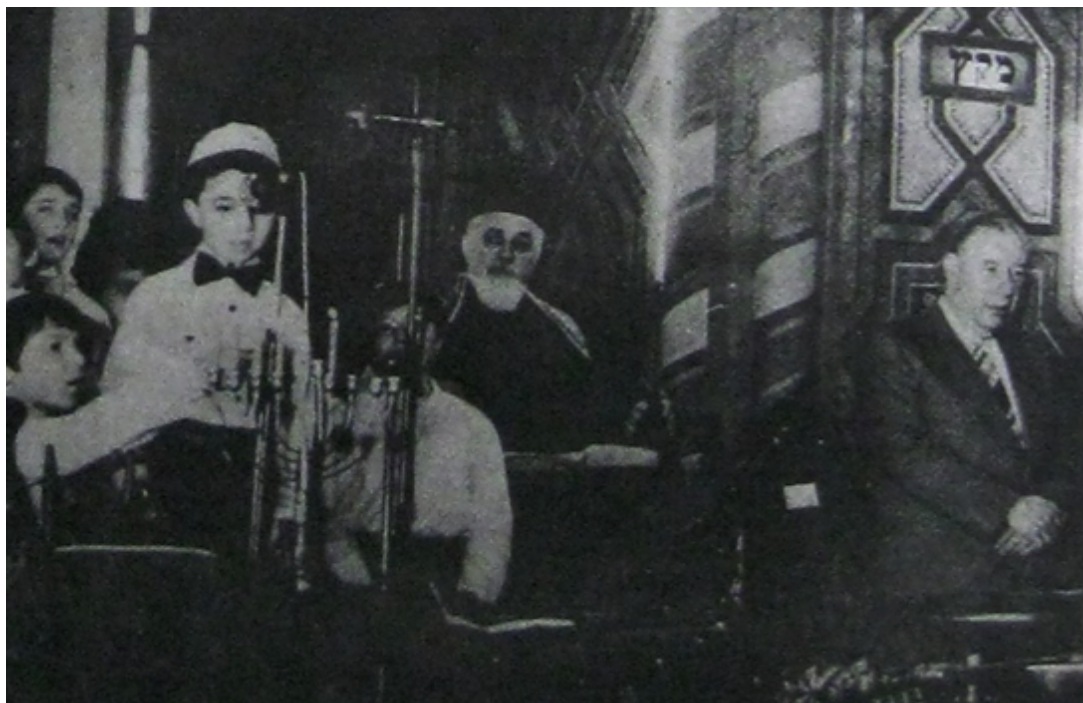
Rabinul David Mosess (Rosen), poreclit "Iuda din București", în biroul său din București. Comunist și agent al Securității, a fost instrumentul folosit în deportarea Episcopului Valerian Trifa din Statele Unite.

București: "Membrii acestei comunități au crescut cu o profundă conștiință a ceea ce înseamnă a fi evreu și cu un profund atașament și sens de identificare" (N.N.-cu iudaismul).

După ce am citit articolul, într'adevăr, nu putem decât să fim și noi de acord cu autorul asupra faptului că în România comunistă, comunitatea evreiască se bucură de un regim special nevisat de către populația românească. Ce deosebire dintre leaderii evrei al căror prim interes îl constituie bunăstarea poporului iudaic și membrii familiei autocratice comuniste Ceașescu, al căror prim interes îl constituie sclavizarea și ruinarea propriei nații în schimbul menținerii pe tronul roșu și a înmulțirii numărului de conturi personale din băncile elvețiene. Câtă deosebire dintre emigranții evrei ce pleacă spre patria lor Israel și refugiații români siliți să-și părăsească țara din cauza persecuțiilor bestiale ale unui regim tiranic în slujba comunismului internațional răspunzător de Holocaustul a 140 de milioane de victime în cursul a aproape 70 de ani de existență.

În încheiere dorim comunității evreiești din România împlinirea cu succes a destinului ei, iar populației românești îi cerem să reziste evului comunist întunecat în care trăiește și să aibă încredere într'o apropiată eliberare de sub jugul comunismului.

Rabinul Moses Rosen împreună cu Ariel Sharon (măcelarul), asistând la o slujbă în incinta marelui sinagogi din București - 1987.

PRELIMINARIILE
NAȘTERII
STATULUI ISRAEL

Statul Israel și Iudaismul Internațional

Revoluția Sionistă și Pactul Sykes - Picot

Pentru evreii din diasporă, 14 Mai 1948 - data oficială a înființării statului Israel - a avut semnificația împlinirii visului trimilenar al "Reîntoarcerii la Sion". Succesul trebuie să-l acredităm revoluției Sioniste.

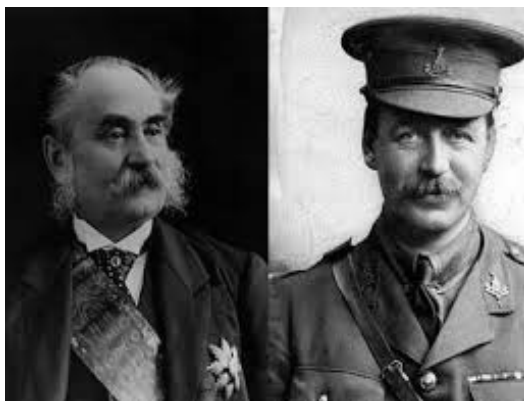
Într'adevăr, în contrast cu viziunea ortodoxă evreiască ce vedea constituirea unui stat iudaic ca pe o rezultată a mult așteptatei veniri mesianice, sionismul a luat responsabilitatea de pe umerii mesiei punând-o pe umerii evreilor.

Sionism înseamnă "reîntoarcerea la Sion", adică la Ierusalim (Sion a fost numele unui cartier din Jebusite, Ierusalim. Regele David ocupând orașul, a format din "sion" un simbol al întregului Ierusalim).

Sionismul este o revoluție deoarece corespunde parametrilor unei revoluții. Ele (revoluțiile), sunt generate de către intelectualitatea ce pune sub semnul întrebării moralitatea și eficiența instituțiilor existente și totodată proiectează coordonatele viitoarei societăți. Exemplele istorice sunt nenumărate: Rousseau, Voltaire – Revoluția Franceză, Marx, Engels – Revoluția comunistă, Locke, Bacon – Revoluția Americană. Ideile lor, după o variată perioadă de incubație în mințile altor oameni, dau naștere organizațiilor de insurecție armată. Exemplu: Robespierre, Marot – Revoluția Franceză, Jefferson, Hamilton, Madison – Revoluția Americană, Lenin, Troțki, Stalin – Revoluția comunistă.

Leaderilor acestor perioade sângeroase le urmează birocrații al căror rol primordial l-a constituit instituționalizarea noilor idei și asigurarea siguranței interne. Exemplele le vedem cu toții astăzi pretutindeni.

Revoluția sionistă urmează același drum cu o singură importantă adăugire. De vreme ce revoluțiile nu pot fi făcute fără oameni, iar

Francois Georges-Picot (stânga) și Mark Sykes, autorii pactului ce le poartă numele

numărul evreilor din Palestina era mult redus pentru a constitui o națiune, necesitatea motivării evreilor din diasporă de-a emigra în Palestina a fost preluată cu toată seriozitatea de către sioniști. Ideile generatoare au fost conținute într'o serie de cărți apărute în perioada 1860-1900, serie deschisă cu cartea "Roma și Jerusalem" scrisă în 1862 de către Moses Hess. Autorul, în deplină sfidare a tradițiilor ortodoxe evreiești se căsătorește cu o prostituată creștină, apoi după o lungă perioadă de cochetărie cu socialiștii marxiști (participă la Revoluția Germană din 1848 și este condamnat la moarte, dar izbuteste să evadeze), își părăsește mentorii reîntorcându-se la sionism.

*Socialist-marxistul
Moses Hess*

Ideia centrală a lui Hess o constituie necesitatea reîntoarcerii evreilor în Palestina spre a crea un centru spiritual pentru diaspora iudaică. După cum vom vedea mai târziu, această idee va influența profund pe viitorii conducători sioniști. În 1880, rabinul Samuel Mohilever lansează primul val al emigrației sioniste, punând bazele organizației "Iubitorii Sionului". Judah Pinstker, un conducător al acestei organizații în pamfletul "Auto-Emanciparea" sfătuiește pe evrei să-și caute independența teritorială și să se reîntoarcă la conștiința națională evreiască. În aceste condiții apare Theodor Herzl, considerat fondatorul Sionismului modern.

Theodor Herzl

Născut în 1860 la Budapesta, Ungaria, Herzl studiază Dreptul la Viena, dar devine jurnalist. În prima parte a vieții sale Herzl nu a luat parte activă la problemele evreiești, înstrăinându-se într'atât de iudaism încât la un moment dat a cochetat cu ideia botezului creștin. Celebra afacere Dreyfus a constituit pivotul central al reîntoarcerii lui Herzl la iudaism. Amintim cititorilor că A. Dreyfus, ofițer evreu în armata franceză a fost acuzat de către Tribunalul Militar Francez de crime de trădare (spionaj în favoarea germanilor) și condamnat la moarte.

Theodor Herzl în calitate de jurnalist, reprezentant al ziarului "Neue Freie Presse" din Viena, a acoperit procesul. În cursul lui, Herzl devine convins că anti-semitismul provine din structura socială și că salvarea nu poate fi obținută prin botez. Mai mult, el devine convins că ostilitatea îndreptată împotriva evreilor constituie o caracteristică universală a non-evreilor și deci, ei trăind ca minoritate alături de creștini nu pot scăpa de persecuții. Astfel, în Februarie 1896, apare la Viena o carte intitulată "Der Judenstaat" (Statul Evreu), al cărei autor este Herzl. Această carte devine "Biblia" sionismului internațional. Cităm: "Problema evreiască există oriunde trăiesc evrei. Unde nu există, ea este adusă de evrei în cursul migrației lor" și "Suntem un singur popor... Da, suntem destul de puternici pentru a forma un stat. Posedăm toate resursele materiale și umane necesare". (Theodor Herzl, *The Jewish State*, pg. 14-15). Un an mai târziu, în 29-31 August 1897, are loc la Basel, Elveția, primul Congres Sionist.

Organizația Sionistă Mondială ia ființă

Intelectualii revoluției sioniste și-au făcut datoria. În anii în care Organizația Sionistă Mondială avansa ideia unei pătri evreiești în Palestina, s'a impus tot mai mult. Circa 50.000 de evrei locuiau în acel timp în patru orașe sfinte: Jerusalem, Safed, Tiberias și Hebron. Alături de ei se aflau și câțiva coloniști sioniști veniți sub patronajul Baronului Edward de Rothschild.

Surse turcești indică la 1914 în Palestina o populație de 689.000 de locuitori dintre care 70.000 arabi creștini și 84.800 evrei. În genere, timp de secole, până la Primul Război Mondial, minoritățile evreiești și creștine au trăit alături de majoritatea musulmană indigenă într'un climat de toleranță religioasă și de pace.

Începutul secolului XX însă, aduce schimbări importante pentru evoluția ulterioară a evenimentelor. În particular, fenomenul "Trezirii Arabe" și "Mișcarea Tineretului Turc" din 1908, accentuate spre schimbare și progres,

Baronul Edward de Rothschild

vor conține germenii filosofiei universale apărută după Primul Război

Mondial și anume: dreptul la auto-determinare a populațiilor, avansată mai târziu de către Președintele Wilson.

Primul Război Mondial a dat o lovitură grea sionismului, prin alianța Imperiului Otoman cu Germania împotriva Angliei și Franței. Ca atare, evreii suspectați de simpatie cu Anglia, au fost spânzurați, alții deportați. Sionismul a fost declarat ilegal de către autoritățile otomane. În acest cadru, Anglia intervine într'o încercare diplomatică de a atrage pe Arabi de partea ei, și de a-i întoarce împotriva Turcilor. Însărcinatul afacerilor pentru Sudan și Egipt Sir Henry Mc. Mahon, contactează pe Șeriful din Mecca, Hussein Ibn Ali, persoană educată, extrem de influentă în rândurile arabilor. Corespondența lui Mc. Mahon nu a fost publicată de către guvernul britanic până în anul 1939. În pactul încheiat, Anglia promitea arabilor în schimbul insurecției contra turcilor, independența mult dorită, sub administrație specială britanică în districtele Bagdad și Basra. Insurecția arabă condusă de Hussein și cei patru fii ai lui, Ali, Abdullah, Feisal și Zaid a fost încununată de succes. În această perioadă a operat celebrul agent britanic T. E. Lawrence ale cărui aventuri romanțate au fost puse pe ecran de către marile case de filme europene și americane. Forțele britanice care învinseseră armata turcă, fac joncțiunea cu arabii la Damasc. Partea arabă își îndeplinise promisiunile. Acum ei așteptau ca englezii să le ofere independența promisă. Excepție făcea doar grupul creștinilor maroniți din Beirut, ce doreau să fie sub protectoratul francez. Arabii nu aveau de unde să știe că în timp ce pactul Mc. Mahon - Hussein era încheiat, avea loc înțelegerea secretă dintre Anglia, Franța și Rusia, înțelegere cunoscută mai apoi sub numele de "Pactul Sykes-Picot". Acest pact, publicat de Troțski în Noiembrie 1917, indica o împărțire reciprocă în avans a teritoriilor obținute după dezmembrarea Imperiului Otoman. În contradicție cu pactul Mc. Mahon - Hussein, noul pact secret recunoștea dreptul Franței asupra Siriei și nordului Palestinei și totodată pune sudul Palestinei sub administrație internațională.

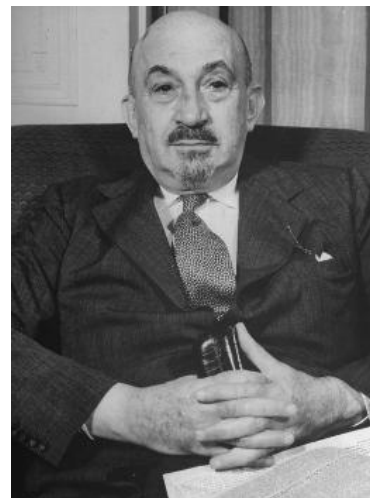
*Faimosul agent britanic
T. E. Lawrence*

Primul pas spre izolarea Palestinei era făcut.

DECLARAȚIA BALFOUR

- baza politicii britanice către un Cămin Național al
Evreilor în Palestina -

După cum am menționat în articolele anterioare, progresul Sionismului va fi, pentru deceniile viitoare, în strânsă dependență de momentele cruciale ale națiunilor lumii. Primul și cel de al II-lea Război Mondial constituie exemple elocvente ale acestei afirmații. Reamintim cititorilor noștri că pactul Sykes-Picot încheiat la 16 Mai 1916, a fost rezultatul înțelegerilor secrete dintre Rusia, Anglia și Franța ce prevedea viitoarea împărțire a Imperiului Otoman între cele trei mari puteri, în contradicție cu promisiunile făcute arabilor în corespondența Mc Mahon - Hussein. Arabii nu au știut de existența pactului Sykes-Picot, considerat de noi ca o clasică repetiție pentru viitoarea premieră de la Ialta și Teheran (al II-lea Război Mondial), unde la fel soarta națiunilor a fost pecetluită de împărțirea cinică a lumii în sfere de influență de către puterile Aliate. La fel ca și arabii atunci, românii au aflat abia după război că România era "dăruită" Rusiei comuniste. După cum am văzut, pactul Sykes-Picot prevedea ca Franța să primească Siria de vest cu orașul Mosul, în timp ce restul Mesopotamiei (Iraq) intra sub jurisdicția Angliei. Palestina era "lăsată" pentru o "administrație internațională". Între timp un alt mare actor al Sionismului internațional intră pe scenă. Dr. Chaim Weizmann, originar din Rusia, studiază chimia în Germania devenind descoperitorul unui proces unic de fabricare a dinamitei (TNT). Odată cu moartea lui Herzl, Weizmann se mută în Anglia unde devine foarte activ în cercurile sioniste din această țară, câștigând încrederea altor sioniști dedicați, aflați în fruntea puterii politice și economice ca: Lloyd George, Churchill, Balfour, Cecil, Grey și mulți alți membri ai familiei Rotschild. Weizmann credea cu tărie că evreii constituiau un *popor*, că ei trebuie să aibă un *stat* și că statul lor trebuie să fie *Palestina*. Talentat diplomat, a căutat să stabilească o legătură cu conducătorii otomani în scopul îmbunătățirii condițiilor de viață ale evreilor din Palestina.

Dr. Chaim Weizmann

Totodată trebuia să nu ofenseze Germania, unde se găsea Centrul Sionist Mondial sau Rusia, unde evreii erau angajați în ilegalitatea comunistă contra regimului țarist. Deasemenea trebuia să aibă grijă să nu incite ostilitatea arabilor din Orientul Mijlociu.

Până la sfârșitul vieții sale, Weizmann a căutat să obțină o declarație oficială a guvernului Majestății Sale britanice în favoarea unui "Cămin al evreilor" în Palestina. Deasemenea, nu a fost ușor să obțină sprijinul celor 300.000 de evrei din Anglia din care numai 8.000 erau sioniști. Majoritatea de 292.000 de evrei erau anti-sioniști conduși de Secretarul de Stat Edwin Montegu, la fel ca majoritatea evreilor americani, simpatizau cu aspectele culturale ale sionismului și suportau o eventuală prosperitate în siguranță a unei comunități evreiești în Țara Sfântă, dar opuneau categoric formarea unui Stat evreiesc în Palestina deoarece: "evreii sunt și vor rămâne mult timp o minoritate în sânul populației din Palestina și vor fi implicați în lupte sângeroase cu vecinii lor de alte rase și religii".

În America legătura cea mai efectivă a sionismului a constituit-o judecătorul Louis Bradeis, prieten apropiat al președintelui Wilson. În fine, efortul lui Weizmann a fost răsplătit.

La data de 2 Noembrie 1917, Arthur James Balfour, Secretarul de Stat al ministerului de Afaceri Externe a adresat o scrisoare lordului Rotschild, scrisoare ce va constitui un instrument formidabil în mâinile Sionismului Mondial.

Iată conținutul faimoasei scrisori:

Biroul de Externe
2 Noembrie 1917

Dragul meu Lord Rothschild,

Am deosebita plăcere de a-ți înmâna în numele Guvernului Majestății Sale următoarea declarație de simpatie cu aspirațiile evreilor sioniști, care a fost supusă și aprobată de Cabinet:

"Guvernul Majestății Sale privește cu favoare stabilirea în Palestina a unui Cămin național pentru poporul evreu și-i va folosi bunele oficii pentru a facilita atingerea acestui obiectiv; este de înțeles că nu se va face nimic ce ar putea prejudicia drepturile civile și religioase ale comunităților non-evreiești existente în Palestina sau drepturile și status-ul politic obținut de evrei în alte țări."

Îți voi fi recunoscător dacă vei aduce această declarație la cunoștință Federației Sioniste.

Al dumneavoastră
(semnătura)
A.W. James Balfour

Declarația Balfour a fost scrisă în momentul în care Anglia, în cel de al patrulea an de război cu Germania, avea nevoie de un document cu valoare propagandistică atât în scopul obținerii suportului evreilor din America ca și în speranța că evreimea rusească va influența guvernul provizoriu al lui A. Kerenski²⁾ să nu se predea Germaniei în care caz consecințele vor fi dezastruoase pentru Anglia și Aliați.

O primă analiză a acestui document scoate în evidență câteva "ciudățenii".

Scrisoarea a fost adresată unui individ, Lord Rothschild care nu deținea nici o poziție în acel timp, nici în guvernul britanic și nici în organizația sionistă.

Limbajul scrisorii este ambiguu, fără îndoială intenționat, dacă ținem cont de nenumăratele formulări și reformulări în timpul nenumăratelor conferințe în care până și sensul și alegerea fiecărui cuvânt au fost dezbătute, până la aprobarea formei finale cunoscută sub numele de "Declarația Balfour".

Arthur James Balfour

De exemplu, ce trebuie înțeles prin noțiunea de "cămin național"?: o comunitate, o așezare, un stat sau altceva? Ori înseamnă cumva fraza "privește cu favoare" o obligație ori o acțiune deschisă a guvernului Majestății Sale? Până și Palestina în acel timp nu constituia o unitate politică definită prin granițe. Nu este lipsit de interes să adăugăm că înainte de publicare, declarația Balfour a fost aprobată de președintele Americii, Wilson, iar mai târziu de către Franța și Italia.

Pentru forțele sioniste, "Declarația Balfour" a constituit un mare succes. Din punctul de vedere al intereselor britanice, "Declarația" a constituit una dintre cele mai mari greșeli din istoria Angliei după cum vom vedea mai târziu.

²⁾ - Alexandr Kerenski, devenit Prim-ministru al guvernului provizoriu în Iulie 1917.

Când lumea arabă a luat cunoștință de existența "Declarației Balfour", a protestat puternic, însă fără o bază logică ca urmare atât a limbajului ambiguu al documentului cât și asigurării date de către ambasadorul Angliei din Cairo lui Sherif Hussein că acesta va fi simpatetic atât cu controlul internațional asupra Palestinei ca și cu încurajarea colonizării evreilor în Palestina.

În fine, în Ianuarie 1919 ca urmare a unor întâlniri la nivel înalt în Europa, emirul Feisal și Weizmann au semnat un acord care exprima încrederea și hotărârea celor două părți în punerea în efect a "Declarației Balfour". Ca o măsură de prevedere înainte de a semna documentul, emirul Feisal a adăugat o clauză ce lega obținerea independenței de către Arabi conform Memorandumului său datat 4 Ianuarie 1919, de validitatea acordului cu Weizmann.

La 30 Septembrie 1918, patru secole de ocupație turcească asupra arabilor lua sfârșit.

La data de 18 Ianuarie 1919 are loc Conferința de Pace de la Paris, la care emirul Feisal ca reprezentant al arabilor informează Conferința: "În Palestina majoritatea enormă a populației este arabă. Evreii și Arabii sunt foarte apropiați în sânge și nu există conflict de caracter între cele două rase. În principiu noi suntem ca unul..."

Președintele Wilson propune ca o comisie internațională să meargă în Palestina și să efectueze un sondaj al dorinței populației. Ceilalți aliați însă, au refuzat, astfel că în final președintele Wilson a trimis o comisie americană compusă din H.C. King și C. R. Crane care au primit în vara anului 1919 diverse delegații din Siria și Palestina. Comisia Crane a raportat opoziția fermă a locuitorilor față de planurile sioniste și dorința lor de independență sub forma unei Sirii unite (incluzând Palestina) și că în cazul unei necesare asistențe ei preferă America, Angliei.

Proviziunile Ligii Națiunilor Unite au fost semnate la Versailles la data de 28 Iunie 1919. Ele prevedeau stabilirea sistemului de Mandate. Articolul 22 al acestor proviziuni stabilea că "anumite comunități ce au aparținut Imperiului Otoman, au atins un stadiu de dezvoltare

Emirul Faisal I

suficientă spre a fi eventual recunoscute ca națiuni independente," dar că, "până atunci ele se vor afla sub tutela Mandatului Națiunilor Unite".³⁾

Între timp, Weizmann cere ca Anglia să acționeze ca Mandatară a Ligii Națiunilor Unite pentru Palestina. Weizmann subliniază că aceasta este "dorința evreimii mondiale". Vom analiza mai târziu implicațiile acestei identificări a evreimii mondiale cu evreii locuitori atunci în Palestina.

În fine, la 25 Aprilie 1920, Consiliul Suprem al Conferinței de Pace din San Remo, oferă mandatul Angliei. Mandatul pentru Palestina a devenit efectiv la data de 29 Septembrie 1923. Articolul 2 spune:

*Președintele Statelor Unite,
Woodrow Wilson*

"Mandatorii sunt responsabili pentru plasarea țării sub asemenea condiții politice, administrative și economice ce vor asigura formarea unui Cămin național Evreiesc și pentru dezvoltarea instituțiilor guvernamentale și deasemenea pentru asigurarea drepturilor civile și religioase ale locuitorilor Palestinei fără deosebire de rasă ori religie”.

Al doilea paragraf reproduce textual "Declarația Balfour". Al treilea citează:

"Recunoaște că au fost acordate (prin "Declarația Balfour") legături istorice date poporului evreu și palestinian și bazei pentru reconstituirea Căminului lor Național în acea țară..."

Statele Unite au devenit parte la "Declarația Balfour" prin semnarea Convenției anglo-americane din 1974.

Triumful Sionismului Mondial a fost deplin. De acum eforturile lor se vor îndrepta înspre formarea unui stat evreiesc cu o evreime unită în spate.

---

³⁾ - Principalele *beneficiare* ale Mandatului de administrare convenit în aceste teritorii vor fi Anglia și Franța.

ANII
MANDATULUI
1923 - 1948

ANII MANDATULUI: 1923-1948 - PERIOADA ANTE-HITLER -

Mandatul pentru Palestina a intrat în efect la 29 Septembrie 1923. După cum am văzut, Mandatul a fost oferit Angliei în timpul lucrărilor Supremului Consiliu al Conferinței de Pace care a avut loc la San Remo la 25 Aprilie 1920. Astfel declarația Balfour și decizia luată la San Remo au deschis o nouă etapă de lupte politice ce vor destabiliza în final liniștea milenară a Palestinei.

Problema evidentă de care s'a izbit Sionismul a fost stabilirea unui cămin național evreiesc în Palestina, teritoriu deja cămin național al altui popor. Pentru Vladimir Jabotinski, mentorul lui Menachem Begin viitorul terorist și șef de stat, soluția era candidă și simplă: o masivă imigrație de evrei în Palestina secundată de o expulzare masivă a palestinienilor. Iată un tabel compilat

Menachem Begin

de Liga Națiunilor Unite în perioada 1924-1940 reflectând succesul politicii Sioniste:

ANUL	EVREI	MUSULMANI	CREȘTINI	TOTAL
1924	95.000	533.000	82.000	710.000
1928	152.000	616.000	89.000	857.000
1936	384.000	796.000	120.000	1.300.000
1940	464.000	881.000	133.000	1.478.000

Datele statistice arată că în perioada menționată populația Palestinei a crescut cu 128% în timp ce populația evreiască a crescut cu 452%, în contrast cu musulmanii, a căror creștere a fost doar de 81%. Anii 1924-1928 s'au desfășurat în Palestina într'o relativă tranșchilitate. În acea perioadă sursa principală a emigrației evreiești către Palestina o constituia Polonia. Comisia Sionistă a fost împuternicită cu reglementarea declarației Balfour, servind ca o legătură între autoritățile britanice și populația evreiască existentă. Comisia a devenit mai târziu "Agenția Evreiască" care va deveni instrumentul principal de îndeplinire a planurilor sioniste. Numirea sionistului Herbert Samuel în funcția de Înalt Comisar pentru Palestina a finalizat transformarea Agenției Evreiești într'un guvern evreiesc în interesul guvernului

mandatar, un adevărat stat în stat. Majoritatea de 93% de musulmani și creștini era prezentată în fața lumii drept "comunități existente non-evreiești" în contrast cu evreii ce reprezentau cca. 7% din populație.

În August 1929 ca urmare a unei demonstrații anti-arabe, un tânăr evreu este înjunghiat în fața Zidului Plângerii din Ierusalim. Incidentul s'a transformat într'o adevărată bătălie extinzându-se în satele din jur. În câteva zile, 249 de persoane au fost ucise - 133 evrei și 116 arabi - iar alți 571 răniți. Comisia de investigare britanică condusă de sir Walter Show, conchide că dezordinea a fost provocată de către animozitatea arabilor față de evrei, animozitate cauzată de către nesatisfacerea aspirațiilor politice și economice a arabilor. Comisia Show recomanda o formulare clară a politicii britanice privind posesia de pământ și problema imigrației evreiești. Puțin după aceea, sir John Hope Simpson relatează într'un raport adresat guvernului britanic că un maximum de aproximativ 100.000 de imigranți pot fi admiși și că numai jumătate din ei trebuie să fie evrei; iar dacă există posturi vacante, ocuparea lor trebuie să fie făcută cu arabii, oameni calificați pentru post și nu cu evrei imigranți. Același Sir John Hope Simpson scrie în anul 1940 într'un articol:

"Dacă autoritățile evreiești ar fi fost mulțumite cu obiectivul inițial al așezării lor în Palestina, o viață evreiască fără persecuții în acord cu tradițiile evreiești - Căminul Național n'ar fi pus nicio problemă... Din păcate imigrația evreiască de astăzi nu este formată din evrei ce, în acord cu principiile religioase, doresc să se întoarcă în țara lui Sion în scopul de a duce o viață evreiască în liniște și pace, fără persecuții, și în acord cu tradițiile evreiești.

Imigrația actuală este compusă din evrei în majoritate atei, animați de un spirit de naționalism politic, determinați să-și asigure dominația în Palestina, casa arabilor de cel puțin 1300 de ani."

Guvernul britanic emite la 1930 "Documentele Albe Passfield" ce formulează:

"Nenumărate încercări au fost făcute în suportul doleanțelor sioniste, în a prezenta rolul principal al Mandatului ca garant al făuririi Căminului național Evreiesc în timp ce rolul de garant al drepturilor populației non-evreiești este doar secundar... Aceasta este o concepție pe care guvernul Majestății Sale a privit-o întotdeauna ca total greșită".

Documentele Passfield au întâmpinat o viguroasă opoziție ce a dus la modificarea lor printr'o scrisoare a Prim Ministrului Ramson Mac Donald către Dr. Weizman. Dr. Weizman a acceptat formula modificată, acceptare care l-a costat scump. În 1931 la Congresul Mondial al Sioniștilor, Dr. Weizman a trebuit să-și ofere demisia din funcția de președinte al acestei organizații. Anul 1931. Sionismul ajunge la concluzia că Mandatul Britanic peste Palestina trebuie să ia sfârșit, pentru constituirea cu succes a unui Cămin Evreiesc Național în Palestina.

Articolul 4 al Mandatului specifică faptul că Organizația Sionistă trebuie să fie agenția evreiască mijlocitoare dintre guvernul britanic și populația evreiască. În 1930, în timpul unei conferințe evreiești ce cuprindea sioniști și non-sioniști, a fost creată Agenția Evreiască pentru Palestina cu sediul în Palestina. Toți au fost de acord ca președintele Organizației Sioniste Mondiale să fie și președintele Agenției și că cele două grupuri (sioniști și non-sioniști), trebuie să aibă reprezentare egală și organele lor. Practic, în curând Agenția Evreiască a fost dominată de către sioniști care au ocupat posturile cheie ale Agenției în proporție de 100%. Numeroase alte organizații sioniste au fost create în America și Anglia, astfel că în curând Organizația Sionistă Mondială a preluat conducerea efectivă asupra întregii mișcări sioniste.

În contrast, comunitățile arabe atât din Palestina cât și din afară nu au fost în stare să creeze o organizație internaționalistă puternică. În condițiile Mandatului o auto-guvernare era exclusă, paralizând astfel voința politică a unei majorități arabe la patru cincimi din totalul populației Palestinei. Perioada respectivă a fost una de creștere a naționalismului în toată lumea. Întărirea naționalismului arab și evreiesc a pus cele două forțe în conflict direct. Din acel moment nici o înțelegere dintre cele două fracțiuni nu va mai fi posibilă iar Marea Britanie va fi pusă la mijloc, fiindu-i tăiată orice posibilitate de-a mai acționa efectiv în numele Ligii Națiunilor Unite. Între timp suportul sionismului creștea atât în America cât și în Anglia. Orientul Mijlociu însă nu devenise încă o problemă arzătoare născătoare de competiție între partidele politice pentru asigurarea "votului evreiesc". America se retrăsese în izolaționism ca urmare a inflației din 1920 și apoi a anilor depresiei economice din 1930.

Pe bolta constelației politice mondiale, stelei lui David i se suprapune în 1933 svastica germană. În următorii 12 ani Adolf Hitler va juca rolul decisiv în terminarea mandatului britanic și formarea statului Israel.

ANII MANDATULUI: 1923-1948 - PERIOADA HITLER -

Anul 1933. Svastica, simbolul fertilității și expansiunii, devine emblema oficială a Germaniei Național-Socialiste. În rotirea ei amețitoare, asemenea bumerangului, svastica germană pare decisă să distrugă dualitatea stelei lui David, retezând triunghiul de jos ce ațintește spre străfundurile pământului. Adolf Hitler, Cancelarul ales al Germaniei va domina evenimentele următorilor 12 ani, evenimente ce se vor dovedi decisive în formarea statului Israel. În ceea ce-i privește pe evrei, intențiile Național-Socialiste erau fără echivoc: Evreii trebuiau să părăsească Germania, și cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru ei. Alternativa o constituia internarea în lagăre de concentrare. Aceasta convenea de minune planurilor sioniste în ceea ce privește imigrația evreilor spre Palestina și crearea unui viitor stat evreiesc.

În cartea "Eichman în Jerusalem", scriitoarea Hannah Arendt dezvăluie ciudata asociație în faza inițială a regimului hitlerist, dintre naziști și conducătorii sioniști. Astfel, Asociația Evreiască pentru Palestina a încheiat un acord secret cu autoritățile național-socialiste. Acordul consta în asistarea reciprocă în imigrația ilegală spre Palestina a evreilor din Europa cu concursul deplin al SS-ului și Gestapo-ului.

Afluxul masiv de imigranți evrei spre Palestina a declanșat protestul majorității indigene arabe ce a dus la greva generală de 6 luni din 1936. Guvernul britanic trimite o comisie regală de anchetă cunoscută cu numele de "Comisia Peel". Raportul oficial al Comisiei publicat în 1937, recunoaște pentru prima dată că Mandatul nu constituie o soluție adecvată pentru problema Palestiniană și recomandă formarea unui stat evreiesc și unul arab prin partiție. Convocarea unei mese rotunde la Palatul St. James din Londra, cu invitarea unor reprezentanți ai arabilor palestineieni, ai Agenției Evreiești precum și din partea guvernelor Egiptului, Israelului și Arabiei Saudite, eșuează.

În Mai 1939, guvernul britanic emite Documentele Albe privind problema Palestinei. Documentele Albe arată că: "Nu constituie parte a politicii britanice transformarea Palestinei într'un Stat Evreiesc". Scopul politicii britanice îl constituie formarea unui Stat Palestinian independent în următorii zece ani în care: "Evrei și Arabi vor fi

Palestinieni după cum Englezii și Scoțienii din Marea Britanie sunt britanici".

Documentele Albe limitează imigrația evreiască în Palestina la 75.000 în următorii 5 ani după care imigrația va înceta total. Reacția evreiască a fost violentă. Marele Rabin rupe Documentele Albe în fața Congregației din Ierusalim, demonstrații au loc în timpul cărora un oficial britanic este ucis. Noua politică britanică față de Palestina publicată în Documentele Albe trebuie interpretată în contextul situației politice mondiale. Șase luni înainte de publicare, Chamberlain încheie acordul dela München cu Hitler, Germania ocupă regiunea sudetă din Cehoslovacia, iar Italia invadează Albania. Perspectiva unui eventual război cu Germania, având trupe angajate în Palestina, nu surâdea englezilor.

Deși Documentele Albe ale guvernului britanic au dat o lovitură grea Sionismului Mondial, evenimentele istorice următoare au pus aceste acte oficiale pe raftul uitării pentru următorii ani. Consiliul Ligii Națiunilor nu s'a întrunit niciodată spre a discuta rezultatele Comisiei Mandatului sau poziția guvernului britanic. Un an mai târziu guvernul Chamberlain cade și Winston Churchill, suporter înfocat al Sionismului, devine Prim-Ministru. Africa de Nord și părți ale Orientului Mijlociu devin teatre de operații majore ale celui de-al II-lea Război Mondial.

Deși conducătorii sioniști i-au cerut lui Churchill să denunțe și să anuleze Documentele Albe, situația în care se găsea Anglia nu i-a permis acestuia să facă pasul.

Anglia avea interese majore în Sudan, Egipt, Iraq și întregul Golf Persic. Populația acestor țări lua partea arabilor palestinieni. Deasemenea, zeci și zeci de milioane de musulmani supuși Imperiului Britanic aveau profunde simpatii pro-arabe. Astfel, Documentele Albe au rămas în efect până în 1948 când Mandatul britanic în Palestina este terminat.

Deschiderea ostilităților dintre forțele Axei și cele Aliate au dus la intensificarea campaniei Sionismului Mondial în America mai ales, unde în Decembrie 1942 o rezoluție semnată de 63 Senatori și 181

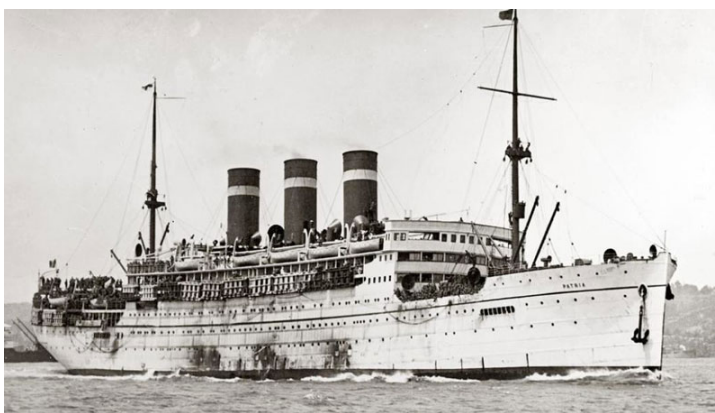
Winston Churchill

Congresmenii cerea președintelui Roosevelt să "reinstaleze Patria Evreiască". Programul Organizației Sioniste din Palestina constă în:

- 1) Crearea unui stat evreiesc suveran, stat ce va cuprinde întreaga Palestină și Transjordanul
- 2) Transferul populației arabe din Palestina în Iraq și
- 3) Control evreiesc asupra întregului Orient Mijlociu în sectoarele economice de dezvoltare și control.

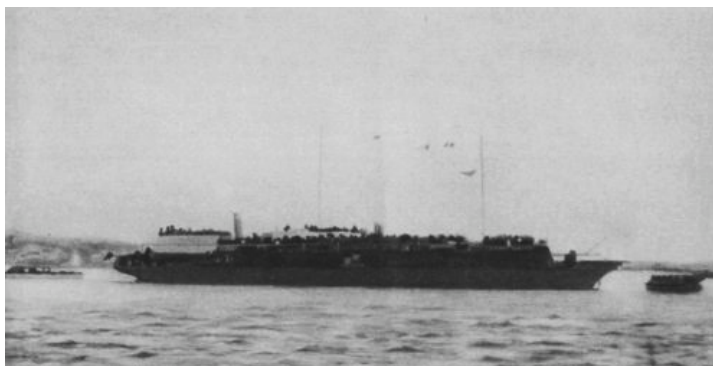
Ultimatum-ul Germaniei Național-Socialiste dat evreilor în sensul de-a părăsi Germania ori vor face față internării în lagăre, a dus la oferta țărilor aliate de a acorda azil refugiaților evrei. Statele Unite s'au oferit să primească 150.000 de evrei, Anglia la fel, iar celelalte țări aliate un total de 300.000. Aceste oferte subminau însă planurile Sionismului Mondial pentru care destinația refugiaților evrei trebuia să fie una singură: Palestina. Președintele Roosevelt a fost făcut să înțeleagă că pentru evreii din Europa nu există alt azil decât Palestina. Logica era simplă. Cităm din discuția președintelui Roosevelt cu un avocat din New York, Morris Ernst, un suporter al acordării de azil refugiaților evrei de către statele aliate: (Roosevelt): Mișcarea Sionistă știe că poate ridica sume imense de bani pentru Palestina spunând donatorilor: "Nu există un alt loc în lume pentru săracul evreu unde acesta să poată merge". Dar dacă ar exista un azil politic mondial pentru toți oamenii indiferent de rasă, crez ori culoare, ei n'ar mai putea ridica banii. Atunci cei care nu ar dori să dea bani ar spune: "Ce vrei să spui când afirmi că evreii nu au alt loc unde să meargă în afară de Palestina? Lumea întreagă le oferă azil".

Pentru conducerea Sionismului Mondial scopul creării unui stat evreiesc pune în umbră toate celelalte considerente umanitare. Sau după cum Președintele Agenției Evreiești, Yetzhak Greenbaum, a fost citat ca spunând: "O vacanță în Palestina este mai valoroasă decât toți evreii din Polonia".

Vasul "Patria"

Două evenimente sângeroase ilustrează această atitudine. Unul privește încercarea de scufundare a vasului SS "Patria", la 25 Noembrie 1940, în urma unei explozii la bord. Incidentul, în urma căruia au murit 276 de pasageri evrei, a fost atribuit englezilor. Zece ani mai târziu, adevărul a ieșit la iveală. Vasul "Patria" era destinat să transporte pe evreii emigrați ilegal în Palestina, în țările aliate. Decizia Haganah-ului (organizația conspirativă a Sioniștilor în Palestina) a fost ca vasul să fie aruncat în aer spre a arăta englezilor că evreii nu pot fi dați afară din propria lor patrie. Al doilea eveniment privește scufundarea vasului SS "Struma" în Marea Neagră în 1942, tot în urma unei explozii în care au murit 769 imigranți evrei ilegali.

Vasul Struma

Agenția Evreiască a descris incidentul ca "un protest de masă și ca pe o sinucidere în masă".

După 1940, centrul de greutate al activității sioniste trece din Anglia în Statele Unite.

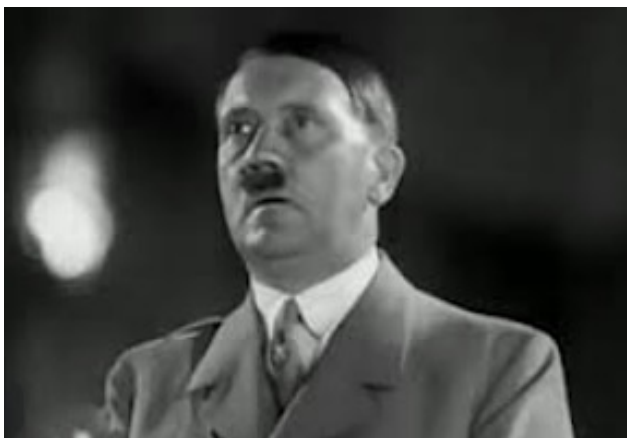
În Mai 1942 are loc Consiliul de Urgență al Organizației Sioniste Americane la hotelul "Biltmore" în New York. Conferința, la care au luat parte peste 600 americani în majoritate sioniști, a întocmit "Rezoluția Biltmore" care cerea următoarele: "Porțile Palestinei să fie deschise; Agenția Evreiască să fie investită cu controlul imigrației în Palestina și cu autoritatea necesară pentru dezvoltarea țării inclusiv a pământului neocupat ori necultivat și ca Palestina să fie numită ca un Commonwealth evreiesc integrat în structura noii lumi democratice". Zeci și zeci de grupuri de "acțiune" au fost formate peste noapte în fiecare stat, district și oraș. Mii de scrisori și telegrame au inundat virtual Casa Albă cerând ca guvernul american să declare oficial că favorizează imigrația evreilor în Palestina. Aceasta, în contrast cu imposibilitatea părții arabe de a-și prezenta punctul de vedere. Publicul american neavizat de problemele ce au confruntat Anglia în Orientul Mijlociu în încercarea ei de a administra Mandatul, a

*Preș. Franklin
Delano Roosevelt*

răspuns favorabil la cererile sioniștilor. La acest răspuns favorabil a contribuit în cea mai mare parte imaginea creată de "cele peste 6 milioane de evrei" arși în crematoriile naziste. În anul electoral 1944, sioniștii au introdus în ambele programe atât ale Democraților cât și Republicanilor rezoluții cerând "deschiderea... Palestinei către o imigrație fără restricții și stabilirea acolo a unui "Commonwealth" liber și democratic. Moartea lui Franklin Delano Roosevelt în Aprilie 1945, i-a găsit pe sioniști nepregătiți. Cu Harry Truman, noul președinte al Americii, sarcina sioniștilor era cu mult simplificată. Între timp, cel de-al II-lea Război Mondial i-a sfârșit. Truman devine pivotul central în crearea statului Isreal. Cu venirea lui Truman la Președenția Americii, perioada hitleriană a Mandatului Britanic se încheie. Influența acestei perioade asupra evenimentelor următoare este covârșitoare.

Adolf Hitler a fost cel care a pus în mâinile Sionismului Mondial arma formidabilă a anti-semitismului, folosită apoi cu atâta eficacitate de către liderii Sioniști în efortul lor încununat de succes de creare a unui stat evreiesc în Palestina. Acești lideri au înțeles perfect de bine că eficacitatea nu se confundă nici cu morala, etica ori cu concepțiile democratice atât de des invocate de către fariseii moderni. Odată cu prăbușirea Reich-ului German, noua ordine mondială preconizată la Yalta, Teheran și Postdam va continua să apropie eforturile sioniștilor.

*Cancelarul Germaniei,
Adolf Hitler*

+++

ANII MANDATULUI: 1923-1948

Terminarea Mandatului

Primăvara anului 1945. Cei doi inamici, actori principali ai tragediei cumplite ce paralizase întreaga omenire cu suflarea ei rece, părăseau scena vieții. Adolf Hitler, în spiritul nitche-ismului clasic, murea ca un soldat urmat de devotata lui soție ce-i împărtășise destinul dramatic. Theodore Roosevelt, murea în patul său, paralytic, incapacitat de mult timp și trădat de soția sa. Indiferent însă de intențiile lor reale, pentru sionismul internațional, cei doi oameni de stat au fost pavoatorii de bază a drumului ce duce la crearea statului Israel și la terminarea Mandatului Britanic. În Europa haosul complet domnea. O cortină de fier legalizată prin acordurile dela Yalta și Teheran, împărțea lumea în două sisteme, fază absolut necesară constituirii unui viitor guvern global. Harry Truman, noul președinte al St. Unite, fervent suporter al Sionismului, se pune îndată pe treabă, răspunzând la scrisoarea din 10 Martie 1945 trimisă lui Roosevelt de către conducătorul Transjordaniei, emirul Abdulah, și rămasă fără răspuns din cauza morții lui F.D.R.

Harry Truman

Truman răspunde: "...Nici o decizie privind Palestina nu va putea fi luată fără o consultație plenară cu arabii și evreii." Aceiași promisiune a fost făcută de Truman și altor lideri arabi. Între timp presiunile organizațiilor sioniste militante conduse de rabinul Abba Hillel Silver asupra administrației americane ce-și pregătea reprezentanțe pentru viitoarea conferință dela Postdam din Iulie 16-August 2, 1945, luau proporții neobișnuite.

La 24 Iulie 1945 Truman înaintează lui Churchill un memorandum în care specifica dorința St. Unite ca Anglia să ridice restricțiile din Documentele Albe asupra imigrației evreilor către Palestina.

La 31 August, Truman, într'o scrisoare adresată primului ministru britanic Attlee, cere aprobarea de urgență de către britanici ce dețineau Mandatul asupra Palestinei și emiterea a 100.000 de certificate de imigrare către Palestina. Truman indica situația refugiaților din Europa: 500.000 catolici, 100.000 protestanți și 226.000 evrei. Această scrisoare a devenit un document formidabil în mâinile sioniștilor.

Din întâmplare conținutul comunicatelor strict secrete dintre Truman și Attlee au ajuns în posesia Senatorului din Iowa, Guy Gillete, care era un membru al Ligii Americane pentru o Palestină Liberă. Senatorul dă publicității aceste scrisori, dezlănțuind proteste

imediate din partea conducătorilor arabi, care amenință Departamentul de Stat cu "periclitarea intereselor vitale ale St. Unite într'o lume arabă ostilă".

Ca urmare la 29 Octombrie, ambasadorul britanic la Washington, Lordul Halifax, cere stabilirea de urgență a unui comitet comun anglo-american pentru a examina emigrația evreiască către Palestina ori alte părți. Plecând dela constatarea că "evreii din Europa în prezent se află în mult mai grele condiții decât alte victime ale persecuției", explorează posibilitatea emigrării lor în țările din care au venit. Între timp situația din Orientul Mijlociu se deteriorează rapid ca urmare a luptelor dintre arabi și evrei precum și a intensificării actelor teroriste ale grupurilor Stern și Irgun, ultima condusă de către viitorul șef de stat israelian, Begin. În final, după multe tergiversări, Comitetul Comun anglo-american, format din 6 americani și 6 britanici, a fost constituit cu sarcina de a examina condițiile politice, sociale și economice din Palestina așa cum se repercutează asupra problemei imigrației evreiești și a așezărilor lor de acolo, precum și problema evreilor europeni. Comitetul condus de către Dr. Frank Aydlatte, directorul Institutului de Studii Avansate dela Princetown, deschide lucrările în Ianuarie 1946, continuă apoi la Londra, în Egipt și alte țări din Orientul Mijlociu.

Articolul 2 al comunicatului final cerea acordarea imediată a 100.000 de certificate de imigrare unor victime ale nazismului. Deasemenea cerea abolirea restricțiilor impuse evreilor de-a achiziționa pământ în Palestina. Comunicatul stipula în continuare:

"Evreii nu vor domina asupra arabilor, iar arabii nu vor domina asupra evreilor în Palestina... Palestina este o Țară Sfântă, sacră creștinilor, evreilor și musulmanilor și tocmai pentru că este o Țară Sfântă, Palestina nu este și nici nu poate deveni vreodată o țară în care vreo rasă ori religie aparte ar putea domina..."

Recomandarea 3 intitulată "Principiile Guvernământului: Nici stat arab, nici stat evreiesc." Mai stipula ca guvernului Palestinei să-i fie acordate garanții internaționale pentru prezervarea credințelor creștină, musulmană și iudaică. Garanții acordate de Națiunile Unite cu Anglia drept autoritate administrativă. Anglia refuză să fie singura responsabilă ca autoritate administrativă și cere participarea St. Unite, dar,... fără răspuns. Încă un Raport asupra Palestinei rămas literă moartă.

La începutul anului 1947 un ultim efort făcut de britanici în încercarea lor de a-i împăca atât pe arabi cât și pe evrei, recomanda o imigrare a evreilor în Palestina la o rată de 4.000 de evrei pe lună timp de doi ani. Recomandarea a fost denunțată de către Sioniști și ca atare abandonată. La fel o recomandare (H.R.2910) introdusă de către Congresmenul William G. Straton în 1947 de a admite 400.000 de persoane fără țară (refugiați) în America. Audierea H.R.2910 a durat 11 zile și aproape 200 de pagini testimoniale au fost strânse, dintre care numai 11 ale organizațiilor evreiești. Încă odată sioniștii au

sacrificat interesul fraților și rudelor lor pe altarul politicii mișcărilor seculare. Între timp, în Europa, organizațiile clandestine sioniste bine finanțate organizau transportul evreilor către Palestina. În Orientul Mijlociu teroriștii organizației Irgun Zvai Leumi aruncă în aer hotelul Regele David din Ierusalim, și spânzură doi ofițeri britanici. În America britanicii sunt prezentați drept "vechile forțe coloniale împotriva cărora au luptat americanii revoluționari", iar mogulul Ben Hecht de la Hollywood declara: "De fiecare

Hotelul "Regele David" după atacul terorist

dată când folosiți armele împotriva englezilor trădători ai patriei voastre, evreii din America au o mică sărbătoare în inima lor." În final, Anglia obosită de război și recunoscând rolul dominant al Americii de după cel de-al II-lea război mondial, concludă că nu mai poate duce povara administrării mandatului în Palestina. Ca atare, la 2 Aprilie 1947, Anglia cere ca problema să fie inclusă pe agenda următoarei sesiuni a Națiunilor Unite și constituirea unui comitet special de studiu al unui viitor guvernământ al Palestinei.

La sfârșitul lui August 1947, Comitetul Special al Națiunilor Unite asupra Palestinei recomanda Adunării Generale terminarea mandatului Britanic și studiul a două propuneri: una de separare într'un stat evreiesc și unul arab cu acordarea unui statut special garantat de Națiunile Unite Ierusalimului și altor locuri sfinte; a doua propunere, de formare a unui Stat Federal.

Propunerile Comitetului Special (UNSCOP) au fost dezbătute îndelungat mai ales că guvernul britanic a anunțat că-și va retrage

trupele la 1 August 1948. Mai târziu britanicii au declarat că ei "își termină Mandatul la 15 Mai 1948." Bineînțeles că Sionismul presa aprobarea primei propuneri: cea a separației în două state. În final, Comitetul ad-hoc a adoptat propunerea de partiționare ce transfera responsabilitatea acestei operații Consiliului de Securitate. Planul de partiționare a fost aprobat la 29 Nov. 1947 cu 33 de voturi pentru, 13 contra și 10 abțineri. Anglia s'a abținut de la vot.

Discuții "preliminare", bacșișuri grase precum și amenințări directe au asigurat succesul adoptării planului de partiționare a Palestinei. Între timp în Orientul Apropiat haosul substituise liniștea milenară a acestei regiuni unde actele teroriste ale organizațiilor extremiste Irgun Zvai Leumi, Stern și Haganah au culminat cu

masacrul din 9 Aprilie 1948 a 254 de săteni din Deir Yassin, în majoritate femei, copii și bătrâni. Cei câțiva supraviețuitori descriu scene de groază ca: "Un bărbat trage un glonte în cap femeii mele Salhiyeh care era gravidă de 9 luni. Apoi îi taie stomacul cu un cuțit de bucătărie." Majoritatea bărbaților din acel sat erau plecați la muncă în Ierusalim. Două zile după aceea, teroriștii din Irgun nu au dat voie nimănui să intre în sat spunând că un arab a fost ucis. În fine, Crucea Roșie Internațională efectuează

*Deir Yassin: o parte din victimele înregistrate în
masacrul din 9 Aprilie 1948*

o anchetă și găsește 254 de cadavre, 145 femei dintre care 35 gravide. Reprezentantul elvețian al Crucii Roșii Internaționale, Jaques de Reynier, devine fără voia lui martorul unei scene în care o tânără teroristă din Irgun înjunghie cu un cuțit un bătrân și o bătrână ce zăceau pe treptele unei case.

În zilele următoare masacrului, Agenția Evreiască transmite către arabii din Ierusalim următorul mesaj: "Dacă nu părăsiți casele voastre, vă așteaptă soarta celor din Deir Yassin." Între timp în America la 23 Aprilie 1948, Truman transmite prin Judecătorul General Rasenman Doctorului Weizman că, dacă Statul Evreiesc își va proclama independența imediat după terminarea Mandatului, guvernul St. Unite îl va recunoaște imediat.

Împotriva sfaturilor celor mai apropiați colaboratori, preș. Truman anunța la 14 Mai 1948 că St. Unite recunosc Isrealul ca un stat Independent și aceasta în timp ce ambasadorul St. Unite la Națiunile Unite lucra încă pentru implementarea politică inițială de partiționare a Palestinei sub control internațional. A urmat asasinarea la 17 Sept. 1948 a Contelui Folke Bernadotte, nepotul regelui suedez Gustav al V-lea și a ajutorului său Col. Andre Serat de către teroriștii organizației Stern în timp ce conduceau mașina în sectorul controlat de israelieni din Ierusalim.

Contele Folke Bernadotte asasinat de teroriștii din organizația "Stern"

Unul dintre ucigași, Yehoshua Zettler, prieten apropiat al lui Ben Gurion explica: "L-am asasinat pe Bernadotte pentru că el reprezenta o primejdie pentru Statutul Ierusalimului, prin declarațiile sale că Ierusalimul trebuie să rămână un oraș internațional."

La 15 Mai 1948, a doua zi după terminarea Mandatului Britanic și declararea Statului Israel, armatele Egiptului, Iordaniei, Irakului, Libanului și Siriei intră în Palestina și odată cu acest atac o nouă fază în istoria Palestinei începe.

Un lucru însă rămâne clar: Statul israelian există deoarece Mișcarea Sionistă a vrut să existe și a reușit să convingă guvernele marilor puteri că și ele doresc să existe. La acest succes a contribuit fuziunea unică dintre Israeal și Mișcarea Sionistă Mondială într'un guvernământ super-național capabil să obțină suportul guvernelor mondiale în favoarea Israelului.

Yehoshua Zettler

SEMIȚII CONTRA SEMIȚILOR

Terminarea Mandatului britanic, marcat de ascensiunea stelei lui David deasupra orizontului palestinian, a avut efectul declanșării destabilizării în Orientul Mijlociu. Paradoxul constituirii Statului Israel - singurul stat din lume a cărui religie oficială este iudaismul - de către formațiile sioniste în majoritate atee, continuă să intrige pe cercetătorii fiziologiei iudaice din întreaga lume. Cine sunt acești sioniști veniți din toate colțurile Europei și Americii, care și-au impus voința asupra semiților autohtoni – Sabra – și au declanșat războiul fratricid dintre cele două seminții din zonă, evrei și arabi? Întrebarea nu este nouă. Vasile Alecsandri, în discursul contra revizuirii art. 7 din Constituție rostit în Senatul României la 10 Oct. 1879, se întreba: "Ce sunt năvălitorii? Sunt un popor activ, inteligent, neobosit întru îndeplinirea misiunii sale... sunt cei mai exclusiviști din toți locuitorii pământului, cei mai neasimilabili cu celelalte popoare ale lumii..."

De acord, dar sunt oare acești sioniști Ashkenazi de aceeași origine semită ca și evreii Sabra ori arabii autohtoni? Arthur Koestler, scriitor evreu, în cartea sa "Al treisprezecelea trib" afirmă că majoritatea evreilor de astăzi sunt urmașii Khazarilor, un popor seminomad de origine tătară, ce s'au convertit la iudaism șapte secole după distrugerea Ierusalimului în 70 D.C. Regatul Khazarilor situat pe țărmul vestic al Marii Caspice, între Volga și Don, s'a extins curând, atingând țărmurile Mării Negre, Caspice și de Azov. Când Leon al III-lea, împăratul Bizanțului a expulzat un număr de evrei din Constantinople, aceștia s'au stabilit în regatul Khazarilor. Un complex de împrejurări favorabile: căsătoria fiului lui Leon al III-lea, Constantin al VI-lea, cu prințesa Khazara Irina și prozelitismul monoteismului iudaic, au dus la convertirea regelui Khazarilor Bulan, în 740 D.C., la religia iudaică și odată cu el, a tuturor supușilor din regatul Khazarilor. Halevi, în poemul său filosofic Ha-Kuzari, descrie această convertire la iudaism a regelui Bulan. După Halevi, regele Khazar a fost câștigat de argumentul "Contractului Social" dintre Dumnezeu și evrei pe muntele Sinai. Astfel iudaismul este prezentat nu ca o serie de revelații mistice trăite de indivizi, ci ca o experiență de la persoană la Dumnezeu și dela

Arthur Koestler

Dumnezeu la persoană. Prezența vizibilă a lui Dumnezeu este pretutuindeni, cea invizibilă însă este întâlnită numai în Ierusalim, cetatea lui Dumnezeu. Corespondența datată 950 D.C. dintre regele Iosif al Khazarilor și Hasdai Ibn Shaprut, ministrul de externe al Califului Spaniei, Abd al Rachman, detailează această convertire. Scrisorile autentice au fost publicate în 1577 spre a dovedi că evreii au o țară a lor proprie: Regatul Khazariei.

Influența Khazarilor a durat 250 de ani, până la eclipsarea de către ducele Kievului. În secolul al XIII-lea, odată cu sosirea marelui val mongol, Khazarii convertiți la iudaism și-au îndreptat fuga spre nord-vest. Cu alte cuvinte, evreii cunoscuți astăzi sub numele de Ashkenazi ce populau țările baltice, Rusia, România, Polonia, Ungaria, Germania, adică Europa întâi, America mai apoi, sunt de fapt urmașii Khazarilor, de origine tătară-finică și nu semiți. A. Koestler îi numește pe Ashkenezi: cel de al XIII-lea trib. Mai pot ei deci prezenta orice critică adversă drept anti-semitism de vreme ce ei nu sunt semiți? Argumetnul lui Koestler nu este nou. Prof. Dunlop de la Universitatea Columbia, prof. Burry în Anglia și Paliak de la Universitatea din Tel Aviv, conclud cercetările cu același răspuns: numai evreii autohtoni Sabra Sephardici sunt evrei pe linia sângelui. Cele douăsprezece triburi evreiești inițiale din care 10 s'au pierdut iar celelalte două, Israel și Iudah, ce locuiau Ținutul Sfânt, locul activității mesianice a lui Iisus, fiul Tatălui și al Sfântului Duh, au devenit exilate în Babilon odată cu distrugerea Templului de către Romani.

Din exilul Babilonian, nici măcar jumătate din aceștia nu s'au mai reîntors. Unde au dispărut însă celelalte 10 triburi? După unele afirmații din cartea "Israel, care este prețul?" publicată în 1953, arborele genealogic al lui Hitler și-ar putea avea rădăcinile în unul din cele zece triburi pierdute, în timp ce un Weizman, Golda Meir, Ben-Gurion, Begin ori alți mulți Ashkenezi ca urmași ai Khazarilor convertiți la iudaism, n'au nici o legătură antropologică cu evreii. Adică mulți Creștini, din punct de vedere antropologic, au mai mult sânge evreiesc în vine decât mulți dintre vecinii lor evrei. Regina Victoria a Angliei aparținea unei societăți israeliene ce-și susținea originea în triburile pierdute.

Iosif Flavius

Confuzia deriva din amalgamarea noțiunilor de iudaism, evreism și sionism.

Termenul de iudaism a fost pentru prima oară introdus de către Iosif Flaviu, scriitor și istoric roman de origine evreiască, în cartea sa "Istoria războiului evreiesc" apărută în șapte volume. Iudaismul reprezintă o colecție unitară de credințe, legi morale, practici religioase și instituții ceremoniale, înzestrat cu o mare forță de prozelitism înainte de apariția Creștinismului. În faza inițială o mulțime de indivizi, aparținând diferitelor națiuni și rase s'au convertit la iudaism. Cu alte cuvinte lumea iudaică de astăzi constituie un amestec al mai multor rase. Pentru a apăra acest conglomerat numit iudaism de pericolul crescând al defectiunilor, convertirilor și a căsătoriilor mixte, criza Israelului este prezentată drept criza evreimii mondiale ca și cum ar exista un Popor Evreu ca o entitate extra-teritorială Israelului. Iudaismul este forța unificatoare a diverselor rase ce formează astăzi lumea iudaică, după cum creștinismul este forța unificatoare a lumii creștine ori mahomedanismul lumea musulmană, după cum din sămânța lui Abraham, Hager a dat naștere lui Ishmael al arabilor.

Guvernul Statelor Unite prin Secretarul de Stat, Philips Talbat, într'o scrisoare datată Aprilie 20, 1964 către Rabinul Elmer Berger, intitulată "O scrisoare din partea unui rabin american către un ambasador arab", exprima poziția Departamentului de Stat: "St. Unite nu recunosc o relație politică legală bazată pe identificarea cetățenilor ei pe bază religioasă. Nu acceptă discriminarea pe bază religioasă dintre cetățenii ei. Trebuie să fie deci foarte clar că Departamentul de Stat nu recunoaște conceptul *popor evreiesc* drept concept al legilor internaționale."

Procesul spionului Alfred Dreyfus, făcut public de către Emile Zola în "J'accuse" a făcut posibilă uitarea de către sioniștii moderni a originii lor Khazare și îmbrățișarea anti-semitismului ca dovadă a originii lor palestinieni. Edwin S. Montegu, Secretarul de Stat britanic pentru India, într'un document datat 23 August 1917 și intitulat "Anti-semitismul prezentului guvern" susține:

Spionul Alfred Dreyfus

"Afirm că nu există o națiune evreiască. Membrii familiei mele, de exemplu, care sunt în această țară de mai multe generații nu au nici o comunitate de vederi sau dorințe cu nici o altă familie de evrei din altă țară decât prin profesarea aceleiași religii. A afirma că un evreu englez și un evreu maur ar fi din aceeași nație este echivalent cu a afirma că un creștin francez ar fi din aceeași nație - de aceeași rasă.

...Sunt și eu convins că aducerea evreilor înapoi spre a forma o națiune în țara din care au fost împrăștiați, necesită intervenția Conducerii Divine. Și nu voi sugera niciodată că, fie Lordul Rotschild sau domnul Balfour ar fi Messiah..., neg orice asociere a Palestinei de astăzi cu evreii. Este adevărat că Palestina a jucat un rol important în istoria evreiască, dar tot așa în istoria mahomedonă sau în istoria creștină. Este adevărat că Templul a fost în Palestina, dar tot atât de adevărat că și *Cina cea de Taină* și *Crucificarea* au fost tot acolo..."

Contrar tuturor opozițiilor, forța atee socialist-naționalistă a sionismului, a făcut posibilă existența Statului Israel și odată cu el declanșarea războiului fratricid.

Războaie sângeroase, răzbunări teribile, orașe întregi eradicate, terorismul local internaționalizat, au deschis calea destabilizării din regiune: Semiții arabi în luptă fratricidă cu Semiții evrei. Iată tragedia Orientului apropiat. Tactica este mereu aceeași ca și în cazul comunizării Rusiei țariste, a războiului civil din Spania, a vinderii la Yalta și Teheran, a comunizării Asiei și Americii Latine. Și desigur mitul anti-semitismului adus de către sioniștii nesemiți, își extinde plaga asupra lumii întregi. Anti-semitismul nu a existat niciodată în lumea arabă. În religia islamică Moise, Abraham și Iisus sunt recunoscuți drept profeți, iar unul dintre cele mai sfinte locuri ale Islamului este Stânca din Ierusalim unde Abraham urma să-l sacrifice pe Isaac. Egiptul și-a deschis întotdeauna brațele spre a primi pe frații lui, semiții evrei. A fost sionismul și formarea Statului Israel, care au distrus această relație umană.

Dar Statul Israel există de jure prin rezoluția Națiunilor Unite din 1948 și nu poate fi desființat decât prin genocid. Este o actualitate ce va avea un cuvânt greu de spus în viitoarea evoluție a războiului fratricid și a internaționalizării lui. Vor avea semiții arabi, frați cu semiții evrei, soarta indienilor americani?

Va declanșa oare viitoarea conflagrație majoră locală cel de-al III-lea război mondial? Varianta Divină cere convertirea la creștinism a israelienilor înainte de a doua venire a lui Christos pe pământ.

Vom trăi noi aceste evenimente? Timpul ne-o va spune.

RĂZBOAIELE
STATULUI ISRAEL

Războaiele Statului Israel dela înființare și până în prezent: 1948   PARTEA I-A   1967

În lucrarea sa "Statul evreiesc", Herzl, părintele Sionismului, propunea Madagascarul drept viitoarea țară a evreilor de pretutindeni.

Această idee a fost avansată de către Partidul național-socialist al lui Hitler, ca parte din platforma electorală a partidului și publicată într'un pamflet încă înainte de 1933. Germanii "soluției finale" au fost sădiți cu convingerea fermă că o eventuală renaștere a Israelului biblic ca stat evreiesc, va duce la un conflict fără de sfârșit în lumea arabă. 15 ani mai târziu, la 14 Mai 1948, statul evreiesc lua ființă pe teritoriul Israelului Biblic deschizând calea conflictului fără de sfârșit. Înainte chiar de declarația oficială a întemeierii statului Israel și imediat după rezoluția ONU de partiționare din anul 1948, teroriștii evrei din grupările Stern, Irgun și Haganah au dezlănțuit un val de atacuri armate contra arabilor, culminând cu masacrul din 9 Aprilie dela Deir Yassin în care 254 de copii, femei și bătrâni, și-au pierdut viața (vezi *Libertatea* Nr. 43 - 44). Înfrângând rezistența palestinienilor neorganizați, evreii cuceresc cartierul Katamon din Jerusalem, Ramleh, Safed și Beisan, și distrug total, ștergând de pe harta Palestinei alte 30 de sate și comunități palestinieni.

În mod semnificativ, măslinul - simbolul păcii -, devine obiectul răzbunării și mii de pomi sunt smulși din rădăcini și arși.

La 13 Mai Jaffa semnează actul de predare, iar a doua zi Statul Israel este proclamat.

Proape imediat trupele Egiptului, Iordaniei, Siriei, Iraqului și Libanului, intră în Palestina. Din acel moment și până în zilele noastre, Orientul Mijlociu va fi zguduit de șase războaie majore cu perioadele dintre ele dedicate actelor teroriste dintre cele două seminții semite din regiune: evreii și arabii.

Lipsei de coordonare și de experiență a ducerii unui război de către arabi, i se adaugă încetarea suportului logistic din partea Angliei la 29 Mai 1948 către Legiunea Arabă, dependentă în întregime de acest suport. Aceste trupe arabe, armate inferior și de trei ori mai mici în totalitatea lor decât cele evreiești, trebuiau să străbată distanțe uriașe de câte 1000 de km. de deșert spre a se angaja în luptă.

În contrast, trupele evreiești operau de pe teritoriul îngust al Israelului străbătut de o rețea de drumuri construite de englezi,

superioare în număr și armament, conduse de militari cu experiența războaielor europene și cu sprijinul lumii vestice înduioșate de Holocaustul evreiesc".

O succintă analiză a forțelor combatanților din războiul din 15 Mai 1948, ne este dată de către Generalul englez John Bagot Glubb, comandantul forțelor armate ale Transjordaniei:

Forțele armate arabe:

Egipt	10.000
Legiunea Arabă	4.500
Siria	3.000
Liban	1.000
Iraq	3.000

TOTAL .....

TOTAL	21.500
-------------	--------

Forțele armate israeliene:

TOTAL	65.000
-------------	--------

La 17 Septembrie 1948, mediatorul ONU asupra Palestinei, contele Folke Bernadotte, nepotul regelui Suediei Gustav al V-lea, este asasinat împreună cu ajutorul său Colonelul Andre Pierre Serat, de către teroriștii evrei din Stern. Motivul: Contele Bernadotte proclamase intenția sa de a acorda statutul de oraș internațional Ierusalimului, locul de conviețuire milenară pașnică a trei religii.

Armistițiul Egipteano-Israelian a fost semnat la 24 Feb. 1949, urmat de cel Libanezo-Israelian la 22 Martie 1949, Jordano-Israelian la 30 Aprilie și de cel Siriano-Israelian la 20 Iulie 1949.

Bazele acestui armistițiu au fost extrem de fragile, ducând în timp la deslănțuirea celorlalte războaie din zonă.

În 1950 agenții sioniști aruncă în aer sinagoge și locuințe evreiești în Bagdad, spre a forța pe evrei să emigreze în Israel. În 1952, Gamal Abdel Nasser, noul președinte al Egiptului, deschide calea îmbunătățirii relațiilor egipteano-americe în așa măsură încât St. Unite inițiază un program de ajutorare în valoare de 50 milioane de dolari în vederea definitivării proiectului Barajului dela Asuan. Din nou, agenți sioniști sunt trimiși de către Israel în scopul înveninării și ruperii relațiilor amicale dintre Egipt și St. Unite. Teroriștii evrei nu se dau înlături dela nimic. Bibliotecile americane din Alexandria și Cairo sunt aruncate în aer și bombe sunt plasate în cinematograful Metro-Goldwyn-Mayer și alte clădiri ocupate de către americani și englezi.

Bineînțeles, totul simulat ca o reacție anti-americană și anti-engleză a arabilor. În Decembrie, autorii israelieni ai acestor acte sunt descoperiți, arestați în timpul pătrunderii într'o instalație americană și condamnați la termene de închisoare. Presa controlată de sioniști a prezentat incidentul drept o conspirație antisemitică a președintelui Nasser.

Republica Arabă Unită naționalizează Canalul de Suez barând calea vapoarelor israeliene și întărind controlul în stâmtoarea Tiran și portul Eilat.

La 29 Octombrie 1956, în acord cu Anglia și Franța, invadează peninsula Sinai declanșând cel de al doilea război în zonă. La 31 Octombrie 1956, forțele aeriene ale Angliei și Franței bombardează aeroporturile și alte zone strategice din Egipt. Egiptul răspunde blocând Canalul de Suez prin scufundarea vaselor aflate în canal.

În aceste condiții, este meritul președintelui Eisenhower de a fi rezistat la presiunile sioniștilor. Suportat masiv de publicul american, președintele Eisenhower forțează retragerea israelienilor din teritoriile ocupate și stoparea acțiunilor militare ale Angliei și Franței, având ca rezultat restabilirea în Martie 1957, a granițelor dinainte de atac și formarea UNEF-ului ca organism al ONU de supraveghere a acestor granițe, rol asumat cu răspundere și succes până la retragerea acestui organism în 1967.

Perioada 1957-1967 a fost o perioadă de tensiune și constante acte reciproce de terorism și incidente de graniță. În 1965 și 1966 Organizația de Eliberare a Palestinei (PLO) precum și brațul ei drept Armata de Eliberare a Palestinei (PLA), atacă din ce în ce mai des pozițiile Israelului. Israelul răspunde bombardând instalațiile de apă din Siria și în toamna lui 1966, distruge total satele Samn și Jordan. Tensiunea dintre cele două seminții semite, arabi și evrei, crește, rumoarea inevitabilității unui nou război se face din ce în ce mai auzită. Decizia Israelului de a abate cursul râului Jordan în scopul fertilizării ținutului Negeve și cea de construire a reactorului nuclear dela Dimona, au constituit principalii factori de declanșare a războiului din 1967, cunoscut ulterior sub numele de "Războiul celor 6 zile".

Abaterea râului Jordan ducea la salinizarea teritoriilor arabe și transformarea lor în deșert, iar reactorul nuclear aducea pentru prima oară spectrul Apocalipsului nuclear în zonă. În timp ce președintele Nasser declara în public că arabii nu vor declanșa un atac împotriva Israelului, șeful Serviciului Secret al Israelului, generalul Meir Amit vizitează Washingtonul la 30 Mai 1967. La 3 Iunie 1967, Cabinetul israelian întrunit în ședință secretă, decide atacul împotriva

arabilor. Decizia de invazie a fost luată fără îndoială după asigurările diplomaților israelieni din Washington că dacă Israelul va ataca Egiptul, St. Unite nu vor interveni și nu vor forța retragerea Israelului ca în 1956. Zarurile au fost aruncate și în dimineața zilei de 5 Iunie 1967, forțele aeriene israeliene atacă simultan toate aeroporturile egiptene făcându-le inoperabile. Din nou, o forță militară de câteva sute de mii de soldați, arme superioare și fotografiile detaliate ale instalațiilor militare egiptene furnizate evreilor de către sateliții spion ai Americii, au dus la victoria relativ facilă a Israelului împotriva celor 80.000 de soldați egipteni concentrați în Sinai.

Războiul de șase zile: tancuri israeliene

Războiul s'a încheiat în 6 zile, nu înainte însă de a ilustra din nou vestitul "modus operandi semiticus", de a mușca mâna care-i hrănește.

La 7 Iunie 1967, israelienii ocupă Ierusalimul și completează cucerirea West-Bank-ului la 8 Iunie. În dimineața aceleiași zile, vasul american *Liberty* este atacat de către forțele combinate navale și aeriene israeliene, și redus în 30 de minute la o biată țintă găurită. 34 de americani aflați la bord au fost uciși, alți 75 răniți grav.

Vasul american "Liberty" după atacul deliberat al forțelor combinate israeliene

Atacul nu a încetat decât atunci când "SOS"-ul transmis a fost interceptat de către Flota a VI-a americană aflată 600 de mile nord-vest.

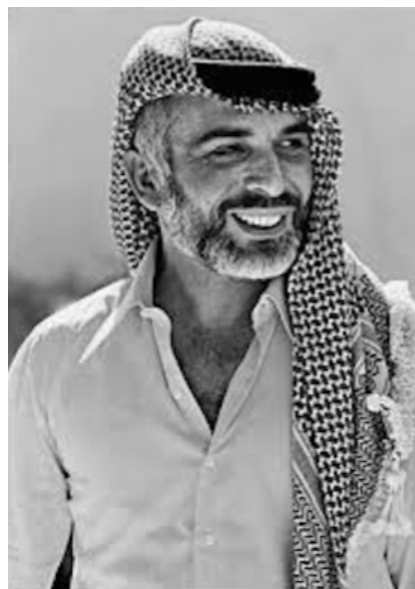
Alte urme ale atacului israelian

Cu mare greutate *Liberty* - escortat de către distrugătorul american Dakota - a ajuns în Malta la 14 Iunie. Scuzele israelienilor de a fi confundat vasul american cu unul egiptean inamic, este lipsit de orice bază de vreme ce premergător atacului, avioanele de recunoaștere israeliene au urmat vasul timp îndelungat, steagul american era arborat, iar numele în engleză vizibil în condiții bune de vizibilitate. Concluzia: atac deliberat asupra unui vas prieten și susținător fundamental al Israelului, era evidentă. Dacă vasul nu ar fi reușit să transmită "SOS"-ul interceptat de către flota americană, atacul ar fi reușit, nu ar mai fi existat supraviețuitori și adevărul probabil că nu ar fi ieșit la iveală niciodată.

Dar ce i-a determinat pe israelieni să riște o demascare publică a "modusului operandi semiticus"? Vasul *Liberty*, reactivat după cel de al II-lea război mondial, era un vas de spionaj american, echipat cu un sistem radio capabil de interceptare clară pe o rază de 500 de mile. Vasul mai posedă un sistem special de comunicație capabil de a transmite mesaje direct către St. Unite, prin reflectarea semnalelor radio de către Lună.

Vaporul a primit misunea la 2 Iunie (deci 3 zile înainte de declanșarea invaziei israeliene), de a porni în direcția Peninsulei Sinai, unde a ajuns la 8 Iunie 1967, și a fost atacat de către israelieni. Între 5 și 8 Iunie, antenele vasului american interceptau transmisiile de mesaje atât ale arabilor cât și israelienilor. Scopul era de a asigura ca Israelul să nu depășească obiectivele planului de izolare.

La scurt timp după aceea, analiștii de pe *Liberty* descoperă că israelienii au reușit să penetreze codurile cifrate egiptene și jordaniene. Printr'un procedeu special, aceste mesaje dintre regele Hussein și Președintele Nasser erau prelucrate și trimise înapoi fără posibilitatea detecției prelucrării, dând impresia falsă celor doi că războiul decurgea satisfăcător pentru arabi. Astfel Hussein primește mesajul fals că Egiptul contra-atacă în Sinai și că cere ajutor Jordaniei sub forma unui atac asupra Hebronului. Rezultatul este evident: Hussein își retrage forțele din zona crucială desemnată a tăia Israelul în două, dar egiptenii crezând că jordanienii atacă cu succes în Hebron, contra-atacă în dimineața zilei

*Regele Hussein
al Jordaniei*

de 8 Iunie cu rezultate dezastruoase. În ziua de 7 Iunie 1967, Eugen Raston cheamă pe ambasadorul israelian Avraham Herman la Departamentul de Stat unde-i cere acestuia stoparea imediată a invaziei israeliene, informându-l totodată că americanii au cunoștință de "fabricarea" mesajelor false de către israelieni. Ca urmare, câteva ore mai târziu, la Tel Aviv vasul american este pus sub observație electronică. Patru ore după aceea, ordinul de scufundare este dat. La ora actuală, cazul Liberty este încă învăluit în vălul des al tăcerii conspirative internaționale.

Războiul din 1967 s'a încheiat cu înfrângerea umilitoare a Egiptului, Siriei și Jordaniei. Discursul radio-televizat la 9 Iunie 1967 al președintelui Nasser, a enunțat în termeni simpli cauza înfrângerii: ascultarea sfaturilor președintelui Johnson și ale Uniunii Sovietice de a nu ataca primul. Din acest război Israelul a ieșit victorios anexând noi teritorii și continuând stăpânirea celor vechi, cu acordul deplin al celor două mari supraputeri: St. Unite și Sovietele.

*Grup de soldați egipteni luați prizonieri de armata israeliană
(1967)*

Războaiele Statului Israel dela înființare și până în prezent:

1967   PARTEA A II-A   1973

Războiul celor 6 zile din 1967 s'a încheiat cu victoria decisivă a Israelului atât pe plan local cât și pe cel internațional. Odată cu ocuparea noilor teritorii: West Bank din zona Jordanului, Peninsula Sinai, porțiunea Gaza și înălțimile Golan din Siria, granițele Israelului s'au extins conform visurilor sioniștilor moderni. În mod special Ierusalimul de Est încorporat în zona West Bank a devenit ținta favorizată a politicii de sionizare condusă de Israel. Districtul arab Bab el-Maghraba din Ierusalim, un splendid cartier arhitectural construit câteva secole în urmă, a fost distrus complet: peste 130 de clădiri și două moschei demolate cu ajutorul buldozerelor, întreaga populație evacuată.

Teroarea cuprinde Ierusalimul arab odată cu intrarea armatei de ocupație israeliene. După mărturiile unui arab creștin ce locuia în Ierusalim, 95% din prăvăliile arabe au fost sparte și golite de mărfuri, iar populația primită cu rafale de mitralieră. Arabii din Ierusalim nefiind pregătiți pentru război datorită statutului de oraș Sfânt internațional, au pierit cu sutele. Evacuarea forțată a arabilor din teritoriile ocupate de Israel, distrugerea sistematică a satelor și orașelor arabe sunt parte din strategia sionistă decisă de-a convinge lumea întreagă de inexistența palestinienilor în Palestina ocupată de israelieni. În anul 1973 Dr. Israel Shahak descrie realitatea tragică într'un raport intitulat "Satele arabe distruse în Israel":

Dr. Israel Shahak, autorul raportului de mai jos: "Naziștii m'au făcut să-mi fie frică că sunt evreu, iar israelienii m'au făcut să-mi fie rușine că sunt evreu".

Numele Districtului	Numărul satelor înainte de 1948	Numărul satelor distruse	Actualul număr: 1973
Ierusalim	33	29	4
Betleem	7	7	0

Hebron	16	16	0
Jaffa	23	23	0
Romleah	31	31	0
Lydda	28	28	0
Jenin	8	4	4
Tul-Karein	33	21	12
Haifa	43	35	8
Ako	52	20	32
Nazareth	26	6	20
Safad	25	68	7
Tiberios	26	23	3
Beisan	28	28	0
Gaza	46	46	0
TOTAL	475	385	90

Un total deci de 385 sate eradicate complet. Până și cimitirele cu pietrele lor funerare n'au fost cruțate. Turiștii vor fi informați că "aici a fost deșert".

Fostul Ministru al Apărării Moshe Dayan vorbind în fața studenților din Haifa în Martie 1969 dezvăluie adevărul: "În această țară nu există nici un singur sat evreiesc care să nu fi fost construit pe locul unui sat arab. Satul Nahalat a luat locul satului arab Mahloul, satul Gifat celui al lui Jifta..."

În Noembrie 1967 Consiliul de Securitate al ONU adoptă Rezoluția 242. În esență Rezoluția 242 cere ca statele din Orientul Mijlociu: să recunoască dreptul de existență al fiecăruia dintre ele; să recunoască dreptul fiecăruia de a uza de căile navale publice; să lucreze pentru pace. Rezoluția 242 deasemenea cerea: ca Israelul să se retragă din teritoriile ocupate în 1967; ca forțele internaționale de securitate să fie plasate la frontierele de dinainte de 1967; deasemenea o rezolvare justă a problemei refugiaților palestinieni.

Moshe Dayan

Lunga perioadă dintre 1967-1973 a fost dominată de atacurile reciproce dintre cele două familii semite: arabi și evrei, de asasinat teroriste și de mașinațiuni diplomatice internaționale. Cu câteva zile înainte de depunerea jurământului de către Richard Nixon la 20 Ianuarie 1969, avioanele israeliene bombardează Beirutul, capitala Libanului, ca răzbunare pentru un cetățean israelian ucis în Atena de

către arabi. Vechea învățătură evreiască din Vechiul Testament "Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte" s'a transformat în "100 de ochi pentru un ochi și 100 de dinți pentru un dinte". Cu atâția ochi și dinți scoși rămâne de văzut dacă actualii combatanți semiți nu vor deveni orbi și ștribi în totalitate.

Odată venit la putere, președintele Nixon a continuat politica de întărire a Israelului conform celei expuse în fața B' nai B'rith-ului: "Israelul va dispune de o tehnică militară superioară statelor vecine ostile ceea ce îi va crea avantajul tehnicii contra numărului de oameni". Ca urmare, avioane de luptă de tipul Phantom-16, sunt expediate spre Israel.

În Septembrie 1969 are loc o lovitură de stat în Libia pregătind calea pentru Conferința Arabă de la Rabat, denumită și "Consiliul de Război împotriva Israelului". Ca urmare Secretarul de Stat american William Rogers face publică o nouă inițiativă de pace care prevede retragerea totală a israelienilor din teritoriile arabe ocupate și un control israelian-iordanian asupra Ierusalimului în schimbul păcii arabe. În 1970 Israelul devine a șasea putere nucleară alături de St. Unite, U. Sovietică, Anglia, Franța și China și singurul stat care refuză să semneze Tratatul de neproliferare nucleară. Războiul din 1967 a dat naștere unei forțe unite palestiniene PLO decisă să lupte cu orice preț și metode contra Israelului. Curând mișcarea fedainilor ce-și avea bazele în Jordania s'a pus în conflict cu regele Hussein ducând în final la confruntarea armată dintre regele Hussein sprijinit de israelieni și americani și organizația PLO sprijinită de Siria și sovietici. Dintr'o dată întreaga zonă se transformă într'un butoi cu pulbere gata să explodeze: Flota a VI-a americană din Mediterană se apropie de teatrul de operații și trupe aeropurtate americane sunt transferate din Europa în Turcia: Sirienii se retrag convinși de către sovietici, iar trupele fedainilor sunt strivite de către forțele superioare ale lui Hussein de 56.000 de oameni. Câteva zile mai târziu un plan secret de contingentă militară St. Unite - Israel - Jordan este dezvăluit de către ziarul N.Y. Times.

La 28 Septembrie 1970, președintele Nasser al Egiptului sucombă în urma unui atac cardiac și Anwar Sadat vine la putere. Sadat cere retragerea trupelor israeliene din zona Canalului de Suez și oferă în schimb repunerea Canalului în funcțiune pentru traficul internațional.

În 1971 au loc la Washington convorbirile Nixon-Meir ce au dat naștere ipotezei că Golda Meir a obținut garanția securității Israelului din partea St. Unite, garanție ce în contrast cu alt tratat va rămâne nealterată de schimbările politice, diplomatice, militare și deasemenea nu va fi supusă ratificării legislative și aprobării publice.

Între timp frustrarea accentuată a președintelui Sadat în fața oscilărilor și ambiguității sovieticilor față de Egipt, culminează cu refuzul Uniunii Sovietice de a vinde Egiptului arme ofensive, ducând la expulzarea în 17 Iulie 1972 a celor peste 18.000 de "consilieri" tehnici, militari și diplomați sovietici, și ruperea relațiilor diplomatice.

Evenimentele mondiale ale perioadei dinainte de 1973 converg spre adâncirea conflictului psihologic dintre cele două familii semite: arabi și evrei.

Criza energetică declanșată de folosirea petrolului ca armă politică de către arabi, formarea axei Sadat - Faisal - Hussein propagând în public un interes comun al Egiptului, Arabiei Saudite și Jordaniei contra Israelului, duc la conturarea posibilității unui nou conflict armat în zonă. Vineri, 10 Octombrie 1973, serviciile de spionaj israeliene înregistrează mișcări neobișnuite de trupe arabe în zona de frontieră dar nu iau nici o măsură. A doua zi trupele arabe unite atacă pozițiile israeliene luate în totală surpriză. Acest război ce va dura 19 zile va fi cunoscut sub numele de *Yom Kyppur* după sărbătoarea evreiască din acea zi ce convenea și cu *Ramadanul* musulman ce celebra a 1350 aniversare de la intrarea triumfală a lui Mohamed în Mecca. Egiptenii trec Canalul de Suez și ocupă linia de fortificații israeliene Barlev, în timp ce sirienii atacă platoul Golan. Israelienii în disperare, fac apel la ajutor militar imediat din partea americanilor. Între timp, arabii comit eroarea tactică tipică strategiei sovietice de a ataca trecătorile Mitle și Gidi din Sinai, în loc de a aștepta o regrupare a forțelor. Ca urmare israelienii în urma unei bătălii motorizate opresc ofensiva egipteană, în timp ce avioane uriașe C-5 de transport americane aduc tancurile și rachetele necesare izbândeii israeliene. Avioane israeliene cu fuselajul vopsit spre a ascunde steaua lui David obțin permisiunea Pentagonului de a ateriza la baza aeriană din Virginia Beach spre a se aproviziona cu muniții și piese de schimb. Sovieticii nu se lasă nici ei mai prejos și avioanele lor de transport Antonov-22 aduc arsenal militar egiptenilor. Mai târziu s'a spus că acest război a fost folosit de către Marile Puteri spre a testa eficacitatea noilor arme produse. Ajutorul militar american a făcut posibilă victoria israelienilor și în acest război. O superioritate aeriană aproape totală face ca trupele israeliene conduse de gen. Sharon să ocupe partea vestică a canalului de Suez și încercuirea Armatei a treia egiptene. De astă dată marile puteri în urma unor scurte consfătuiri Kosîghin-Sadat și Kissinger-Meir, cer încetarea ostilităților.

Resoluțiile 338 și 339 din 22 Oct. și respectiv 23, adoptate de către Națiunile Unite, cer încetarea imediată a focului și implementarea ulterioară a Rezoluției 242.

Între timp sovieticii pun în alertă alte patru divizii aeropurtate și ridică prezența forțelor navale la peste 85 de vase de război. Alte două divizii motorizate sovietice din Crimeea sunt puse pe picior de război.

America răspunde trimițând în Mediterană portavionul J. F. Kennedy cu zeci de avioane de atac A-4; bombardiere B-52 sunt transferate din Guam spre St. Unite și 15.000 soldați ai diviziei aeropurtate 82 staționată în Carolina de Nord primesc ordinul de a fi gata la orele 6.00 dimineața. Comandamentul Strategic aerian având în subordine forțele nucleare de atac este alertat. O confruntare globală nucleară părea inevitabilă, când cele două supraputeri, ca urmare a unui schimb de mesaje urgente, înțeleg să se desangajeze. Ca urmare a Rezoluției 340 a Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite ce prevedea constituirea unei forțe de urgență de supaveghere, St. Unite ridică alarma impusă, urmată gradual de către URSS. Războiul din 1973 s'a încheiat cu victoria israeliană și cu o oarecare "salvare la față" a lui Sadat ce a putut declara mai târziu că de fapt el a câștigat acest război.

Un alt aspect al acestui război este faptul că transportul masiv de arme sofisticate americane: 1.000 tancuri ultramoderne M-60, un mare număr de avioane de luptă F-4 și aproape jumătate din cantitatea de rachete antitanc TOW a lăsat America fără o singură divizie total combatantă.

Armistițiul a fost încheiat la kilometrul 101 pe autostrada Suez - Cairo la 15 Noembrie 1973. Prețul plătit de israelieni: 2.517 uciși, 7.500 răniți și 9 miliarde de dolari pagube în 19 zile de luptă.

Cerneala nu se uscăse încă de pe Armistițiul încheiat și avioane israeliene bombardau lagărele palestinienilor din sudul Libanului, completând desigur politica de sionizare a Palestinei de către israelieni.

Tancuri de tipul M-60 (Super Sherman) în cursul operațiunilor din 1973

+++

Războaiele Statului Israel dela înființare și până în prezent:

1973   PARTEA A III-A   1986

Războiul din 1973 a costat Israelul 2.517 morți, peste 10.000 de răniți și pierderi materiale imense. Cele 19 zile de luptă - durata războiului - au costat peste 9 miliarde dolari, bani proveniți în mare parte din donațiile generoase ale Statelor Unite către Israel. Pentru a sublinia amploarea ajutorului american este suficient să amintim doar transportul în câteva zile a peste 1.000 de tancuri M-60 (ultimul model), echivalent cu întreaga producție pe trei ani din depozitele americane și vest germane către câmpurile de luptă din Orientul Mijlociu. Efectul direct al acestui război l-a constituit embargoul petrolului instituit de către statele arabe. Evreimea organizată din America determinată să distrugă din "fașe" orice tentativă de apropiere dintre Statele Unite și arabi și în mod special cu PLO-ul, a deslănțuit o campanie propagandistică belicoasă cu tema: "Cum poate fi organizată din punct de vedere tehnic invazia unei națiuni aparținând OPEC-u-lui?", sau "Cum să arunci în aer o sursă petroliferă?" Perioada 23-30 Martie 1975 caracterizată de insuccesele diplomatice ale lui Kissinger, asasinarea regelui Faisal al Arabiei Saudite precum și anunțul lui Sadat de a deschide Canalul de Suez traficului internațional la 5 Iunie, au avut o importanță colosală pentru dezvoltarea ulterioară a evenimentelor din zonă. Un nou acord Israeliano-Egiptean este semnat la 23 Septembrie la Geneva de către reprezentanții celor două națiuni. Explicația ușurinței cu care Israelul a semnat acordul poate fi găsită în previziunile pactului secret cu americanii. Termenii acestui pact prevedeau poziția privilegiată a Israelului, poziție echivalentă cu considerarea Israelului drept cel de-al 51-lea stat al USA. Totodată, America promitea Israelului atât asistență în cazul unui atac inițiat de o altă supraputere cât și abținerea de la orice convorbiri cu PLO-ul.

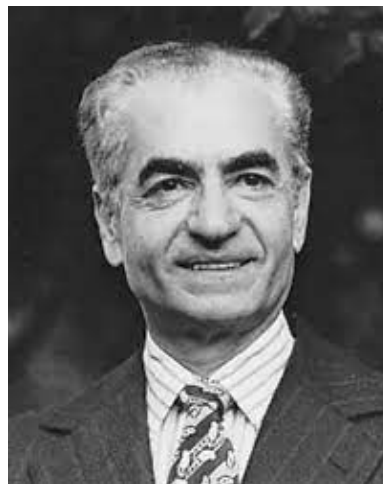
Pentru a împăca și capra și varza, America oferă Israelului și Egiptului o donație de 3.3 miliarde de dolari, fără a indica însă că din această sumă peste 2.7 miliarde de dolari erau destinați Israelului. Banii au fost folosiți spre a cumpăra rachete de tip "Lance", bombe prevăzute cu dispozitive laser, avioane de luptă de ultimul tip F-16 precum și noile rachete Pershing, cu o rază de acțiune de 450 de mile, capabile de-a transporta încărcături nucleare spre capitalele arabe.

În perioada Iulie 1975 - August 1977, Israelul a primit peste 4.4 miliarde de dolari în ajutor american. Între timp în Liban războiul civil lua proporții. Președintele Assad al Siriei se aliază cu forțele creștine conduse de Pierre Geymayel și Camille Chamoun împotriva PLO-ului aliat cu stânga Druza.

Armata siriană distruge centrul PLO din Tel Zaitar, orașul Beirut este devastat iar președintele Sarkis preia controlul în Libanul de Sud. Nu multă lume știe că forțele creștine ale lui Geymayel și Chamoun, sprijinite de Israel, reprezintă o mică parte a catolicilor maroniți și că majoritatea catolicilor, protestanților, ortodocșilor de rit grecesc și sirian se opuneau partiționării Libanului.

În mijlocul acestui haos prevestitor de noi intervenții militare, are loc între 19-20 Noembrie 1977 vizita istorică a lui Sadat la Jerusalem, urmată la 25 Decembrie 1977 de vizita lui Begin la Ismailia Subita, a celor doi "frați" semiți și larg publicizată în America. Urmarea imediată a acestei "iubiri" a fost izolarea Egiptului de către PLO, Siria, Iraq, Libia, Algeria, Yemenul de Sud, Arabia Saudită, Kuweit precum și de către celelalte state arabe neutre. Este momentul în care influența lui Gaddafi al Libiei în lumea arabă începe să crească.

În aceste condiții are loc celebra întâlnire de la Camp David dintre Sadat, Begin și Carter. În final un acord este semnat la 26 Martie, la Washington și Israelul primește o donație suplimentară de 2.2 miliarde de dolari în credit militar și peste 800 de milioane de dolari pentru construcția a două baze aeriene la Negev. Egiptul primește 1.5 milioane dolari în credit militar și 300 de milioane împrumut. Acordul de la Camp David conține multe clauze secrete nepublicate încă la ora actuală. La 16 Ianuarie 1978, Șahul Iranului Pahlevi este

*Șahul Iranului
Mohammad Reza Pahlavi*

alungat din țară și locul lui este luat de către Ayatollah-ul Khomeini venit proaspăt din "exilul" său din Paris. Șahul, vechi prieten și susținător al lumii vestice, moare ca un câine la poarta aceleiași lumi vestice ferecată cu sigiliul lui David. Situația din Orientul Mijlociu continuă să se deterioreze rapid. Fundamentalismul musulman militant va lua proporții în Iranul lui Khomeini conturând viitorul conflict cu Iraqul, în timp ce războiul civil din Liban, reprezentat de conflictul dintre Sirieni și maroniții libanezi, dintre Chamoun-iști și falangiștii lui Geymayel, dintre PLO și Israel, dintre forțele

plaestiniene și protejatul israelienilor Maiorul Saad Haddad împingea țara pe marginea prăpastiei în care avea să se prăbușească curând.

Duminică, 7 Iunie 1981, Israelul activează operația Babylon. 8 bombardiere de luptă escortate de 6 avioane de vânătoare F-15 atacă reactorul nuclear Tommuz 17 din Iraq și distrug complexul în valoare de 260 milioane de dolari. Motivul: într'o cameră secretă aflată când la 40 m., când la 5m. dedesubtul reactorului, arabii construiau o bombă atomică cu care voiau să distrugă Israelul. Că în realitate, după cum atestă serviciile de informații americane, nu exista o asemenea cameră, asta nu mai are nici o importanță, faptul fusese consumat. Urmează asasinarea lui Sadat în Octombrie 6 de către un grup de soldați egipteni conduși de locotenentul Khalid Ahmad al Islambuli. Rămân pentru istorie frumoasele sale cuvinte: "Democrația îmi aduce mai multă suferință decât opoziția".

Noul președinte al Egiptului Hosni Mubarak continuă politica predecesorului său cu același sentiment de neîncredere față de sovietici.

Între timp israelienii anexează înălțimile Golan și încep să maseze trupe de-a lungul graniței cu Libanul. Erup o serie de violențe, culminând cu uciderea în ziua Sfântă a Paștelui a doi arabi și rănirea a alți 11 de către cetățeanul american de origine evreiască Alan Goodman ce deschide focul asupra lor în fața moscheii "Domul de Piatră" din Ierusalim.

Sabra – Shatila, Liban: masacrul refugiaților palestinieni din cele două lagăre ordonat de Ariel Sharon unde aproape 3.000 de palestinieni și-au pierdut viața

Tensiunea crește pe măsură ce data de 25 Aprilie se apropie, dată la care israelienii trebuiau să reîntoarcă Peninsula Sinai Egiptului. În Aprilie 1982, 60 de avioane de război israeliene bombardează Beirutul, violând acordul de încetare a focului din Iulie.

Invazia Libanului era iminentă. Și într'adevăr la 6 Iunie 1982, forța de invazie israeliană trece frontiera Libanului inițiind un alt război denumit "Războiul lui Sharon", după numele generalului ce a generat planul original de bătaie numit "Pacea în Galileea". În esență planul prevedea alungarea PLO-ului la 40 de km în spatele frontierei de nord

a Israelului în nu mai mult de 72 de ore. Războiul nu a durat 72 de ore ci luni de zile, provocând imense pierderi materiale și de vieți omenești culminând cu masacrele a mii de civili din lagărele de refugiați Sabra și Shatila. Beirutul cunoscut până în 1974 drept "Parisul Orientului Mijlociu" a fost transformat în ruine fumegânde. A fost acest genocid care a forțat pe Președintele Reagan să ordone reîntoarcerea trupelor de Marines la Beirut pentru 18 luni conform Actului Puterii în caz de Război. Câteva luni mai târziu, 240 de soldați americani din forțele de Marines mureau ca urmare a unui act terorist.

Războiul lui Sharon ocupă un loc aparte în istoria războaielor contemporane datorită atât amploarei crimei contra umanității comise de conducătorii israelieni cât și metodelor barbare de tratare a populației civile asediate în noua Dresdă palestiniană - Beirutul. Este vorba de tăierea apei și electricității de către israelieni cu evidenta consecință a deshidratării lente a civililor asediați. Comparativ, în 1947, teroristul Begin - devenit președinte al Israelului - a aruncat în aer clubul ofițerilor britanici din Tel Aviv ucigând 13 persoane. Begin împreună cu "tovarășii" lui teroriști s'au ascuns între civili, dosind armele și grenadele lor sub paturile copiilor, în școli și sinagogi. Englezii au încercuit orașul interzicând aprovizionarea timp de 5 zile, însă nu au tăiat apa și electricitatea.

Războiul lui Sharon s'a încheiat cu o victorie pyrrică pentru israelieni, angajați pe calea conflictului fără sfârșit. Perioada ce a trecut de la acel război și până astăzi o putem caracteriza ca o escaladare a violenței în Orientul Mijlociu cu încercarea evidentă a Israelului de a implica direct America în conflictul din zonă. Terorismul, devenit sinonim cu Gaddafi și cu arabii palestinieni a devenit se pare o formulă eficientă de influențare a opiniei publice în justificarea războaielor duse de israelieni în Orientul Mijlociu. La ora aceasta nori negri se adună din nou deasupra Libanului și Siriei, prevestind viitoare tragedii umane. "Pax semitica" devine o himeră a naivilor ce uită sau nu vor să înțeleagă că planul sionismului de cucerire a întregii Palestine urmat de îngenuncherea celorlalte state arabe constituie piatra fundamentală a dominației israeliene din Orientul Mijlociu. Iar războaiele Israelului nu fac altceva decât să apropie ziua dorită a reconstrucției Templului.

*Ariel Sharon, "măcelarul",
autorul masacrelor din
lagărele Sabra și Shatila*

STATUL ISRAEL ȘI ORGANIZAȚIA SIONISTĂ MONDIALĂ

Statul Israel creat în 1948, a constituit coroana de lauri pusă pe fruntea Sionismului Mondial, triumful realizării obiectivelor publicate de către Theodor Herzl în cartea sa intitulată "Der Judenstaat" la sfârșitul secolului al XIX-lea. Premisele fondării noului stat au fost aserțiunile că evreii din lume constituie un popor distinct cu o naționalitate distinctă și ca atare el trebuia să aibă un Stat Evreiesc spre a evita persecuția goimilor cu consecința imediată a realizării destinului moral și spiritual al "poporului ales".

Premisele astfel enunțate nu puteau decât să câștige acordul sincer al oricărei ființe umane decente. Căci, poate cineva rămâne insensibil la suferința produsă de desrădăcinarea unei nații întregi?

După cum fiecare știe, o concluzie corectă se bazează pe premise adevărate. În mod necesar deci, premisele false vor duce la concluzii incorecte.

În mod logic, astăzi la aproape 40 de ani de la înființarea noului stat evreiesc, ne-am așteptat ca Israelul să înglobeze în cadrul granițelor sale "lărgite" cel puțin două treimi din populația mondială evreiască de, să zicem, 15 milioane. În realitate Diaspora evreiască din Lumea Liberă preferă confortul lumii goimilor în locul inflației și luptei fratricide din Israelul populat aproape în exclusivitate cu "refugiați" evrei din țările comuniste. Acești Ashkenazi formează pătura conducătoare privilegiată, suprapua Sefardimilor și evreilor orientali originari din Yemen și Etiopia.

Situația este complicată de conflictul religios intern. Cheia explicației ne este dată de Rabinul Amram Blan în "Jewish Journal" din 19 Aprilie 1974: "Noi în țara Sfântă ne găsim într'o poziție nefericită atât materială cât și spirituală. Material, noi suntem incluși împotriva voinței noastre într'un stat naționalist independent etichetat evreiesc, a cărui întreagă fundație și mod de lucru este opus credinței noastre. Profetii ne-au avertizat asupra acestui fenomen două mii de ani în urmă. Statul (Israel -N.N.) se află de la constituire în stare de război și vărsare de sânge constantă... Privim înainte cu groază la viitorul prezis de profetii noștri pentru acest stat independent. Spiritual, noi suntem sub legile unor evrei lipsiți de credință..."

Privind și noi la hoasul de astăzi din Israel provocat de izbucnirea conflictului dintre evreii ortodocși (religioși) și majoritatea evreiască

ateistă, trebuie să-i dăm dreptate rabinului Blau. După ocuparea orașului Sfânt Jerusalem - loc de întâlnire a trei credințe: creștină, musulmană și iudaică - de către trupele israeliene, ateștii sioniști s'au grăbit să introducă și acolo otrava depravării și prostituției. Evreii religioși au dat foc la reclamele cu femei nude în semn de protest față de desecrarea orașului Sfânt. Ateștii evrei au retaliat imediat dând foc la sinagogi, și pictând svastici pe templele iudaice. Și asta într'un stat parazită ce supraviețuiește din miliardele de dolari "donați" de America din taxele cetățenilor ei. Dar cum de este posibil ca miliarde de dolari să fie "dăruite" sub formă de "ajutor" fără ca nimeni să nu îndrăznească să ridice o obiecție în timp ce comparativ, o infimă sumă de 100 de milioane de dolari destinați luptătorilor anticomuniști din Nicaragua, este blocată de Congres în timp ce presa și televiziunea "liberă" se străduiesc să explice de ce nu trebuie trimiși acești bani în suportul anticomuniștilor. Răspunsul ni-l dă LEGEA STATUSULUI votată de Knesset la 24 Ianuarie 1952. Conform acestei legi, Statul Israel acționează pe de o parte ca un guvern pentru cetățenii săi din Israel, pe de altă parte ca un nucleu al unei structuri globale ce va reprezenta pe evreii din Diasporă. Documentul afirmă că statul Israel este creația întregului popor evreu și că Organizația Sionistă Mondială este însărcinată cu imigrația și cu proiectele de integrare și repartizare. În contrast cu anii mandatului Britanic, relația Guvern israelian - Organizația Sionistă Mondială, este acum una de egalitate, împreună formând un guvern Supranațional. Brațul "lung" al Israelului îl constituie deci Organizația Sionistă Mondială care prevede caracterul absolut, dictatorial al conducerii organizației: "Instrucțiunile emise de orice autoritate superioară devin lege pentru autoritățile subordonate".

Orice organizație sionistă este obligată să accepte ordinele primite de sus odată cu aderarea sa la Organizația Sionistă Mondială. În acest mod simbioza Israel - Sionism devine Centrul Mișcării Sioniste Mondiale cu influență directă în toate colțurile lumii populate de evrei, în mod special în lumea Vestului Liber.

Un alt aspect al acestui guvern supranațional este relevat de către "Legea Reîntoarcerii" în Israel potrivit căreia orice evreu din Diasporă deține o cetățenie latentă în Israel, cetățenie activată odată cu simpla intrare a unui evreu din Diasporă în Israel. Această Lege pune problema dualității în cetățenie. Iudeii caută să obțină recunoașterea de către legea internațională a drepturilor de cetățenie în Israel a evreilor din Diasporă în baza aserțiunii că Poporul Evreu din Lume constituie o naționalitate cu cetățenia deja existentă, dar latentă.

Răspunsul Secretarului de Stat american Phillips Talbot în 20 Aprilie 1964 a fost: "Trebuia să fie clar că Departamentul de Stat nu recunoaște conceptul de "Popor Evreu" drept un concept al legii internaționale".

Alt aspect unic al guvernului supranațional Israel – organizația Sionistă Mondială îl constituie intenția declarată și planurile de lungi perspective de amestec și influențare a evreilor din Diasporă ce desigur sunt cetățeni ai respectivelor țări. "Principiile de bază ale noului program al Guvernului Israelian" votate în 1965-1966 ilustrează din plin aspectul descris.

Statul Israel nu a fost creat în scopul unui simplu Stat Convențional. Nu aceasta a fost intenția Sionismului Mondial și nici a mentorului său Theodor Herzl. Scopul Sionismului a fost crearea Statului Israel drept centru de propagare și înglobare a tuturor evreilor din lume.

Phillips Talbot

David Ben Gurion, fostul președinte al Israelului, descrie astfel relația Stat-Mișcare Sionistă. "Statul Israel nu poate interveni în viața internă a comunităților evreiești de peste hotare... Organizația Sionistă este cea capabilă de a atinge scopurile Statului Israel dincolo din hotarele sale". Deci un rol de complementaritate și determinism în atingerea scopurilor Sioniste. Aceasta constituie cheia mobilizării masive a presei și televiziunii, a finanței și forței umane în aservirea intereselor Israelului.

Iată doar câteva din activitățile Consiliului Sionist American așa cum au fost ele raportate în 1970 de către directorul Departamentului de Informații Sionist:

- Citirea zilnică a presei, a publicațiilor negrilor, protestanților și ale Bisericii Catolice, a altor reviste și a diferitelor cărți ce apar zilnic.
- Identificarea atacurilor contra Israelului ori a Mișcării Sioniste și prepararea imediată a protestului și trimerii lui editorului în cauză.
- Prepararea pozițiilor sioniste față de problema refugiaților arabi ori față de problema antisemitismului și "recomandarea" acestor poziții comunității evreiești din zonă.
- Stimularea vizitelor spre Israel, prepararea conferințelor internaționale, accentuarea efortului de-a câștiga prieteni printre religiile de bază creștine, aranjarea de interviuri ori "mese rotunde" la

televiziune cu scopul de-a prezenta un punct de vedere simpatetic față de Israel influențând astfel poziția publicului american...

Lista activităților continuă la nesfârșit.

Prezența a peste șase milioane de evrei în orașele americane, ba chiar și în comunitățile rurale constituie forța necesară de acțiune a Organizației Sioniste Mondiale. În plan mondial deasemenea nu există țară mai mult sau mai puțin dezvoltată fără o prezență evreiască și o conducere sionistă. Principalele cotidiene sunt fie posedate de către evrei, fie împănate cu editori principali și directori evrei. Controlul opiniei publice este aproape total. La fel în cadrul radio-televiziunii: CBS, RCA, NBC, sunt doar câteva din stațiile ce influențează zilnic peste 200 de milioane de americani. Nu mai vorbim de casele de filme de la Hollywood ori în general aproape toate teatrele de artă din lume. Băncile și finanțele americane: Goldman, Sachs, Kuhn, Loeb & Company etc., lista este prea lungă spre a descrie tentaculele nesfârșite ale puterii economice evreiești. Și totul este controlat politic de către Organizația Sionistă Mondială - "brațul lung" al Israelului ce atinge orice evreu din orice comunitate evreiască din lume. Nu statul Israel ci guvernul supranațional Israel-Organizația Sionistă Mondială formează astăzi Statul Poporului Evreu din Lume cu Israelul ca centru al lui. Ba mai mult, Israelul nu ar fi fost creat la 18 Mai 1948 și nici nu ar fi supraviețuit după aceea fără puterea și suportul Organizației Sioniste Mondiale ca parte a guvernului supranațional amintit.

După această prezentare generală a fenomenului iudaic actual, în numerele următoare vom analiza separat activitatea celor doi parteneri ai guvernului supranațional cu scopul de a prezenta cititorilor noștri o imagine mai clară a problemelor generate de acest guvern, precum și o înțelegere mai profundă a mecanismului de acționare a acestui organism bicefal răspunzător pentru succesul deplin al Mișcării Sioniste în avansarea idealului secular al lui Herzl.

STATUL BICEFAL AL
LUMII IUDAICE

STATUL BICEFAL AL LUMII IUDAICE:

ÎNLĂUNTRUL ISRAELULUI

Reconstrucția celui de-al III-lea Templu pe ruinele celui distrus de legiunile romane constituie, după credința iudaică, imperativul premergător "Sfârșitului Zilelor" și al Renașterii finale. Astăzi, peste cenușa celui de al II-lea Templu se înalță majestuos Moscheia Sfântă a Islamului, locul ascensiunii spre cer a lui Mahomed. Concluzia premiselor iudaice nu putea fi decât una: Pentru a face posibilă reconstrucția Templului, Moscheia trebuie să dispară. Iar fanaticii organizațiilor teroriste Gush Emunin și Kahane s'au grăbit să prezinte suporterilor finalul filmului: Distrugerea Moscheiei va declanșa Jihadul - războiul sfânt al arabilor - contra Israelului, conflict ce se va încheia cu lichidarea inamicilor Israelului, expulzarea arabilor din Judeea și Samaria făcând posibilă reconstrucția celui de al III-lea Templu și reintroducerea sacrificiilor rituale în lăcașul sfânt conform vechilor texte Talmudice. Problema principală cu care a fost confruntat Israelul încă de la nașterea sa din 1948 a fost dată de existența unei minorități arabe de 42% cu o rată de nașteri cu mult superioară evreilor cu sumbra perspectivă ca într-o zi iudaicii să devină ei înșiși minoritate în Israel.

Alungați de pe pământurile lor...

Declaratia conducătorului sionist Ben-Gurion devnit liderul Israelului la 15 Mai 1948: "Israelul este țara evreilor și numai a evreilor" a devenit leitmotivul iudeilor de ieri și astăzi iar Theodor Herzl, părintele Sionismului definitiva în Jurnalele sale strategia viitoare a Israelului: "Noi trebuie să expropriem proprietatea privată de pe teritoriile date nouă. Noi trebuie să încercăm să inducem populația arabă săracă să părăsească teritoriile noastre procurându-le de lucru în țările de tranzit în timp ce la noi acasă le vom refuza accesul la muncă". Primul pas deci: exproprierea pământurilor deținute de palestinieni. În anul 1950 Legea Absentismului de pe proprietăți, declara proprietatea oricărei persoane arabe absente de la rezidența ei chiar pentru o zi,

confiscată. Zeci de mii de palestinieni care s'au refugiat în timpul ostilităților în Nazareth au fost declarați absenți iar proprietățile lor trecute în posesia iudeilor.

Legea Achizițiilor de Pământ din 1953 legaliza confiscarea pământurilor arabe, compensând pe cei plecați cu o sumă derizorie la valoarea din 1950. O altă "metodă" de expropriere eficientă a fost pusă în aplicare de către Ministrul Apărării ce declara prompt drept "zone de securitate" pământurile arabe. Odată declarat "zonă de securitate", pământul respectiv nu mai putea fi cultivat de proprietarii arabi de vreme ce accesul arabilor în orice zonă de securitate era interzisă.

Devenind pământ necultivat, guvernul israelian confisca terenul și-l da în schimb în folosință iudeilor ce aveau dreptul de acces în zonele de securitate. Până în

anul 1965 peste 3 milioane de acri de pământ, mai mult de 60% din pământurile arabilor israelieni au fost confiscate. Până în 1959 palestinienii nu aveau drept de lucru pe terenurile agricole.

Depozați de pământuri și cu proprietățile distruse, sute de mii de palestinieni sunt forțați să se refugieze în țările arabe limitrofe

Articolul 3 din Statutul Fondului Național Iudaic declara solul drept: "proprietate inalienabilă a evreilor... ce va fi lucrat numai de către evrei".

Astfel palestinienii au fost făcuți cetățeni de categoria a doua pe pământurile pe care s'au născut și au trăit de generații.

Mai mult, în acord cu Regulamentele Apărării la Starea de urgență regimul Sionist era investit cu putere nelimitată asupra arabilor localnici.

Articolele 109 și 110: dreptul de-a intra în casa oricărei persoane la orice oră din zi și din noapte.

Articoul 119: dreptul de-a distruge o casă suspectă.

Articolul 120: dreptul de a confisca proprietatea privată.

Articolul 121: dreptul de-a expulza din țară.

Strategia părea simplă. În primul rând, proprietarul arab era înștiințat că nu are dreptul de-a mai lucra propriul său pământ. După scurt timp pământul era declarat necultivat și confiscat de către

Ministerul Agriculturii conform Regulamentului 125. Odată pământul confiscat, arabilor li se "sugera" să părăsească Israelul. Miilor de palestinieni forțați să-și părăsească pământurile în 1948 li s'au adăugat în exil alte zeci de mii după sfârșitul războiului. În lunile Iunie și Iulie 1968 peste 4.000 de refugiați au fost trecuți peste râul Jordan. În August 1968 peste 400.000 de palestinieni s'au refugiat în Regatul Jordaniei. Metodele de persuasiune variau. Astfel locuitorilor din Bethlehem li s'a spus că dacă nu vor pleca în decurs de câteva ore vor fi aruncați în aer împreună cu casele lor. Locuitorii au plecat. Altor săteni li s'a spus că toți cei ce vor rămâne în sat peste câteva ore vor fi uciși. Locuitorii au evacuat în grabă satul doar pentru a fi transportați cu autobuzele, ce așteptau la marginea satului ca din întâmplare, peste râu pe malul de Est. Imediat ce locuitorii "părăseau voluntar" localitatea, unitățile de șoc intrau cu buldozerele ștergând satul de pe harta țării, precum în 1967 s'a întâmplat cu Qalqilya, Zeita, Habaleh, Deir Ghosun, Latrum, Beit Yalu și multe alte nenumărate așezări până în prezent.

Qalqilya: aspect al distrugerilor din 1967

Realitatea conturează puternic imaginea oferită lumii. Cel puțin pe hârtie arabii au drept de vot, de-a plăti taxe și în general aceleași drepturi ca și iudeii din Israel. Însă arabii israelieni nu au dreptul de a servi în armată și nici nu sunt îndreptățiți la cetățenie automată precum iudeii conform Legii Reîntoarcerii. Desigur, putem susține că după 1977 situația economică a arabilor israelieni este mai bună decât cea a arabilor din țările vecine. Aceasta însoțită de o prolificitate surprinzătoare ridică spectrul creșterii numerice a arabilor în Israel precum și o accelerare a renașterii naționaliste în rândul lor ca urmare, într'un raport secret este propus "Planul Koenig pentru Galileia". Acest plan prevedea că: Arabii nu vor putea ocupa mai mult

de 20% din locurile de muncă existente. Sudenții arabi să fie descurajați de-a mai intra în universitate fiind în schimb îndreptățiți spre profesii tehnice, fizice și științe naturale în scopul de a le reduce timpul de cochetare cu naționalismul; studenții arabi să obțină excursii peste hotare, îngreunându-le în schimb reîntoarcerea și posibilitatea de angajare. A urmat pentru prima oară în istoria scurtă a Statului Israel, o grevă generală a întregii populații arabe din Israel. Ziua de 30 Martie a fost declarată "Ziua Pământului", și a fost marcată de violență și sânge. Voalul secret al "democrației" sioniste a dezvăluit pentru o clipă lumii întregi adevărata tragedie dinlăuntrul statului Israel. Iar crezul sionismului este enunțat clar după cum scrie Robert Friedman, de către Yona Khoykin, posesoare a unui doctorat în fizică la MIT, venită din Boston în Israel: "Casa în care locuiesc nu este departe de cea în care a locuit Abraham. Oricine poate spune, faptul că evreii au locuit aici 2000 de ani în urmă, nu constituie un drept de a locui astăzi aici. În fond acesta este un oraș arab și nu este moral și etic să-i evacuezi. Ei bine, valorile vest-europene sunt r..t Mesia va veni. Va fi un Imperiu Iudaic. Evreii vor fi conducătorii spirituali ai lumii..."

Yaser Arafat

Khoykin împreună cu numeroșii adepți fanatici ai sionismului constituie trista dovadă a bigotismului ateist fondat pe premisele false ale unei interpretări vicioase a istoriei și Bibliei. După cum afirmă un iudeu oriental: "Sionismul a pus capăt unei coexistențe pașnice, provocând gravele disensiuni existente astăzi între Musulmani și Evrei".

În timpul războiului civil din Liban când peste 150 de evrei libanezi au rămas ostracizați într'o sinagogă din Beirut, a fost Yaser Arafat și PLO-ul condus de el, care a alergat în ajutorul evreilor aducându-le apă și provizii și creindu-le securitatea necesară în tot timpul desfășurării ostilităților. Selim al Moghrabi, liderul comunității evreiești din Beirut declara: "Evreii libanezi sunt recunoscători domnului Arafat. Nimeni nu ne-a atins vreun fir de păr... Respingem rapoartele israeliene ce afirmă că existența noastră ar fi în pericol. Noi

nu dorim protectori din afară, pe ei israelienii ori alții... Vrem să trăim ca libanezi, așa cum ne-am simțit dintotdeauna".

Spre deosebire de evreii din afara Israelului, noile generații israeliene nu iubesc sionismul și sunt desgustate de evreii din afara granițelor Israelului. Ei trăiesc zi de zi insecuritatea politică și militară a Israelului, inflația crescândă a țării și ostilitatea lumii create în mare parte de sionism. Mulți tineri părăsesc Israelul îngroșând coloana de peste 2.000 de șoferi de taxi evrei din New York.

Lumea întreagă confruntată zilnic cu situația explozivă creată în Orientul Mijlociu de sionism și "forțată" să întrețină un stat parazit în sensul unui consum exagerat față de o producție anemică, pe considerentul iluzoriu al menținerii unui aliat anticomunist, își pune din ce în ce mai des întrebarea: A fost oare nevoie de crearea unui Stat al "Poporului evreu" în forma și organizarea actuală? Când reprezentanții a peste 33 de națiuni au recomandat în 1947 crearea Israelului, ei au fost animați de considerente umanitare. Ba mai mult, ONU-ul a creat baza unui stat binațional Arab-Israelian ce urma să coexiste într-o uniune economică cu un Stat Palestinian arab iar orașul Sfânt Jerusalem urma să rămână sub control internațional.

Nimeni n'ar fi votat pentru crearea unui stat cu un apetit crescut de expansiune pe seama vecinilor și cu un statut intern legiferat de rasism în forma sa pură.

Cum de este posibil ca în ciuda tuturor acestor "arhicunoscute puncte de vedere", în ciuda votului aproape unanim al Comunității Internaționale de a cota "Sionismul" cu "Rasismul", în ciuda războaielor continue și a suferințelor indescritibile din Orientul Mijlociu, cum de este posibil ca presa mondială să rămână mută iar "ajutorul" american să se ridice la peste 4 miliarde de dolari pe an, unic în amploare către o singură țară străină?

Noi credem că răspunsul îl vom găsi în activitatea și influența brațului extern al Statului Israel și așa numitul Comitet al Afacerilor Publice Americano-Israelian, ca instrument discret, și al mult mai sinistrei Confrerii Internaționale de tip masonic.

*Selim al Moghrabi, liderul
comunității evreiești din
Beirut, Liban*

STATUL BICEFAL AL LUMII IUDAICE: BRAȚUL EXTERN AL ISRAELULUI

- 1 -

8 Iunie 1967 - Vasul american Liberty este atacat deliberat în plină zi de către forțele aeriene și navale israeliene (vezi "Libertatea", Martie, nr. 44, 1986). Rezultatul: 34 de marinari uciși, 171 de răniți grav și vasul distrus aproape în întregime. 19 ani după atacul criminal adevărul este încă ascuns, ținut departe de cetățenii americani cărora li se servește cu lingurița versiunea falsă israeliană de accident.

1973 Yom Kippur - Israelienii suferă pierderi uriașe în material militar, în special tancuri. La cererea lor americanii le trimit un mare număr de tancuri echipate cu tunuri de 90 mm. Israelul nu are însă proiectile de 90 mm și cere Americii muniția necesară. Pentagonul, după o cercetare minuțioasă trimite israelienilor răspunsul: "Ne pare rău dar nu avem muniția cerută... În depozitul militar din Hawaii există peste 15.000 de proiectile". Și într'adevăr, Pentagonul găsește muniția în Hawaii.

1972 Palm Sunday - Reverendul Francis B. Sayre, ridică, în predica sa, problema Ierusalimului: "Acum opresații devin opresori. Arabii sunt deportați și privați de patrimoniul pământului și caselor lor... într'un Ierusalim care este deasemeni capitala religiei lor".

Ca urmare guvernul israelian are o întrunire de cabinet. Câteva zile mai târziu ziarul Washington Post denunța predica ținută de Rev. Sayre etichetând-o drept "gunoi".

Septembrie 1986, New York. O bombă lacrimogenă explodează în mijlocul unei săli arhipline din N.Y., în timpul spectacolului oferit de către un grup de actori sovietici. Rezultatul: O mulțime de răniți și un individ arestat de către poliție. Știrea a fost comunicată de către stația de televiziune ABC. Jewish Defense League își ia răspunderea pentru actul terorist. O știre senzațională de prima pagină (dacă ne gândim la acte mult mai mici în amploare comise de "teroriștii" antisemiți), dar refuzată să fie publicată de către marile cotidiene americane. Exemplele sunt infinite. Penetrarea Apărării Naționale, a Congresului American, controlul știrilor referitoare la Israel, intimidarea celor ce găsesc curajul necesar de-a rosti adevărul, întocmirea de liste a inamicilor Israelului constituie doar câteva procedee din vastul arsenal de care dispune Statul Bicefal al lumii iudaice prin brațul său extern AIPAC - The American-Israel Public Affairs Committee (Comitetul Afacerilor Publice Americano-Israeliene). AIPAC-ul este

doar o parte din lobby-ul Israelului, dar fără îndoială este cel mai puternic, cel mai organizat și cel mai eficient instrument de influențare a politicii externe în Washington a vreunui interes de grup. Pentru o mai bună înțelegere a funcționării acestui instrument, structura și fiziologia guvernului american este necesară.

Toată lumea este de acord că alături de interesele naționale reprezentate de Congres și Partide există și interese particulare - interesele indivizilor. Atunci când un număr de indivizi au același interes particular, acest interes este denumit *special* deoarece exclude alte interese și este chiar împotriva lor. Din acest punct de vedere politic, importanța intereselor speciale este evidentă. Mai mulți indivizi ce împărtășesc același interes special se pot organiza formând un grup de interes special ce poate activa ca atare în influențarea politicii oficiale guvernamentale. Aceste grupuri trimit reprezentanți la Washington unde sunt cunoscuți sub numele de "lobbysts" deoarece aceștia mișună în foaierele Casei Reprezentanților și Senatului pândind ocazia de a "acosta" și prezenta oficialilor Congresului problema lor.

Tacticile lobbyștilor sunt variate: În primul rând ei procură informațiile necesare și punctul de vedere al grupului de interes special asupra problemei ridicate. Lobbyștii stăpânesc în mod necesar subiectul discutat fiind de cele mai multe ori experți, capabili să explice teme complexe într'un limbaj clar și ușor de înțeles. În afară de acest aspect informațional, lobbyștii folosesc arma suportului. Ei pot promite - în forma contribuțiilor pentru campania electorală - ori retrace același suport când legislatorii nu țin cont de doleanțele lor. Oferta lobbyștilor este nelimitată, dela cine spectaculare în cele mai elegante restaurante, ori bilete la spectacole și manifestări sportive până la favorurile sexuale ale "angajatelor" în una dintre cele mai vechi profesii umane.

Lobbyștii se angajează deasemenea în campanii de publicitate și alte activități menite să influențeze un cât mai mare segment al populației americane. Grupurile cu interes special mențin accesul în guvernul american fie angajând foști politicieni ca lobbyști, fie guvernul să angajeze membrii ai grupului lor în funcții cheie de elaborare politică.

În concluzie funcția reală a grupului de interes special este de a oferi propriul punct de vedere asupra realității într'un susținut efort de a convinge pe cetățeni și politicieni de-a accepta și însuși acest punct de vedere. În acest scop, lobbyștii pot folosi orice mijloc de la informare prin argumentare până la amenințări, promisiuni, favoruri, etc. În ultimă fază lobbyștii apelează la autoritățile lor ca experți în

interpretarea interesului public, ca exponenți ai interesului special și ca vizionari ai viitorului politic al aceluia ce intră în raza lor vizuală de influențare.

Încercările de control asupra activității lobbyștilor de către Congres s'au soldat cu eșec. "The Federal Regulation of Lobbying Act" din 1946 stipula ca grupurile cu interes special să se înregistreze în Senat și în Casa Reprezentanților și să raporteze trimestrial cheltuielile făcute. În realitate până în zilele noastre puține grupuri cu interes special se înregistrează și, tot mai puține, raportează cheltuielile. În acest mod majoritatea lobbyștilor rămân anonimi pentru majoritatea publicului american, cu excepția celor ce votează în Congres. Și iată cum în acest anonim, parte integrantă a sistemului democratic american, brațul extern al Israelului acționează în deplin control și impuntiate. AIPAC-ul se sprijină pe fundația solidă a peste 200 de grupuri naționale evreiești cu peste 2 milioane de contribuitori financiari. B'nai B'rith, The American Jewish Committee, The Anti-Defamation League, The Jewish National Fund, The United Jewish Appeal, iată doar câteva organizații din vasta rețea evreiască națională și internațională.

În practică AIPAC-ul funcționează ca o structură informală a Guvernului Israelian. Deoarece membrii conducerii AIPAC-ului sunt plătiți prin contribuții făcute de cetățenii americani, ei nu sunt obligați să se înregistreze conform Actului de Înregistrare a Agenților Străini, deși ei îndeplinesc exact funcția de agenți străini, ce promovează interesele unei alte țări decât St. Unite. Nici o organizație evreiască nu îndrăznește să argumenteze public politica adoptată de Israel. Thomas A. Dine, directorul executiv al AIPAC-ului este considerat drept cea mai influentă persoană din Washington D.C. Ținta importantă a AIPAC-ului o constituie ajutorul către străinătate, a cărei legislație cuprinde ajutorul economic și militar către Israel.

Fără "ajutorul" AIPAC-ului, legislația ajutorului către străinătate n'ar fi aprobat o creștere de 7 miliarde de dolari față de nivelul anului 1983.

La începutul anilor '60, ajutorul către Israel nu depășea 100 de milioane de dolari pe an. În 1983, câteva zile mai târziu după masacrul refugiaților palestinieni din Sabra și Shatila, acest ajutor a fost ridicat la 520 milioane de dolari, ca în 1984 să se ridice la peste 2 miliarde de dolari pe an, toate în "cadouri" fără cererea de returnare.

În 1983, Februarie, Secretarul de Stat Shultz numește un grup de persoane cu înaltă responsabilitate în Administrația Americană, însărcinat cu întocmirea unui nou program de ajutor către străinătate. Din "întâmplare", unul dintre membrii grupului este Thomas A. Dine

care inaugurează precedentul numirii unui lobbyist însărcinat să decidă asupra totalului ajutorului către străinătate, implicit către Israel.

Influența lui Dine se răsfrânge și în afara Casei Albe. Este căutat de către candidații la președenție și chiar de președinte înainte ca aceștia să declare în mod public opinii asupra politicii din Orientul Mijlociu. Majoritatea acțiunilor Congresului American ce privesc politica din Orientul Mijlociu sunt fie inițiate, fie aprobate în prealabil de către AIPAC.

Rolul AIPAC-ului constă în suportarea politicii Israelului. AIPAC-ul comunică la telefon zilnic cu ambasada israeliană iar Dine are întâlniri cu oficialii ambasadei israeliene cel puțin o dată pe săptămână.

La întrunirile anuale ale membrilor AIPAC-ului din Washington iau parte ambasadorul israelian, oficiali ai Casei Albe și Departamentului de Stat, Senatori și membri ai Casei Reprezentanților, cum ar fi Senatorul Paul Laxalt din Nevada, Christopher Dodd din Connecticut, Robert Packwood din Washington, Robert Dole din Kansas, Daniek Inouye din Hawaii, Jack Kemp din New York... Lista este prea lungă spre a o publica în întregime.

Nu mai puțin importantă este lista "dușmanilor Israelului" ce include 21 de organizații și peste 39 de indivizi ca: fostul subsecretar de Stat George W. Ball, foștii ambasadori Talcott Seelye, Andrew Killgore, John C. West, James Akins precum și fostul Senator James Abourezk. Lista "inamicilor" se extinde și asupra universităților americane și practic asupra tuturor sectoarelor importante ale vieții publice americane. Amploarea rețelei AIPAC-ului precum și eficiența controlului acestei rețele reclamă înalt profesionalism și dedicație cauzei sioniste. Directorul Dine a lucrat înainte în Comitetul Senatorului Edward Kennedy, apoi în Foreign Relation Committee sub Senatorul Frank Church din Idaho, și în final ca director al Comitetului privind politica externă a Comitetului bugetar al Senatului.

AIPAC-ul are patru lobbyști: Douglas Bloomfield, Ralph Nurnberger, Esther Kurz și Leslie Levy. Cei patru lobbyști iau în primire Casa Reprezentanților și Senatul, concentrându-se fiecare asupra a nu mai mult de 30 de legislatori proveniți din cele 12 state cu o populație evreiască de cel puțin trei procente: New York, New Jersey, California, Massachusetts, Ohio, Michigan, Pennsylvania, Maryland, Delaware, Florida și Connecticut. Desigur nu lipsesc nici suporterii înfocați ai cauzei Israelului cum ar fi Congresmenii Democrați Larry Smith din Florida și Stephen Solarz din New York.

Lobbyștii AIPAC-ului au acces instantaneu la membrii Senatului și Casei Reprezentanților, menținând chiar contacte particulare la locuințele oficialilor administrației. AIPAC-ul servește nu numai cauza Israelului în America dar și ambițiile ei internaționale, în influențarea deciziei administrației americane privind țara și totalul ajutorului economic sau militar. Stabilirea de relații diplomatice dintre Zair și Israel constituie un exemplu elocvent al rolului decisiv al AIPAC-ului.

Sperăm că această prezentare generală a influenței Israelului prin brațul său extern AIPAC-ul, va veni în sprijinul cititorilor noștri prin înțelegerea unui fenomen extins la scară internațională.

În numerele viitoare vom prezenta detaliile operaționale ale AIPAC-ului în America cu rezultatele nefaste ale escaladării violenței din Orientul Mijlociu și a internaționalizării terorismului.

STATUL BICEFAL AL LUMII IUDAICE: BRAȚUL EXTERN AL ISRAELULUI

- II -

Obsesia paranoică a comuniștilor față de orice potențial oponent reclamă după cum bine știm, activitate intensă represivă, distructivă și genocidală. Psihoza comunistă este inerentă oricărui stat totalitar comunist, fie el România, Ungaria, Jugoslavia ori Rusia Sovietică. Supușii acestor guverne dictatoriale comuniste cunosc, majoritatea din experiență proprie, prețul pe care-l vor plăti în eventualitatea exteriorizării unei atitudini critice a politicii partidului.

În contrast, democrațiile occidentale au considerat și prețuit dintotdeauna libertatea individului de a-și exprima liber opiniile fără frică de-a fi arestat, condamnat, expulzat etc. Constituția americană este clară asupra acestui drept garantat.

Acesta este tabloul familiar oricărui dintre noi.

Un observator mai atent al celor două fenomene aparent diametral opuse, nu va întârzia să descopere firul comun ce le leagă. O persoană aflată fie în lagărul comunist, fie într'unul din statele Lumii Libere nu are dreptul de a-și exprima opiniile nefavorabile asupra fenomenului iudaic în general și a politicii Statului Israel în special, fără frica de-a fi identificat drept un fascist antisemit setos de sângele jidovilor oprimați de goimi. Eticheta respectivă îl pune automat pe oponentul nostru în afara legii. Pentru mulți dintre refugiați această revelație a constituit un adevărat șoc. Bietul refugiat, părăsind o lume a terorii, a aflat curând că în Lumea Liberă poți să critici orice, dar că este preferabil să-ți ții gura închisă, ochii închiși și urechile astupate atunci când este vorba despre crimele săvârșite de Israel. Se pare că un număr din ce în ce mai mare de americani, în special cei aflați în posturi înalte încearcă același șoc, aflând cu surpriză că prețul plătit pentru curajul de-a expune adevărul, este echivalent cu "moartea politică", adică, cu concedierea sa definitivă din viața politică americană. După cum am văzut din numerele anterioare ale ziarului nostru, brațul extern al Statului Israelian AIPAC-ul, acționează cu impunitate. Televiziunea, presa și în general majoritatea mass-mediei procedează așa numitul dublu standard: o rapidă și intensă expunere a activităților teroriste arabe și a "conspirației fasciste" condusă de septuagenari ex-naziști pe de o parte, tăcerea asupra terorismului israelian și a conspirației iudaice mondiale în forma comunismului sovietic, pe de altă parte.

Un alt sector al vieții publice aflat în "vizorul" AIPAC-ului îl constituie Biserica. Adevărul biblic asupra crucificării lui Christos de către conducătorii politici ai "poporului ales" trebuie reinterpretat conform cerințelor oculte de narcotizare a populației înainte de apariția finală a sclavizării totale. AIPAC-ul a găsit în Protestantism un aliat de nădejde al Israelului.

Jerry Falwell și Pat Robertson, conducători a peste 30 de milioane de protestanți promovează ideea așa numită "creștin-sionistă" a îndeplinirii profeției biblice de reconstituire a celui de al treilea Templu, materializată de formarea statului Israelian în 1948. Jerry Falwell conduce "Moral Majority" și este considerat ca cel mai admirat conservator după Ronald Reagan. Jerry Falwell declară: "Eu nu cred că America poate supraviețui în eventualitatea întoarcerii spatelui către Israel. Dumnezeu tratează soarta națiunilor în funcție de felul în care aceste națiuni tratează Israelul". Jerry Falwell a cerut în fața Congresului mutarea ambasadei americane de la Tel-Aviv la Jerusalem. Tot Jerry Falwell declară: "Va veni ziua când niciun candidat la președenția USA nu va fi ales dacă nu este în favoarea Israelului". Jerry Falwell nu este singurul. Cu ocazia unei convorbiri telefonice cu directorul AIPAC-ului, Thomas Dine, în Octombrie 1983, R. Reagan filosofa: "Mă întorc la anticele profeții din Vechiul Testament și mă întreb... dacă nu cumva noi suntem generația ce va trăi împlinirea lor... fără îndoială ele descriu timpurile actuale..."

Jerry Falwell

În contrast Dr. Dewey Beegle aparținând de Seminarul Teologic din Wesley susține în cartea sa "Profeții și Predicții" că biblica profeție a reîntoarcerii națiunii Israelului în Palestina a fost împlinită de reîntoarcerea biblică din Babilon și nu are nimic de-a face cu Israelul modern. Deasemeni promisiunea teritorială făcută de Dumnezeu Israelului a fost temporară și condiționată de însușirea și ținerea cu strictețe a celor 10 porunci. Israelul prin violarea permanentă a mesajului celor 10 porunci a abrogat automat "contractul" teritorial făcut cu Dumnezeu.

Dr. Beegle a aflat curând care este prețul pentru îndrăzneala sa. Nici una din casele publicitare nu a acceptat punerea manuscrisului spre

publicare. Notează cititorule, aceasta nu se întâmplă în România comunistă, ci în America Liberă.

Dar cu tot sprijinul acordat de către fundamentalisti Israelului, evreii îi tratează cu suspiciune deoarece, după cum autoarea evreică Roberta Fenerlicht scria: "În istoria jidovilor când veneau fundamentalistii, Cazacii erau nu departe în spatele lor".

Paradoxul îl constituie aderența fundamentalistilor în suportarea planului lui Dumnezeu ce prevede că după reîntoarcerea finală a evreilor în Palestina va urma o creștinizare voluntară în masă a jidovilor deschizând astfel calea celei de a doua veniri a fiului lui Dumnezeu, Christos".

Dacă prima parte a acestui plan este pe placul evreimii mondiale, fără îndoială că cea de a doua parte stă ca un spin în ochii progeniturilor celor ce au crucificat pe Iisus. Din fericire Biblia și în special Noul Testament nu au fost declarate încă antisemitice.

În Septembrie 1981, episcopul metodist James Armstrong declara: "Dumnezeu a numit Israelul *"poporul ales"* în sensul slujirii lui. Israelul nu a primit licența de a exploata alte popoare. Dumnezeu nu are favoriți".

Biserica - ca aliat al Israelului - constituie un cuțit cu două tăișuri pentru AIPAC și Israel. Fără îndoială însă că la ora actuală are loc orchestrarea publică a primei părți a profetiei biblice concomitent cu descurajarea și învăluirea în tăcere a celei de a doua părți privind viitoarea creștinare în masă a jidovilor.

Pentru cei ce cred în Biblie, acest lucru nu are nici o importanță. Profetia va fi îndeplinită în întregime cu sau fără voia mass-mediei controlate de sionism. Trezirea Americii a început după 1948, după foarte mulți ani de la publicarea discursului de adio al președintelui Washington în care acesta expunea în mod lucid și profetic viitorul trăit de noi astăzi.

Procesul este ireversibil.

STATUL BICEFAL AL LUMII IUDAICE: asaltul contra libertăților academice în S.U.A.

În majoritatea țărilor din lumea civilizată pătura conducătoare este recrutată din rândurile studențimii ce populează universitățile și campusurile academice. O logică elementară ne demonstrează dependența strictă dintre calitatea morală și apartenența spirituală naționalistă și viitorul națiunii respective.

Prototipul potențialului conducător de mâine, util în avansarea planurilor conspirației internaționale, este definit de apartenența la valorile umanismului socialist, a internaționalismului și a credinței neclintite în rolul crucial al Israelului pentru definirea guvernului global de mâine.

Dacă din întâmplare acest candidat este un Goim, depravarea morală, afinitatea față de valorile contraculturii satanice precum și ateismul mascat sau nu, constituie un plus de vreme ce Goimilor le este rezervată soarta “idioților utili” definiți de Lenin.

În contrast, studentul ce aderă la valorile morale și spiritual creștine, profesază ideile naționaliste urmărind în primul rând binele nației sale ori îndrăznește să critice politica Israelului, este imediat atacat din toate părțile, etichetat cu infama creație sionistă de “antisemit” ori “fascist”. De prisos să mai adăugăm că odată trecut în “cartea neagră” a conspirației sioniste, candidatura sa spre conducere va fi barată pentru totdeauna. Și asta în cel mai bun caz numai în țările occidentale, deoarece în țările comuniste un asemenea prototip este supus exterminării fizice pentru un motiv sau altul. Mai zilele trecute, “Tip” O’Neil, președintele majorității democraților din Camera Reprezentanților declara în ședință deschisă: “Voi fi întotdeauna fidel politicii partidului democrat... Dar în primul rând sunt american...”

Ca o ironie a sorții, cu aproape 40 de ani în urmă, Lucrețiu Pătrășcanu, un Goim, “îndrăznește” să declare public: “Sunt un comunist convins, dar în primul rând sunt român”. Nu peste mult timp Pătrășcanu, unul dintre puținii comuniști educați din acea vreme, plătea cu viața greșeala de a nu fi înțeles că, comunismul nu este altceva decât creația Conspirației Sioniste Mondiale, ghilotina intelectualității goimilor, secarea tezaurului material și reducerea populației autohtone la o stare de îndobitocire animalică.

În Statele Unite ale Americii, țara libertăților garantate de Constituția Americană, universitățile și campusurile studențești joacă un rol crucial nu numai pentru viitorul Americii dar și pentru viitorul omenirii.

Și Israelul prin brațul său extern înțelege perfect aceasta. Ca atare "activiștii" organizațiilor pro-israeliene folosesc frecvent tacticile vechi ale calomniei, intimidării și chiar amenințărilor cu violența cu scopul de a înhîmba schimbul liber de idei atât de vital unei societăți democratice.

În 1979 AIPAC-ul stabilește un Program de Dezvoltare a Conducerii Politice al cărui scop este de a instrui studenții activiști asupra modalităților de creștere a influenței pro-israeliene în campusurile studențești.

Cifra modestă a acestor activiști, dată de conducătorul acestui program Jonathan Kessler este de cca. 5.000 de studenți în patru ani, în 350 de campusuri de pe teritoriul celor 50 de state.

AIPAC-ul lucrează împreună cu Fundația B'nai B'rith Hillel. Miile de studenți activiști din subordonarea lui Kessler sunt instruiți în tehnica interviului și sunt angajați în "exerciții de contra-propagandă" și de interpretare de roluri în scopul de a contracara argumentele anti-israeliene. Odată format acest nucleu de activiști, el ia parte la conferințele studențești și încearcă permanent să încheie alianțe cu alte grupuri studențești de preferință ale goimilor. Alianțele odată încheiate, AIPAC-ul are posibilitatea de-a infiltra propriile rezoluții și de a desemna propaganda pro-israeliană, fiind sigur că aceste rezoluții vor fi semnate fie de grupul liberal "Americani pentru o Acțiune Democratică" (Americans for Democratic Action), fie de grupul conservator "Tinerii Americani pentru libertate" (Young Americans for Freedom).

Indicațiile "prețioase" ale lui Kessler ne sunt foarte familiare: "Folosiți efectiv coalitiile. Încercați să găsiți indivizi și grupuri non-evreiești care să semneze scrisorile către editor, deoarece sunt mult mai efective și credibile".

În Aprilie 1984 AIPAC-ul publică "AIPAC College Guide: Exposing the anti-Israel Campaign on Campus". (AIPAC, Ghid universitar: Denunțarea Campaniei Anti-Israeliene în Campus).

Ghidul conține zece "porunci".

Numărul 8 de pildă sugerează un "mod de a răspunde" evenimentelor și vorbitorilor pro-palestinieni. Acest mod este: "Încercați să preveniți consumarea evenimentului".

Numărul 10 descrie un "pachet creativ". Edward Said, profesor de literatură comparată la Universitatea Columbia și frecvent vorbitor în apărarea cauzei palestiniene descrie impactul numărului 10 asupra audienței în fața căreia a vorbit în 1983 la Universitatea din Washington: "Grupuri de activiști stăteau în fața ușii și împărțeau manifeste în care eram descris ca un "terrorist" precum și un amestec de

cotări ale PLO-ului și ale mele cu "declarații" ale PLO-ului de ucidere a evreilor. Ideia era de a mă intimida pe mine și audiența de a mai veni".

Făcând o scurtă paranteză, românii din exil sunt familiari cu telefoanele și scrisorile anonime ce încearcă să-i prevină de-a participa la evenimente românești organizate chipurile de "fasciști" și "legionari".

Încheind paranteza ne reîntoarcem în anul 1982 când AILSA – "Asociația Studenților Americani-Indieni" de la Universitatea Harvard a ținut o conferință despre drepturile populației indigene și dreptul internațional și domestic. Invitatul de onoare a fost cercetătorul misiunii PLO la Națiunile Unite, Deena Abu-Lughod. Tentativa nu reușește și conform "instrucțiunilor", grupul evreiesc strânge șurubul, amenințând cu retragerea fondurilor pentru conferință, iar membrii Asociației Studenților în Drept Indieni sunt amenințați telefonic cu moartea.

În final Conferința a avut loc într-o atmosferă tensă ca urmare a confiscării unor cuțite de măcelarie aflate asupra unor "activiști" ce doreau să ia parte la conferință.

AIPAC-ul și Anti-Defamation League al B'nai B'rith-ului păstrează dosare asupra tuturor vorbitorilor la conferințele consemnate ori proiectate în viitor.

Ziarele studențești se află deasemenea sub lupa AIPAC-ului.

În Februarie 1993 John D'Anna în vârstă de 22 ani, editorul publicației studențești "Arizona Daily Wildcat" aparținând de Universitatea Arizona din Tucson, semna un articol intitulat: "Măcelarul din Beirut este deasemenea un criminal de război..." D'Anna argumenta că dacă criminalul de război Klaus Barbie "Măcelarul din Lyon" (cum este denumit de presa evreiască - N.N.) va fi judecat pentru crime contra umanității, responsabilul pentru masacrarea civililor din Beirut – Ariel Sharon – Ministrul Apărării al Israelului trebuie să împărtășească aceeași soartă. Reacția a fost imediată variind în intensitatea amenințărilor și calomniilor precum și cu încercări de-a introduce un birou de revizuire (citește cenzură) a articolelor înainte de publicare, un fel de "second opinion" atât de des invocat de activiștii sioniști ce promovează controlul total al publicațiilor și anihilarea schimbului liber de idei.

Ostracizarea, izolarea potențialului "inamic" al Israelului, constituie o altă armă folosită de AIPAC. Eglbal Ahmed, un american de origină pakistaneză cu două doctorate obținute la Universitatea Princeton, ca urmare a unui discurs critic la adresa politicii Israelului după războiul din 1967, descrie efectul acestei arme: "În ultimii doi ani pe care i-am petrecut la Universitatea Cornell, doar patru membri ai comunității academice de aici mi-au vorbit. Dacă mă duc să iau masa la cantina

universității, de obicei foarte aglomerată, mă trezesc singur la o masă de șase personae”.

Lista asalturilor AIPAC-ului asupra libertăților academice este lungă.

-1977. Trei din cele mai prestigioase universități mici Swarthmore, Haverford și Bryn Mawer încearcă să obțină fonduri de la o fundație particulară arabă pentru crearea unui program comun de studii asupra Orientului Mijlociu. Miliardarul Adnan Khashoggi acționează ca intermediar. O campanie extraordinară atacă pe Khashoggi și acesta-și retrage oferta.

-1978. CCAS (Centrul Universitar de Studii Arabe Contemporane) dela Universitatea din Georgetown deschide în 1975 primul congres de studii din America devotat în întregime lumii moderne arabe. Deoarece fondurile cerute le-au fost refuzate, directorii noului centru au decis să ceară sprijin de la guvernele arabe interesate. După cele scrise de noi, nu mai este nevoie să descriem reacția “activiștilor” AIPAC-ului. Dar cu toate presiunile exercitate, Centrul de Studii Arabe a supraviețuit deoarece, după cum spune profesorul John Ruedy: “În America nu poți avea un program de studii arabe într-o instituție publică. În schimb poți avea un program de studii evreiești”.

Odată ajunși la acest punct, invităm pe românii din exil la un moment de reflecție onestă asupra trecutului istoric nu atât de îndepărtat de zilele noastre și la asemănările dintre “metodele” de tratare a studențimii naționalist-creștine românești în România anilor 1920-1938, democratică după standardele europene și studențimea pro-americană, naționalistă și nu neapărat creștină dar a goimilor. Am auzit mulți români spunând că au trebuit să vină în Vest ca să înțeleagă ce înseamnă anti-semitismul. S'ar putea ca frica mare a guvernelor comuniste de-a lăsa libera emigrare a “goimilor naționali”, coroborată cu restricțiile din ce în ce mai severe ale administrației americane de-ai accepta ca refugiați, să fie de fapt nu frica generată de un potențial viitor inamic ori spion ci de dezvăluirea decepției Conspirației Sioniste Mondiale, de conștientizare de către acești refugiați a faptului că Yalta europeană ca și Yalta asiatică nu constituie decât pașii Conspirației Sioniste Mondiale care păstrează o distanță respectabilă față de orice dependență evreiască.

-1983. Universitatea Villanova din Pennsylvania (catolică), înființează Institutul pentru Studii Arabe și Islamice. Director este părintele Kail Ellis, un preot de origine libaneză. Spune părintele Ellis: "Scopul nostru este de a familiariza pe studenți cu istoria, limba, politica și cultura lumii Islamice Arabe". Urmează amenințarea directorului executiv George Cohen aparținând grupului “American Professors for Peace in

the Middle East”, (grup pro-israelian) împotriva părintelui Kail Ellis, atac care încă mai continuă cu înverșunare...

Sperăm că exemplele oferite cititorilor noștri ilustrează în mod clar o parte importantă a planului sionist de cucerire globală prin infiltrarea în centrele universitare și instituirea cenzurii asupra libertăților academice în speranța de-a impune controlul total asupra prezentei și viitoarei conduceri americane pe drumul cuceririi globale. Viziunea apocaliptică a unei lumii egale în sclavie și subordonată total unei elite altoite pe trupul suferind al omenirii, va trebui să constituie baza luării oricărei decizii politice a fiecărui român din țară ori din exil.

M O S S A D

M O S S A D

(I)

Originea spionajului se pierde în negura istoriei umanității. Permanență fascinantă a activității umane, spionajul a fost pe rând venerat, urât, temut ori privit cu dezgust și dispreț în funcție de percepție și de valorile morale și etice atașate.

Pentru unii, spionajul își are binecuvântarea în temele biblice (vezi cei 12 spioni trimiși de Moise să aducă informații din Tara Canaanului). Cincii îl consideră a doua dintre cele mai vechi profesii umane; prima fiind cea de prostituată. În fine, unii consideră spionajul ca pe singura expresie reală a subconștientului unei națiuni. Deși, după cum vedem percepțiile sunt diferite, toată lumea este de acord asupra unul singur punct: Spionajul este necesar atât pentru existența unei națiuni cât și pentru o eventuală expansiune politică ori militară. Ca urmare avem diviziunea serviciilor de informații ale oricărei țări din lume în spionaj politic și militar cu prevalența celui politic.

CIA, KGB-ul, Mossad-ul constituie exemple de servicii de spionaj politice. Atenția noastră se va concentra în viitoarele articole, asupra Mossad-ului, Serviciul Secret de Informații actual al Israelului.

Data oficială de pe "Certificatul de Naștere" al Serviciului Secret de Informații Israelian, părintele Mossad-ului modern, este 30 Iunie 1948. Locul nașterii: o mică sală de conferințe, deasupra unei florării cu numărul 85 pe strada Ben Yehuda din Tel Aviv. Clădirea, ce cuprindea florăria și o cafenea la subsol era sediul Shai-ului, una dintre cele mai secrete organizații evreiești din perioada Mandatului Britanic asupra Palestinei. În acea perioadă, Palestina și ceeace va deveni mai târziu Statul Israel, abunda în organizații evreiești care de care mai secrete. Materialul uman din care aceste organizații secrete își recrutau membrii și conducătorii era format din chintesența sioniștilor dedicați, constructorii Statului Israel, emigrați din Rusia încă în anii dinaintea primului Război Mondial precum și din noile generații născute pe solul palestinian.

Primii veniți au adus cu ei experiența comunistă câștigată în școlile conspirației internaționale evreiești ce-a reușit în final să introducă Teroarea roșie în Rusia pravoslavnică. Evenimentul este deosebit de important pentru viitoarea desfășurare cu succes a planurilor sioniste. Din acea clipă organizațiile secrete evreiești ce operau în ilegalitate pe

teritoriul Palestinei, au beneficiat de ajutorul financiar și logistic acordat de către confrății lor sioniști aflați la conducerea Sovietelor și a serviciului de represiune denumit CEKA. Brutalitatea cu care au fost uciși milioane de creștini ruși precum și metodele necesare ascunderii realității Holocaustului Creștin constituie fundamentele unei filosofii ce va face posibilă exterminarea cu sânge rece în zilele noastre a sute de copii și femei palestinene din lagărele de refugiați din Sabra și Shatila, iar lumea liberă va lua act de mascarada "procesului" din New York intentat de Ariei Sharon publicației "Time", "proces" în urma căruia cel responsabil de masacrele amintite era exonerat. Evenimentele menționate dezvăluie o frontieră dintr'un *modus operandi* ce va constitui baza relației dintre serviciile secrete politice și militare israeliene. Una dintre primele creații ale Sionismului Mondial pe teritoriul Palestinei aflat sub Mandat Britanic, o constituie Haganah-ul, organizație secretă ilegală a forței de auto-apărare a evreilor din Palestina.

Haganah-ul era structurat pe câteva organizații secrete, fiecare cu propriul ei serviciu de informații. Serviciul propriu de spionaj al Haganah-ului, Sherut Yediot, va fi cunoscut sub numele de Shai. Misiunea lor era de-a penetra administrația britanică, de-a infiltra populația arabă din Palestina precum și de-a supraveghea

Shaul Avigur

organizațiile evreiești disidente. Forța de șoc a Haganah-ului era constituită dintr'o elită de militari încorporată într'o altă organizație secretă Palmach, ce-și avea propriul său aparat de spionaj a cărui principală misiune era de-a "planta" în comunitățile arabe, tineri evrei ce "pozau" drept arabi.

Celelalte două organizații secrete ale Haganah-ului, Rekhesh-ul, agenția de procurare a armamentului din afara Palestinei și Mossad le-Allyah Bet (Institutul de Imigrație "B") sunt deosebit de importante întrucât constituie fundația pe care se va ridica serviciul secret modern al Israelului.

Rekhesh-ul și Mossad-ul erau conduse de Shaul Avigur ce izbutise să coordoneze activitățile celor două organizații din apartamentele sale din Geneva și de pe Champs Elysee din Paris, creând de fapt primul serviciu secret internațional al Israelului ce încă nu luase ființă oficial.

Mossad-ul era însărcinat cu falsificarea "pașapoartelor, stabilirea de rute de infiltrare în alte țări, organizarea de case clandestine precum și

cu asigurarea transportului maritim clandestin de armament către Palestina.

Rekhes-ul înființa corporații sub firme false în străinătate, membrii ei trăiau clandestin sub identități false în țări aflate la mari distanțe de Palestina.

Agenții ilegali ai Mossad-ului, Rekhes-ului și ai secției arabe a Palmach-ului vor constitui osatura serviciului secret Israelian din anii 1950, 1960 și 1970.

Dar să ne reîntoarcem acum după această prezentare succintă a structurii și paternității Mossad-ului modern la momentul nașterii progeniturii din 30 Iunie 1948. La Sediul Shai-ului din Tel Aviv se adunaseră în acea dimineață capii organizației în frunte cu colonelul Isser Be'eri. Printre cei de față erau Benjamin Gibli, șeful Shai-ului din districtul Ierusalim, Avrahan Kidron, șeful districtului de nord, Boris Guriel, șeful Departamentului Politic și Isser Harel, șeful districtului Tel Aviv ce avea în sarcină disciplinarea "disidenților" care nu voiau să recunoască autoritatea conducătorului politic al Haganah-ului, Ben Gurion, devenit Prim Ministru al Israelului.

Isser Harel

Isser Be'eri fusese însărcinat în acea dimineață din Iunie 1948 cu reorganizarea Shai-ului.

Shai-ul va fi divizat în trei departamente. Primul va fi Biroul de Spionaj Militar prescurtat A.M.A.N., ce va lucra strâns cu RAN - Departamentul de Contraspionaj. Șeful Biroului de Informații Militare (AMAN și RAN) va fi Isser Be'eri.

A doua diviziune a Shai-ului va deveni Departamentul Politic al Ministerului de Externe însărcinat cu culegerea de informații din lumea internațională. Conducerea acestui departament îi revine lui Boris Guriel.

Al treilea Departament va fi cel de Securitate - Shin Bet (Sherut Habitachan). Șeful acestui departament va fi Isser Harel. Din acest moment, Shai-ul va înceta să mai existe și noul serviciu de informații israelian modern va lua naștere.

Vor trebui să treacă câțiva ani dominați de intrigi, asasinate și aventuri scandaloase până când la 1 Septembrie 1951, în urma unei directive a

Benjamin Gibli

Prim-Ministrului Ben Gurion se autoriza constituirea unei noi agenții de informații însărcinate cu conducerea operațiilor de spionaj în străinătate. Agenția va purta numele de Institutul Central pentru Informații și Misiuni Speciale abreviat MOSSAD (în traducere Institut). Noul director va fi Reuben Shiloach, fiul unui rabin, cu un bogat palmares în acțiuni conspiraționale sub masca unui atașat militar al Israelului la Washington în anii '50. Minte strălucită, dar lipsit de orice capacitate organizatorică administrativă, Reuben Shiloach se va dovedi incapabil pentru funcția de șef al "unicului" Mossad născut în 1951 și un an mai târziu își va da demisia.

Reuben Shiloach

La șefia Mossad-ului va urma Isser Harel sub a cărui conducere Mossad-ul va deveni unul dintre cele mai potente servicii de spionaj din lume. Secole de experiență iudaică câștigată în climatul politic și militar din țările în care iudeii se stabiliseră, aplicarea prealabilă a acestei experiențe pe terenul terorii Revoluției franceze din 1789 întâi, apoi pe terenul terorii roșii din Rusia bolșevică, sistemul rabinic dominat de Talmud precum și ultranaționalismul "Rasei Alese" combinată cu penetrarea și controlarea cercurilor de influențare atât din Lumea Liberă cât și lumea de după Cortina de Fier, sunt factorii ce determină fără îndoială mobilurile și acțiunile eficiente ale Mossad-ului.

M O S S A D

(II)

În prima săptămână a lunii Martie 1987, Justiția Statelor Unite a condamnat pe cetățeanul american de origine evreiască, Jonathan Jay Pollard, la închisoare pe viață pentru spionaj în favoarea Israelului. Soția sa a primit 10 ani pentru rolul ei în “afacerea” Pollard.

Cazul a fost relatat în presa americană, mai ales în faza finală când contrar înțelegerii “diplomatice” a celor două guverne (USA și Israel), Colonelul Aviem Sella, condamnat în absență de tribunalul american pentru rolul său de contact și îndrumare a lui Pollard, în loc să fie pedepsit de către guvernul israelian, a fost promovat într’o poziție importantă în cadrul Ministerului Apărării Israeliene.

Sentința dată lui Pollard de către Judecătorul Districtului Federal, Aubrey E. Robinson, conține mesajul indignării guvernului Statelor Unite față de ipocrizia unui guvern aliat și “prieten” ce îndrăznește cu nerușinare să muște mâna stăpânului ce îl hrănește.

Astăzi Israelul trăiește momentele cele mai grele din istoria relațiilor lui internaționale. Afacerea Pollard, Afacerea Iran, condamnarea de către justiția americană a oficialilor israelieni, refuzarea acreditării diplomatice a generalului Amos Yavon de către guvernul Canadei pentru rolul său macabru în masacrele din lagărele de refugiați din Sabra și Shatila, sunt doar câteva exemple devenite publice, a incompetenței și neglijenței de care au dat dovadă “specialiștii” din guvernul Israelian și Mossad.

Nu poți înțelege corect aceste fiasco-uri, fără a cunoaște starea Mossad-ului. Abia atunci cititorul va înțelege că dealungul istoriei sale de aproape 40 de ani, “gafele” Mossad-ului au fost numeroase și dacă ele au fost în parte necunoscute publicului, acest lucru s’a datorat “tăcerii” presei internaționale precum și atitudinii USA față de copilul căruia îi sunt îngăduite greșelile inerente fazei de creștere și educare.

După cum am menționat în articolul trecut, Mossad-ul a luat naștere oficial la 1 Septembrie 1951 în urma unei directive a prim-ministrului

Jonathan Pollard

David Ben Gurion care îl numește pe Reuben Shiloach director al noii agenții.

Reuben Shiloach va demisiona curând și la șefia Mossad-ului va urma Isser Be'eri. Alegerea lui Be'eri s'a dovedit a fi o greșeală.

În 1948, Decembrie, șapte luni după formarea Statului Israel, Be'eri a fost adus în fața unei curți marțiale secrete acuzat de crimă. Victima era un arab bogat pe nume Ali Kassem ce ajută în secret Haganah-ul. În Iulie 1948, Ali Kassem dispăre fără urmă pentru ca mai târziu în Septembrie, corpul său împănăt cu gloanțe să fie găsit la poalele Muntelui Carmel.

Justificația lui Be'eri a fost scurtă: "Kassem a fost un trădător, așa că noi l-am ucis".

Profilul psihologic al noului șef al Mossad-ului este întregit de un alt scandal ce a avut loc în 1946 având ca protagonist central pe Be'eri.

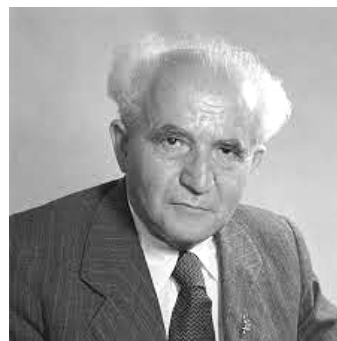
În primăvara anului 1946, Palmach-ul organizează un atac submarin contra vaselor de blocadă britanice. Operația "transpiră" și este oprită în timp, iar Be'eri crede că știe cine este trădătorul: Abba Hushi, secretarul Consiliului Muncii din Haifa și prieten personal al lui Ben Gurion.

În Mai 1948 Hushi este arestat și reapare 4 luni mai târziu o epavă umană, cu toți dinții scoși, cu picioarele lezate și cu două tentative de sinucidere spre a scăpa de torturile cu apă.

Vinovăția lui Hushi părea a fi stabilită când Be'eri prezintă prim-ministrului Ben Gurion două documente datate Aprilie 1945, sustrase din arhiva poștei britanice din Haifa. Documentele indicau că Hushi a fost un informator pentru britanici. Dar în August 1948, adevărul iese la iveală. Directorul Departamentului ce avea în sarcină falsificarea de documente, declară că a întocmit documentele incriminatoare la ordinele lui Be'eri.

Iulie 1948 "adaugă" o altă crimă la acțiunile lui Be'eri.

Un tânăr ofițer al serviciului secret de informații, căpitanul Meir Toubianski a fost condamnat de către o curte marțială pentru spionaj în favoarea britanicilor și executat în zorii zilei de către soldații Palmach-ului conduși de căpitanul Goldman. Ani mai târziu, când soția lui Toubianski, Lena, exasperată de tăcerea autorităților privind dispariția

David Ben-Gurion

Abba Hushi

soțului ei, scrie lui Ben Gurion care deschide o investigație. Raportul final al Comisiei de Investigație: Toubianski a fost nevinovat.

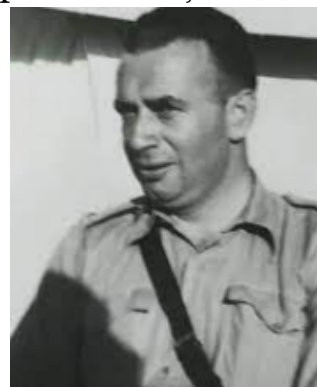
La scurt timp după aceea, Be'eri este suspendat din funcție și adus în fața unei curți marțiale secrete prezidate de către Procurorul General Pinhas Rosen.

Apărarea lui Be'eri a fost tipică: "Poziția mea ca șef al Serviciului Secret, prin definiție îmi acordă dreptul de a acționa în afara legii și de-a uza de metode extra legale".

Isser Be'eri a fost găsit vinovat și concediat din postul său și 10 ani mai târziu, la 30 Ianuarie 1958, moare.

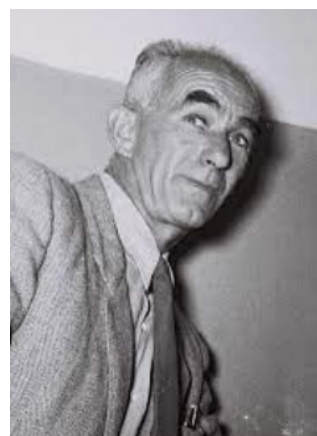
Înțelegerea rolului lui Be'eri în anii '50, înseamnă înțelegerea Serviciului Secret israelian de astăzi.

Faptul că Be'eri a fost găsit vinovat s'a datorat prim-ministrului Ben Gurion, un om cu o imensă viziune politică dar redus la interese unilaterale de partid, va avea grijă ca statul israelian să considere mesajul său: "Nimeni, nu importă circumstanțele, nu este în afara legii... nici măcar atunci când legea este insuficientă. Statul este acela definit să condamne crima".

*Căpitanul Meir
Tobianski*

După căderea lui Be'eri, serviciile militare secrete intră în mâna lui Chaim Herzog. La scurt timp după aceea, Herzog înmânează conducerea Serviciului colonelului Benjamin Gibli care schimbă structura serviciului militar secret după modelul american și francez. După acest sistem, șeful Serviciului Secret primește gradul de General și are acces direct la Șeful Statului Major. Ca de obicei, o anumită rivalitate și fricțiune se dezvoltă între Herzog, - recte Serviciul Secret Militar - și Boris Guriel, Șeful Departamentului Politic din Ministerul de Externe. În faza inițială, Departamentul Politic avea sub control toate operațiile speciale dinafara granițelor Israelului. Această regulă a fost modificată în 1949 când li se acordă militarilor dreptul de a opera în afara Israelului, dar sub controlul lui Boris Guriel, regulă ignorată de către Serviciul Militar Secret.

Isser Be'eri

Una din faimoasele fiasco-uri generate de amatorismul militarilor, este ilustrat de eșecul unei operații concepute magistral de către Departamentul Politic.

Un agent israelian urma să plece la Cairo în postura de "Consul General al Republicii San Salvador". Agentul urma să activeze din Cairo

“acoperit” de documente legale și cu deplină imunitate diplomatică. La scurt timp după ce planul este conceput, serviciul Militar Secret preia întreaga operație și trimite la Cairo pe un agent al său, perfect cunoscător al limbii spaniole și familiar cu America de Sud. Având cooperarea Statului San Salvador dela care era cumpărat (la un mare preț) pașaportul diplomatic, ofițerul israelian descinde la Bruxelles (locul inițial de contact înainte de a călători spre Cairo), și cu un aer desinvolt pășește în Oficiul Consular Egiptean. Cafeaua și lichiorul egiptean însoțite de o atmosferă prietenoasă, relaxează pe agentul israelian care la întrebarea colaterală și firească a Consulului egiptean, “locul de naștere?”, răspunde: “Haifa”.

Jocul se termină subit...

+++

M O S S A D

(III)

Fără îndoială că perioada 1986-1987 a fost de rău augur pentru agenții Mossad-ului. Nici nu s’au dezmeticit bine după dezastrul cauzat de “afacerea” Pollard și de revelațiile tehnicianului nuclear Vanuu, că un scandal de proporții gigantice pentru minusculul stat Israel dezvăluie lumii întregi rolul tenebros dublat de amatorism jucat de Mossad în “afacerea” Iran. Și, colac peste pupăză, câtva timp mai târziu un agent cu capul în nori al Mossad-ului uită o servietă într’o cabină telefonică din Germania. Servieta conținea pașapoarte britanice falsificate de către Mossad în scopul utilizării lor de către asasinii israelieni pe teritoriul britanic.

Să recapitulăm gafele cele mai vizibile comise:

- 1) Spionaj contra Americii, aliata cea mai de nădejde a Israelului;
- 2) Violarea suveranității Angliei și a altor țări pe teritoriul cărora s’au comis răpiri și asasinate;
- 3) Transformarea ilegală a Israelului într’un arsenal de proporții uriașe pentru întreaga zonă a Orientului Mijlociu;
- 4) Folosirea de conaționali rezidenți în țările în care Mossad-ul își desfășoară activitatea de spionaj.

În contextul articolelor referitoare la Mossad, ultimul punct este extrem de relevant deoarece neagă categoric aserțiunea Mossad-ului cum că nu ar folosi evrei locali în scopuri de spionaj.

În trecutul milenar ca și în prezentul revoluției nucleare și științifice, prezența comunităților evreiești în aproape fiecare țară din lume a constituit dintotdeauna puterea și totodată slăbiciunea oricărui serviciu de spionaj centralizat și cu extindere suprastatală. Puterea, pentru că în țara în care comunitatea evreiască organizată se adaptează cu ușurință tuturor schimbărilor politice, nu poate exista practic nici un secret de stat necunoscut rabinatului local ce are de grijă să-l transmită de urgență “Centrului”. Slăbiciune, pentru că în momentul dezvăluirii - ca în cazul “afacerii” Pollard -, țara respectivă începe să-l considere pe cetățeanul ei de origine evreiască un factor de risc pentru supraviețuirea națiunii respective și ia de urgență măsuri variind de la “persecuțiile” și

“pogromurile” din trecut și până la tăierea ajutorului economic de miliarde de dolari în prezent.

Dar, ce poate să facă Mossad-ul când cea mai bună sursă de informații o constituie comunitățile evreiești locale? Tentația este mult prea puternică și riscul este asumat în speranța dictonului: “Hoțul neprins este om cinstit”...

Una din repetițiile gafelor de gen Pollard o constituie “Operația Suzana” pusă la cale de către Mossad încă din 1951 și executată în 1954. Fundalul istoric al “Operației Suzana” îl constituie deposedarea regelui Farouk al Egiptului și preluarea puterii de către Gamal Abdel Nasser. Dacă aspectul socialist al lui Nasser le convenea israelienilor fiind ei înșiși socialiști, aspectul naționalist arab le provoca fiori reci de-a lungul sirei spinării. Intenția de naționalizare a Canalului de Suez de către Nasser concomitent cu angajamentele Angliei și Franței de a-și retrage trupele, destabilizau balanța puterii evreiești din Orientul Mijlociu. Ba mai mult, atitudinea Președintelui St. Unite Dwight Eisenhower față de Israel se schimba pe zi ce trece. Pe atunci (ce ironie a sorții), America trata un contract de vânzare de arme către Iraq, singura țară arabă ce nu semnase vreun armistițiu după 1948. Ba mai mult, secretarul de Stat Henru A. Byroads declara: “Vouă israelienilor vă spun că voi trebuie să vă priviți ca un stat din Orientul Mijlociu și că trebuie să vă priviți viitorul în acest context și nu ca un Centru ori nucleu al unor grupuri răspândite pe tot globul aparținând unei religii particulare și cu drepturi speciale în contextul obligațiilor către Statul Israelian”.

Cu alte cuvinte, secretarul de Stat american îi sfătuia pe israelieni că pacea în zona Orientului Mijlociu depinde de “desionizarea” politicii statului lor. În exact acest moment istoric, Mossad-ul intră în acțiune și “Operația Suzana” ia naștere.

Obiectivul final îl constituia distrugerea relațiilor prietenești dintre Cairo și lumea vestică. În vederea atingerii acestui obiectiv, vor fi folosite metode teroriste de vreme ce tatonările diplomatice au eșuat.

Ca urmare, proprietățile americane și engleze din Egipt ca ambasade, centre culturale și comerciale vor fi incendiate și distruse. Ca de obicei, vina va fi aruncată asupra organizațiilor de dreapta și asupra frățiilor musulmane. Securitatea egipteană va fi obligată să ia măsuri ce fără îndoială vor provoca acțiuni de retaliere. Speranța ultimă a Mossad-ului era în izbucnirea unui război civil ce va arăta lumii forța adevărată a clicii lui Nasser și ca urmare Vestul își va schimba poziția față de Israel și Egipt, în favoarea Israelului.

Odată scenariul pus la cale, Mossad-ul îl alege ca protagonist principal pe Avraham Seidenweg, alias Paul Frank, un fost condamnat de către un tribunal militar israelian pentru flirt și conduită nedemnă pentru un

ofițer de armată. El urma să reactiveze și să conducă “celulele” coloanei a cincea israeliene din Alexandria, Egipt.

Un an de zile a trecut dela acea hotărîre fatală, timp în care Seidenweg, născut în Germania, a izbutit să-și construiască un trecut plauzibil sub numele de Paul Frank care a servit în armata germană. În curând Paul Frank pleca la Cairo în calitate de om de afaceri al unei firme ce exportă echipament electric către Egipt. Exact în acel moment Seidenweg primi ordinul de a se prezenta la Paris unde urma să-l întâlnească pe șeful operațiilor de la “Unitatea ultrasecretă 131”, Motke Ben-Tsur.

La Paris, Paul Frank este instruit să activeze întâi “celula” din Alexandria, apoi pe cea din Cairo. În faza întâi a operației, celulele vor planta bombe incendiare în locuri publice și la instalațiile americane și engleze. În faza a doua, evreii locali din celulele activate vor asasina membrii marcanți al guvernului egiptean precum și consilieri americani și britanici. Toate instrucțiunile vor fi primite codificat prin postul de radio “Vocea Israelului”.

Paul Frank se reîntoarce la Alexandria unde reușește să refacă contactul cu membrii celulei: Philip Nathanson, Victor Levy, Robert Dassa, Samuel Azar și alții. Abia acum Paul Frank încearcă primele deziluzii amare. Secretul venirii sale la Alexandria nu constituia de fapt nici un secret. Toată lumea vorbea în gura mare de sosirea «spionului» Robert (numele de acoperire dat lui Frank). Membrii “celulei” afișau un amatorism încântător în timp ce un alt membru, Meir “M”, însărcinat cu construirea unei fabricuțe de explozive, fugise cu banii celulei (aproximativ 1,500 de dolari americani) și amenința cu divulgarea operației dacă nu va fi lăsat în pace.

Aparatele de transmisie Samir nu funcționau din lipsă de piese de schimb. Cu toate acestea, la 2 Iulie, Oficiul Poștal central din Alexandria ia foc ca urmare a plasării de bombe incendiare făcute de mână, în cutiile poștale de către Levy și Nathanson. Dar presa egipteană nu scrie nimic despre acest eveniment.

Următoarele ținte ale spionilor vor fi Librăriile Serviciilor de Informații americane din Cairo și Alexandria. Micile cutii inocente de ochelari de soare ce conțineau de fapt exploziv au fost plasate la 14 Iulie lângă microfilmele librăriilor, cauzând după explozie pagube imense. De data aceasta, presa egipteană descrie pe larg atacurile teroriste din Cairo și Alexandria.

Următorul atac urma să aibă loc asupra cinematografelor Rivoli din Cairo și Rio din Alexandria. Accidental, mica bombă incendiară aflată asupra tânărului Nathanson ce aștepta la rând să intre în cinematograful Rio, explodează. Nathanson, năucit de zgomot și flăcări este salvat de

către căpitanul de siguranță Hassan el Manadi, aflat în serviciu în jurul cinematografului. Nu i-a trebuit mult căpitanului să-și dea seama că Nathanson este un membru al grupului terorist căutat de întreaga siguranță egipteană. Imediat, sunt interogați evreii din Cairo și Alexandria și în curând toți membrii celulelor evreiești sunt arestați. Singur Paul Frank izbuteste să scape și la 6 August se strecoară în Israel. Presa egipteană vuia: “O bandă sionistă este arestată ca urmare a atacurilor teroriste”.

Moshe Marzouk (stânga) și Samuel Azar, spânzurați la 31 Ianuarie 1955 pentru atacurile lor teroriste din Egipt

La 31 Ianuarie 1955, Dr. Marzouk și Samuel Azar au fost spânzurați. Ceilalți membri au fost condamnați la pedepse variind de la închisoare pe viață și până la 15 ani în cazul lui Dassa.

Scandalul din 1955 de tip “Pollard” a avut repercusiuni grave asupra întreg aparatului de spionaj al Israelului, ducând la căderea premierului Lavon și la multe “căderi de capete” în rândurile Mossad-ului.

“Operațiunea Suzana” ca și “Operațiunea Pollard” folosise ca agenți ai Mossad-ului rezidenți locali din coloana a cincea a Israelului, aflați în țările vizate.

+++

M O S S A D

(IV)

În mod firesc după căderea guvernului Levon cauzat de dezastrul operațiunii “Suzana” (vezi “Libertatea”, Nr. 56 Aprilie, a.c.), capul Mossad-ului Benjamin Gibli este înlocuit cu generalul Yehoshaphat Harkabi. Poreclit “Grăsunul” de către colegii săi din cauza apariției sale robuste, Harkabi era un intelectual de clasă, unul dintre puținii arabiști erudiți din Israel. Spre deosebire însă de apoliticii noștri intelectuali din exil, erudiția lui Harkabi era dublată de curajul asumării riscului ultim atât de caracteristic unui luptător. Soldat în ilegalitate înaintea făuririi Statului Israel, diplomat de carieră în Ministerul Afacerilor Externe al Israelului până în anii ‘50, este recrutat de către Serviciul Militar de Informații israelian și în curând ascede la postul de director al acestui serviciu. Promovarea lui Harkabi coincide cu apariția mișcării palestiniene de rezistență din 12 Aprilie 1955.

*Yehoshaphat
Harkabi*

Fracțiunile palestiniene, dezangajate până atunci și angajate în lupte fratricide, s'au trezit aproape peste noapte unite într'o unică organizație cu toate resursele umane și materiale canalizate într'o singură direcție: Desființarea Israelului și răzburarea miilor de palestinieni uciși ori dislocați de pe locurile lor natale.

Lumea arabă a început să se intereseze de această organizație și în curând, grație ajutorului venit de la Cairo ori din Port Said, fundamentul a ceea ce mai târziu avea să se numească PLO, este pus. Ba mai mult, președintele Nasser al Egiptului îmbrățișează în 1955 în mod public cauza palestiniană. Noul nume dat acestor luptători palestinieni este cel de Fedaini, având la origine un titlu acordat cu venerație credincioșilor musulmani ce erau gata să-și sacrifice până și viața pentru cauză.

La 25 Aprilie 1955, Fedainii atacă avanposturile israeliene. Timp de 5 zile, acești luptători palestinieni atacă vehiculele israeliene, distrugând clădiri, poduri și stațiile de transmisie ale armatei israeliene. Ca atare, președintele Israelului, Ben Gurion, ordonă în acord cu principiile

Talmudice, retalierea cea mai feroce împotriva palestinienilor. Dar Harkabi, mult mai sofisticat, își îndreaptă atenția asupra “șefilor” Fedainilor, asupra celor ce stau în spate la adăpost și dau ordinele de atac zilnic. Ei trebuiau să moară.

Metoda lui Harkabi este fără îndoială familiară românilor ce-și mai amintesc încă de “învățătura” sofisticatului Iorga ce sfătuia camarila regală decisă să dea lovitura de grație Mișcării Legionare, că vânătorul de lupi trebuie să ucidă conducătorul haitei spre a o împrăștia.

Harkabi, spre deosebire de Iorga, gândea astfel: Dacă ucizi fedainii, alții vor reapare și le vor lua locul; dar, dacă ucizi pe șefii egipteni ce-i antrenează, fedainul va deveni ca o ramură fără copac. Parabola este diferită, dar mesajul rămâne același, atât la Iorga cât și la Harkabi.

În scurt timp “Lista neagră” a Mossad-ului este pregătită de către Harkabi. În capul listei figurează personaje importante ce urmau să fie “lichidate” fizic: 1) Lt-colonel Mustafa Hafez, șeful serviciului secret egiptean din Gaza, omul însărcinat de către Nasser cu antrenamentul fedainilor. 2) Lt-colonel Salah Mustapha, atașatul militar al Egiptului din Amman, omul însărcinat cu inițierea și organizarea fedainilor din Iordania.

Lt. colonelul Mustafa Hafez

În Octombrie 1955, Harkabi avertizează în mod public pe Hafez, numindu-l adevăratul organizator al palestinienilor. Câteva luni mai târziu, Hafez este asasinat.

Uciderea lui Hafez inaugurează primul asasinat din istoria Israelului comis pe un teritoriu străin de către Mossad. Un lung șir îi va urma în curând, transformând Mossad-ul în “Mâna Lungă” a oculte iudaice internaționale.

Considerăm ca interesantă, pentru cititorii noștri, prezentarea versiunii egiptene și a celei israeliene referitoare la moartea lui Hafez.

Pentru egipteni, Hafez a devenit un erou național. Strada Franceză din Alexandria este rebotezată cu numele de Strada Hafez, în cinstea eroului. Ziarul oficial egiptean *Al Ahram* menționa la 13 Iulie 1956: “Colonelul Mustapha Hafez a fost ucis de o mină peste care a trecut mașina sa”.

Versiunea desinformatoare israeliană suna astfel: “Hafez a fost dat afară din serviciul de informații de către Nasser din cauza palestinienilor indignați de activitățile cinice și imorale ale lui Hafez. El a fost ucis de către un fedain setos de răzbunarea colegilor săi trimiși în Israel la moarte sigură de către Hafez”.

Nici nu se stinsese încă bine ecoul uciderii lui Hafez, că presa egipteană anunța moartea colonelului Salah Mustapha, ca urmare a unei explozii provocate de o grenadă aruncată în mașina sa. Ca urmare a celor două asasinate regizate cu succes de către Mossad, o nouă situație explozivă se conturează în Orientul Mijlociu. Președintele Nasser anunță oficial naționalizarea Canalului de Suez, act ce va duce la declanșarea războiului din 1956.

Astăzi, la trei decenii de la asasinarea celor doi egipteni, “regia” de culise condusă de către Harkabi relevă aspecte deosebit de interesante ale unei minți strălucite transformată în instrument deucidere.

Un studiu al Mossad-ului asupra colonelului Hafez indica slăbiciunea acestuia ca fiind o ambiție fără limite în a crea o rețea de informații în Israel cu orice preț. Deviza lui Hafez era: “Mai bine orice fel de agent, decât deloc”. Harkabi își îndreaptă atenția asupra unui agent palestinian cu numele de Mehmoud Salamin El Talwounka. Informatorul palestinian era un dublu agent lucrând atât pentru arabi cât și pentru israelieni. Mossad-ul știa că Egiptul deținea controlul asupra lui El Talwounka, deși informatorul era hrănit zilnic cu iluzia că Mossad-ul avea încredere în el. Hafez, în disperarea sa de a crea cât mai repede o rețea de agenți în Israel, decide să-l trimită pe El Talwounka peste frontieră. Palestinianul, odată trecut frontiera, se prezintă conform instrucțiunilor egiptene, la postul de comandă al Mossad-ului, unde își oferă serviciile totale israelienilor, dându-le ca motiv ura sa îndreptată contra egiptenilor, pentru modul în care aceștia îi tratează pe palestinieni. Ofițerii de informații israelieni îl ascultă cu simpatie pe “dezertorul palestinian” și-l însărcinează cu o primă misiune. El Talwounka va trebui să treacă ilegal în Egipt și va înmâna o carte comandantului poliției locale din Gaza, Luavi El Ahabi. Cartea nu era altceva, după cum spuneau israelienii, decât un manual de instructaj pentru transmisiuni radiofonice. El Tawounka trece frontiera și se predă imediat la postul de grăniceri unde cere să vorbească la telefon cu cineva din Serviciul de Informații egiptean. Colonelul Hafez este anunțat și acesta se deplasează personal la postul de grăniceri spre a savura succesul agentului său El Talwounka, care-i înmânează obiectele primite dela israelieni, printre care și cartea elegantă învelită. Colonelul Hafez desface ambalajul și deodată o

*Președintele Egiptului
Gamal Abdel Nasser*

explozie puternică cutremură localul. Hafez moare ca urmare a exploziei, iar El Talwounka rămâne invalid pe viață.

Bineînțeles că șeful poliției din Gaza, El Ahabi, nu avea nici un fel de contact cu israelienii. Numele său servise doar ca momeală pentru Hafez grăbit să prindă în plasă “peștele mare”.

Colonelul Salah Mustapha, atașatul militar al Egiptului în Iordania, deși alertat de asasinarea colegului său Hafez, împărtășește aceeași soartă în condiții similare. Într’una din zile, șoferul său personal îi înmânează un pachet adus de la poșta centrală pe numele său. Pachetul purta sigiliul cartierului Națiunilor Unite din Ierusalim unde colonelul avea numeroși prieteni (Pe atunci Ierusalimul nu era ocupat de iudei).

Colonelul Mustapha desface pachetul și găsește o carte scrisă de Mareșalul german Gerd von Rundstedt: “Comandantul și Omul”. Deschizând cartea, Mustapha declanșează bomba din interiorul cărții care explodează ucigându-l pe loc.

Asasinarea celor două personaje oficiale deosebit de importante ale Egiptului, a dus la declarația oficială precipitată a lui Nasser de a naționaliza Canalul de Suez, declanșând astfel războiul din 1956. În acest război, fedainii au fost puși de către egipteni să lupte în primele linii, unde au fost decimați sistematic de către israelieni. Le-au trebuit fedainilor 10 ani ca să se refacă după această catastrofă. Ei vor renaște după războiul de șase zile din 1967. Dosarele celor doi ofițeri egipteni asasinați, au fost ștampilate cu expresia devenită astăzi clasică: “Terminat cu prejudicii extreme”, și depuse la arhivă.

Un alt capitol al Mossad-ului era încheiat.

M O S S A D

(V)

În timp ce Israelul își reactiva rețelele internaționale în vederea penetrării tuturor sectoarelor vitale ale țărilor vizate, urmașii “Unchiului Joe” (Stalin) și ai lui Beria își reactivau agenții infiltrați pe teritoriul a ceea ce formează astăzi Israelul încă dinainte de instaurarea Terorii Roșii în Rusia.

Pentru cititorul neavizat, faptul că Sovietele, ce-și ctitoresc existența conspirației sioniste internaționale, spionează tocmai asupra “copiilor” săi pare un paradox.

Conducerea evreiască a CEKA, NKVD-ului și apoi a KGB -ului, este de necontestat. Aceiași “idealiști” sioniști ce au contribuit substanțial la lichidarea fizică a aristocrației ruse și la înfeudarea “comunistă” a țăranimii ruse utilizând în acest scop genocidul etnic, religios și psihologic au constituit primul val al emigranților Khazari către Palestina.

Faptul că printre ei, “părinții” lor de la Kremlin strecuraseră agenți a căror menire era să spioneze asupra coreligionarilor lor, părea de neconceput.

Și totuși, cazul Israel Baer pe care-l exemplificăm în articolul de față este semnificativ pentru înțelegerea raporturilor Kremlin - Tel Aviv, Washington - Tel Aviv și Kremlin - Washington în perioada Ben-Gurion.

Cititorii noștri își amintesc că în acea perioadă la conducerea Mossad-ului se afla Isser Harel.

Israel Beer emigrase în Palestina în 1938 din Austria. Minte analitică ascuțită, Beer își oferă serviciile Haganah-ului (armata secretă a evreilor din Palestina).

Biografia lui Beer părea fără pată: Israel Beer se născuse la Viena în 1912. Părinții lui emigraseră pentru o scurtă perioadă de timp în St. Unite, apoi se reîntorseseră la Viena. Ca student, în afară de studiile umanistice și lingvistice dela Universitatea din Viena, Beer făcea parte din organizațiile secrete comuniste ce luptau contra dictaturii lui Englebert Dollfuss și apoi contra naziștilor în 1934.

În centru: Israel Beer

Beer afirma că urmase Academia Militară Neustadt din Viena.

În 1936 Beer se înrolează în Brigăzile Internaționale Comuniste și participă la atrocitățile comise împotriva preoților catolici, a călugărițelor și copiilor religioși în numele ateismului comunist și a urei declarate contra revoltei populației spaniole condusă de tânărul Franco. Odată cu pierderea luptei de către comuniști, Beer este sfătuit să se refugieze la Moscova. În loc de aceasta, Israel Beer se reîntoarce la Viena unde este puternic influențat de către filozofia sionistă și ca urmare se decide să emigreze în Palestina.

Nu este de mirare că la scurt timp după cucerirea independenței Israelului din 1948, un om de talia lui Beer este ales șeful departamentului operațional și de planificare a noii armate israeliene.

Prieten intim al Ministrului Ben Gurion, Beer avea acces la toate secretele militare ori civile ale noului stat. Beer părăsește cariera militară pentru cea politică, dar păstrează contactul strâns cu toate departamentele militare. În anul 1955 Beer este însărcinat să scrie istoria oficială a Războiului de Independență.

Lector de talie internațională, Beer conferențiază în Germania Federală în fața unor personaje ca Franz J. Strauss și Reinhard Gehlen, afirmându-și “crezul” anticomunist.

Admirat de conducătorii NATO-ului pentru inteligența sa strălucită în conducerea unui eventual război teritorial, Israel Beer era considerat numărul 1 în viața militară a Israelului.

Un singur om nu părea să fie impresionat de bogatul palmares al lui Beer. Isser Harel, șeful Mossad-ului îl suspecta instinctiv pe Beer de mai mulți ani.

Harel notase articolele anti-americane ale lui Beer din perioada războiului din Coreea și deasemenea notase aderența anterioară a lui Beer la ramura pro-comunistă a partidului MAPAM. Mai târziu Beer părăsește MAPAM-ul și se înrolează în partidul MAPAI al lui Ben Gurion.

Instinctul lui Harel părea să indice că un oportunist ce-și schimbă atât de ușor apartenențele politice, trebuie urmărit cu atenție în timp, mai ales că acel oportunist ocupă un loc de frunte în viața Israelului și părea să fie protejatul personal al lui Ben Gurion.

Mânat de acest instinct, Harel îl cheamă oficial pe Beer în biroul său unde îl admonestează fără menajamente pentru vizitele sale dese în Berlinul de Răsărit și Polonia.

Spumegând de furie, Beer îi răspunde că-l va reclama lui Ben Gurion, ba mai mult, îl va reclama partidului. După care Beer părăsește precipitat biroul lui Harel, lăsându-l pe acesta să recapituleze în gând avertismentul ultim foarte ciudat. Care partid?

Harel, după o întrevedere cu Ministrul Ben Gurion, îl pune pe Beer sub o urmărire constantă de 24 de ore pe zi.

În fine, în noaptea Passover-ului din 28 Martie 1961, o siluetă întunecată părăsește casa cu numărul 67 din Strada Brandeis. După o scurtă convorbire telefonică purtată de la un telefon public, silueta intră într' o cafenea, se așează la o masă și își pune servieta pe scaunul alăturat.

La scurt timp după aceea, un alt individ intră și se așează la aceeași masă, comandând o cafea. Câteva minute mai târziu, noul venit părăsește localul având în mână servieta siluetei, care și ea la rândul ei părăsește cafeneaua un sfert de oră mai târziu, reîntorcându-se în apartamentul său din Strada Brandeis.

Aproape de miezul nopții, o mașină oprește în fața casei cu numărul 67 și misteriosul personaj, purtând servieta, intră în casă fără să sune la ușă.

Câteva clipe mai târziu, Isser Harel, șeful Mossad-ului, este trezit din somn și înștiințat de agenții săi care urmăriseră întreaga scenă decuseară, că în casa lui Israel Beer se află un agent cunoscut al KGB-ului.

Israel decide să-l lase pe rus să părăsească casa, ca să evite eventualele conflicte diplomatice, și imediat după aceea, urmat de câțiva ofițeri ai Mossad-ului, pătrunde în biroul lui Beer unde găsește servieta deschisă, înțesată cu documente secrete și o listă detaliată a uzinelor de armament israeliene.

Jocul se terminase. Ancheta următoare relevă inexistența părinților lui Beer în Austria, inexistența unui "luptător" pe numele de Beer în Spania și deasemenea inexistența unui student cu numele de Beer la Academia Militară din Viena.

A urmat "confesiunea" lui Beer, ce confirma suspiciunea lui Harel.

Beer fusese "reactivat" în 1956 la scurt timp după războiul din Canalul Suez și de atunci își "servise" șefii din Kremlin cu o bogăție de date secrete de extremă importanță pentru Israel. La procesul său din 1961, Beer își apără activitatea "patriotică" pe motivul că nu dorea ca Israelul să cadă în mâna puterilor Vestului. Părăsit de șefii lui sovietici, Israel Beer rămâne în închisoare până în 1968 când în urma unui atac de inimă moare.

Istoria lui Beer face parte dintr'un *modus operandi* al KGB-ului, urmărit de înaintașii lui încă din 1917. Se hotărîse în acel timp ca Palestina aflată sub Mandat Britanic, să devină un centru de spionaj. A urmat infiltrarea agenților în primul val de emigranți evrei de sorginte rusă și poloneză.

Mai târziu în 1930, alți refugiați evrei din Germania și Austria au venit în Palestina. Printre ei se afla și un mare număr de agenți sovietici buni vorbitori de limbă germană. Israel Beer făcea parte din acest al doilea val de emigranți. Faptul că a fost lăsat în “adormire” peste douăzeci de ani, dovedește valoarea excepțională a lui Beer sau mai bine spus a celui ce-și spunea Beer, pentru că numele său adevărat nu a fost încă dezvăluit. Adevăratul Israel Beer, un student evreu din Austria, a dispărut fără urmă în 1935.

Care era numele adevărat al agentului “Beer”?

Cine l-a recrutat? Când și cum a fost infiltrat?

Întrebări deocamdată fără răspuns, cel puțin pentru marele public.

M O S S A D

(VI)

O ACȚIUNE DE SUCCES: OPERAȚIA MIRAGE III

Transformarea statului Israel într'o forță militară dominantă asupra Orientului Mijlociu, constituie unul din țelurile principele declarate ale sioniștilor ce puseseră bazele noului stat evreiesc. Ei au înțeles importanța controlului spațiului aerian din zonă și deci necesitatea înzestrării torțelor aeriene cu cele mai sofisticate aparate de zbor. În anii '50, Franța a fost principala sursă de avioane pentru Israel. În 1954, în urma unui acord secret, Franța se obliga să procure Israelului avioanele Ouragan, apoi Mystere II și Mystere IV.

După războiul din 1956 privind Canalul de Suez, în timp ce rușii înzestrau armatele arabe cu noile avioane Mig, israelienii cumpără avioanele Mirage obținând din nou avantajul aerian. Noile avioane Mirage special construite pentru teatrul de operații din Nordul Atlanticului, erau la acea vreme cele mai sofisticate aparate de luptă aeriană din lume. Israelienii au adus importante modificări acestor avioane, adaptându-le perfect la condițiile de luptă din Orientul Mijlociu, construind totodată hangare speciale pentru ele. Totul părea să decurgă satisfăcător, când deodată în urma rolului avut de agenții Mossad-ului în afacerea Ben Barka, președintele Franței Charles de Gaulle, închide cartierul general al Mossad-ului din Paris și ordonă evacuarea spionilor israelieni de pe solul francez. Ba mai mult, președintele francez ordonă un embargo militar asupra Israelului, interzicând transportul a 50 de avioane Mirage III deja plătite de Israel. Dintr'o dată, Israelul s'a văzut lipsit de sursa principală de avioane sofisticate ce-i garanta superioritatea în Orientul Mijlociu. Găsirea unei alte surse de aprovizionare cu avioane de alt tip, se reduce după toate eforturile la zero.

Cabinetul israelian întrunit de urgență, ia decizia de procurare a fondurilor necesare construirii unei industrii proprii de avioane sofisticate. Entuziasmul inițial se desumflă rapid când Cabinetul fu informat de specialiști că le vor trebui cel puțin 10 ani de zile să producă un nou tip de avion și chiar în acel caz nimeni nu va putea garanta că în momentul operațional nu va fi ani de zile în urma celor americane, franceze ori sovietice.

Desfacerea avioanelor existente în cele mai mici componente și copierea lor era imposibilă deoarece un avion de luptă modern este constituit din peste un milion de părți fiecare construite după specificații speciale și testate pentru toleranțe minimale.

Copierea unui avion necesita planurile originale de construcție. Concluzia era evidentă pentru Mossad: Planurile de construcție a Mirage-urilor, trebuiau obținute cu orice preț.

Elveția, care construia Mirage-uri proprii după licență franceză, părea să fie ținta naturală a Mossad-ului.

După războiul Canalului de Suez, înainte de publicitatea făcută cazului Ben Barka, Franța organizase diverse conferințe pentru posesorii de licențe precum elvețienii și australienii. La aceste conferințe luau parte în calitate de posesori parțiali de licență (cei care cumpărau avionul complet dar erau răspunzători de asamblarea și producerea părților de rezervă), țări ca Israelul, Belgia, Africa de Sud, Libanul și Peru. Delegația israeliană era condusă de generalul de brigadă Dov-Syian. Personal, generalul a fost impresionat de vehemența cu care reprezentantul firmei "Frații Solzaer", Alfred Frauenknecht, critica performanțele motorului ATAR-9, produs de către firma "Senilama" pentru avioanele Mirage.

Pentru ochii experți ai Mossad-ului, Alfred Frauenknecht părea să fie breșa providențială în sistemul de securitate franceză. În curând a început "cultivarea" psihologică a lui Frauenknecht. Un comitet special compus din agenți ai Mossad-ului, specialiști din industria aeronautică și psihologi experți în tehnica influențării și controlului cerebral, a fost pus sub conducerea șefului spionajului militar generalul Aharon Yariv și Al Schwimmer, un evreu american, fondatorul forțelor aeriene israeliene în 1947.

În 1968 Frauenknecht deja "cultivat", este rugat să aranjeze o vizită la fabrica de avioane a firmei "Solzer", pentru un ofițer israelian, colonelul Shuhan, însărcinat cu construcția unei fabrici similare în Israel. Odată vizita aprobată de către firma elvețiană, Frauenknecht este invitat la 1 Aprilie 1968 la Hotelul Ambasador din Zürich, unde-l întâlnește pe Al Schwimmer, alias "Domnul Bader", și pe colonelul Nehmiah Kain, alias "Colonel Abel". Colonelul Kain împreună cu Zvi Allon îl cultivaseră mai înainte pe Frauenknecht, în diverse părți ale Zürich-ului, incluzând districtul prostituției și stabiliseră de mult că Frauenknecht, departe de a fi cetățeanul model elvețian avea o țiuioare de care nevasta lui știa.

La una din aceste întâlniri, Frauenknecht cedează și este de acord să lucreze pentru Mosad în schimbul a 200.000 de dolari.

Prima verigă a lanțului operațional, Frauenknecht propune directorului firmei "Solzer", Dr, Schmidt, un plan de economisire a peste

100.000 franci elvețieni pe an, propunând microfilmarea planurilor de construcție a Mirage-ului și incinerarea lor după microcopiere, economisind astfel un spațiu important ocupat de voluminoasele hârtii aflate în containere speciale. Întâmplător, conducerea firmei avea nevoie de spații de depozitare a altor planuri și propunerea lui Frauenknecht a fost aprobată.

Deoarece firma - lucrând pentru armata elvețiană - se afla sub supravegherea serviciilor de contraspionaj elvețiene, proiectul a fost discutat cu aceste servicii, și după un stadiu îndelungat a fost aprobată fotocopierea pe un singur microfilm a fiecărei pagini, sub supravegherea serviciului de contraspionaj, iar apoi tomurile de hârtie aflate în containerele speciale vor fi transportate de către Frauenknecht la incineratorul orașului unde vor fi distruse în prezența agenților de contraspionaj, după ce aceștia se vor convinge că fiecare container conține planurile secrete. Pentru siguranța operației, Frauenknecht insistă să transporte planurile în fiecare Sâmbătă spre incinerator, într'un van nemarcat condus de vărul său, care lucra în timpul săptămânii ca șofer la Autoritatea Municipală de Transport.

Alfred Frauenknecht

Între timp Yoriv găsisese cea de a doua verigă a lanțului, în persoana lui Hans Strecker, un german din Berlinul de Răsărit ce se refugiase în Vest și se afla angajat de un an de zile la firma de transport Rotzinger & Co. Datoria lui Strecker era de-a asigura transportul vamal dintre Germania și celelalte țări, printre care și Elveția. Strecker era cunoscut de vameșii elvețieni și germani și avea practic liberă trecere dintr'o parte în alta.

Strecker a fost recrutat de către Mossad în maniera clasică. Un prieten israelian îi împrumuta cu bani ori de câte ori avea nevoie. Când Strecker, curios asupra provenienței banilor îi puse inevitabila întrebare, acesta îi răspunse că și el ar putea câștiga peste 100.000 de dolari numai transportând niște containere pentru prieteni câteva luni peste graniță. Bineînțeles, "peștele mușcă momeala" și Strecker fu recrutat în doar câteva ore.

Odată întocmit, planul este pus în aplicare. În fiecare Joi Frauenknecht încărca containerele cu planurile deja fotografiate în vanul său, condus de către vărul său, și lua drumul spre incineratorul orașului "Winterthur". Aproximativ la jumătatea drumului, van-ul devia de pe șosea, oprindu-se în fața unui garaj închiriat cu luni de zile înainte de către Frauenknecht. Acolo, containerul cu planurile originale ale Mirage-lui erau schimbate rapid cu containere identice conținând diverse alte planuri obținute de la Oficiul Patentelor Federale Elvețiene din Berna ce se dispensa de toate planurile cu o vechime de 50 de ani contra unei sume derizorii. Odată containerele schimbate, van-ul lua drumul incineratorului. Toată operația nu dura decât cinci minute.

La incinerator, agenții contraspionajului deschideau fiecare container convingându-se de conținutul planurilor originale marcate secret și apoi containerele cu planuri erau arse și o recipisă semnată era înmănată lui Frauenknecht.

Astfel, peste 45.000 de planuri pentru construcția uneltelor de lucru necesare și peste 150.000 de planuri de construcție a Mirage-ului au fost scoase și înlocuite de către Frauenknecht în perioada 5 Oct. 1968 și Sept. 1969. Pentru planurile pe care compania nu le voia filmate, Frauenknecht își vizita țitoarea care lucra la arhiva firmei și-i cerea planurile pentru inspecție. Apoi le înmâna agenților Mossad-ului ce împânziseră orașul, care la rândul lor le filmau, apoi originalul se reîntorcea în arhivă.

În fiecare Sâmbătă, Frauenknecht și vărul său se opreau la garajul închiriat de ei, încărcau containerele cu planurile originale și se îndreptau apoi spre localitatea Kaiseraugust situată pe Rhin lângă granița elvețiano-germană.

Fără să se oprească, Frauenknecht și cu vărul său se îndreptau spre o magazie a firmei elvețiene Rotzinger & Co., magazie situată în zona industrială unde nimeni nu lucra Sâmbăta. Containererele erau transferate în magazie și cei doi se reîntorceau în oraș oprindu-se la restaurantul Hirschen unde elvețienii își petreceau Sâmbetele. În timp ce consumau, Frauenknecht îi făcea un semn discret unei persoane aflate la o masă retrasă din colțul restaurantului, care nu era alta decât Hans Strecker. Acesta se îndrepta în Mercedesul său 220 spre magazie, încărca toate containerele și apoi mergea spre graniță. Fiind binecunoscut de către vameșii locali, Strecker lua calea Stuttgart-ului. Înainte de a ajunge în oraș, o scurtă deviere de pe șosea îl îndrepta spre un mic aeroport local unde planurile erau încărcate într'un avion Cessna sub înregistrare italiană. Avionul își lua zborul imediat cu destinația Brindisi, în sudul Italiei. Acolo, un avion al El Al-ului prelua containerele pe care le transporta imediat în Israel. Astfel, 24 de ore

după ieșirea documentelor din “Winterthur”, documentele se aflau în Israel, examinate de îndată de mulțimea de specialiști angajați în această operație.

În Septembrie 1969, Frauenknecht transportă ultimele planuri spre magazia firmei Rotzinger & Co. și ca de obicei, semnalează discret lui Strecker că totul s’a desfășurat în bune condiții. Strecker se îndreaptă ca de obicei către magazie spre a lua documentele și în timp ce le încărca în Mercedesul său, este interceptat de către proprietarii firmei Karl și Hans Rotzinger, care fuseseră alertați de către un cetățean. Acesta, în timp ce și plimba câțelul, observă un individ (Strecker) care încărca în fiecare Sâmbătă containere din magazia firmei în mașina sa. Întrebat asupra activității sale, Strecker sare în mașină și dispare lăsând în urma sa un container. Când proprietarii firmei au desfăcut containerul, au remarcat cu surpriză antetul “Strict Secret” - Proprietatea Departamentului Militar Elvețian. Poliția a fost informată și o alertă pe întreaga țară a fost emisă pentru arestarea cetățeanului Strecker.

Dar acesta a dispărut fără urme, probabil asasinat de către Mossad.

Contraspionajului i-au trebuit 72 de ore ca să ajungă la Frauenknecht care, deși avizat din timp de dezastrul petrecut, a preferat să rămână în teritoriul Elveției. El a fost arestat și condamnat la patru ani și jumătate de detențiune grea în închisoarea din Basle. În Octombrie 1971, fiind în închisoare, Frauenknecht citește o notiță în ziarul local despre noul avion de bombardament israelian NESHER, evident prima copie a Mirage-ului.

Frauenknecht este eliberat la data de 21 Septembrie 1972, pentru bună purtare.

Nesher (Mirage III)

RĂZBOIUL SEMIȚILOR

În anul 1897, mentorul spiritual al Statului Israel, Theodore Herzl, convoacă Primul Congres Mondial al Sioniștilor. Ordinea de zi: Dreptul poporului iudeu la o renaștere națională în propria-i Țară. O jumătate de secol mai târziu, la 14 Mai 1948, Statul Israel ia ființă oficial pe teritoriul Palestinei. Astăzi, patru decade mai târziu de la proclamarea Statului Israel, liniștea și pacea proverbială din Orientul Mijlociu este grav tulburată de războaiele fratricide semite. Semiții iudei se războiesc cu semiții arabi, prelungind un conflict al cărui sfârșit se întrevește a fi o anihilare reciprocă de proporții apocaliptice. Ziarul "Libertatea" a acoperit pe larg în numerele anterioare principalele evenimente istorice, sociale, militare și politice caracteristice acestui conflict fără de sfârșit. Articolul de față constituie un rezumat al punctelor de vedere diametral opuse ale celor doi antagoniști semiți: iudeii și arabii. Iudeii susțin dreptul lor legitim stipulat în "contractul" dintre Dumnezeu și Moise, de a-și avea Statul lor pe teritoriul Eretz-Israel-ului. În interpretarea iudaică Eretz-Israelul înseamnă țara lui Israel, Palestina. Desigur că iudeii nu și-au făcut nici o iluzie în ceea ce privește metodele ce vor trebui să le folosească contra unui popor semit (palestinienii) confruntat cu perspectiva unei evacuări forțate din țara lor de origine.

Iată pe scurt câteva dintre ele:

■ În Noembrie 1940, sioniștii Haganah-ului distrug vasul "Patria", ca urmare a refuzului britanic de a permite refugiaților iudei aflați pe vas de-a debarca la Haifa. Peste 200 de iudei mor.

■ În Februarie 1942, vasul "Struma" care transporta 700 de iudei refugiați din România, este scufundat de către Haganah. Ambele acte au fost descrise de către Agenția Evreiască drept acte disperate de protest în massă ale iudeilor contra politicii restrictive britanice din acea perioadă.

■ În Noembrie 1944, teroriști din banda Stern asasinează pe lordul Moyne, reprezentantul britanic din Cairo.

■ În Iulie 1946, banda teroristă Irgun condusă de Menachem Begin (viitorul președinte al Israelului), aruncă în aer Hotelul Regele David din Jerusalem, ucigând și rănind peste 200 de persoane printre care și 15 evrei.

■ În 9 Aprilie 1948, forțele comune ale celor două bande teroriste Irgun și Stern masacrează 254 de palestinieni civili, copii, femei și bătrâni din satul Deir Yassin.

■ În Septembrie 1948, banda teroristă Stern, sub conducerea lui Yitzhah Shamir, astăzi președinte al Israelului, asasinează pe mediatorul Națiunilor Unite în Palestina, Conte Folke Bernadotte, care avea recunoașterea suveranității Iordaniei asupra Jerusalemului.

■ În Aprilie 1950, diverse acte teroriste atribuite inițial extremiștilor iraquieni, cauzând moartea câtorva iudei iraquieni, duc la exodul a peste 130.000 de evrei din Bagdad (Iraq) spre Israel. Mai târziu s'a constatat că responsabili acestor acte teroriste erau evrei din gruparea "Mișcarea" al cărei scop era forțarea imigrării evreilor rezidenți din țările arabe spre Israel.

■ În Octombrie 1953, Unitatea 101 aparținând Forțelor Militare Israeliene atacă, sub comanda iui Ariei Sharon, satul iordanian Kibya, ucigând peste 50 de localnici, iar locuințele sunt eradicate în întregime.

■ În Iulie 1954 au loc actele de sabotaj contra Agenției de Informații a USA, fiind incendiate birourile ei din Cairo și Alexandria. Urmează oficiul poștal din Alexandria și un teatru al britanicilor.

Scopul era distrugerea relațiilor cordiale dintre America, Anglia și Egipt.

■ În Decembrie 1954, are loc primul act terorist de piraterie aeriană din istorie. Avioane militare israeliene forțează aterizarea pe teritoriul israelian a unui avion civil sirian. Pasagerii sunt apoi interogați 48 de ore înainte de a fi lăsați liberi ca urmare a protestelor internaționale.

■ În Octombrie 1956, trupe israeliene atacă satul iordanian Qalqilia ucigând peste 50 de civili iordanieni.

■ În Octombrie 1956, ocupanții israelieni ai satului iordanian Kfar Kassem masacrează sub comanda colonelului Yissadear Shadmi 45 de arabi ce se întorceau de la muncă în satul lor. Colonelul a fost promovat mai târziu la rangul de general de brigadă.

Anul 1969 deschide era terorismului de stat, adică oficializarea actelor de "intervenție" ale armatei israeliene asupra arabilor din Orientul Mijlociu.

■ La 6 Ianuarie 1969, artileria israeliană deschide focul asupra satului iordanian Safi.

■ În Martie 1969, avioane israeliene bombardează așezări din Libanul de sud.

■ În Aprilie 1970, avioanele israeliene bombardează satul Baqr al Baqr din Egipt, ucigând printre alții peste 30 de copii aflați la școală.

■ La 25 Mai 1970, avioanele israeliene bombardează satul Bint Yubayil din Libanul de sud, ucigând peste 20 de localnici.

■ La 16 Septembrie 1972 are loc invazia Libanului de sud de către forțele israeliene. O zi mai târziu, în totală desconsiderare față de viețile civililor, un tanc israelian trece peste un maxi-taxi, ucigând pe toți cei 9 pasageri.

În perioada 1972-1973, au loc o serie de acte teroriste îndreptate contra unor semiți arabi considerați ostili semiților iudei.

■ La 8 Iulie 1972, Ghassan Kanafeni, un scriitor palestinian, este ucis împreună cu nepoata lui de 16 ani, ca urmare a exploziei unei bombe.

■ La 8 Decembrie 1972, o bombă explodează în apartamentul din Paris al lui Mahmoud Hamshon, intelectual și lider Palestinian. Mahmoud moare la 8 Iunie 1973.

■ La 29 Iunie 1973, Mahomed Boudaich, un poet algerian, își pierde viața ca urmare a exploziei unei bombe.

■ La 21 Iulie 1973, agenții Israelieni împușcă în Norvegia pe chelnerul marocan Ahmed Bouchiki.

■ La 15 Martie 1978, are loc operațiunea “Litani”, invazia Libanului de sud de către 20.000 de soldați israelieni. Peste 1.000 de civili își pierd viața.

Lista este lungă și încă incompletă, dar ea culminează cu masacrele din lagărele de refugiați palestinieni, Sabra și Shatila, precedate de uciderea a peste 18.000 civili libanezi și palestinieni ca urmare a invaziei israeliene din Liban. Peste 3.000 de refugiați din lagărele Sabra și Shatila au fost apoi masacrați de către falanștii libanezi sub acoperirea trupelor israeliene.

În anul 1985, teroriștii palestinieniucid pe Leon Klinghoffer, ridicând un val de proteste începând cu Președintele Reagan și terminând cu cel mai mic ziar de provincie.

În exact același timp, palestinianul american Alex Odeh este asasinat de către teroriștii iudei în California. Evenimentul este trecut sub tăcere.

Evenimentele descrise în articolul de față reprezintă realități istorice tragice. Ele sunt însă rezultatul inevitabil al politicii de restabilire a unui stat israelian aparținând exclusiv unei populații iudaice pe un teritoriu cu o majoritate covârșitoare palestiniană.

Statul actual israelian este singurul stat din lume ce a refuzat și refuză în prezent să-și definească granițele geografice. Fără îndoială că liderii iudei au în gând pentru Israel un teritoriu mult mai extins decât cel actual.

+++

DIVERSE

PAPALITATEA ȘI ANTISEMITISMUL

În toamna anului 1982, Papa Ioan Paul al II-lea a primit în audiență pe conducătorul de atunci al PLO (Organizația Palestiniană de Eliberare). Întâlnirea a deslănțuit un atac fără precedent împotriva catolicismului și papalității, făcută peste noapte instigatoarea Inchiziției, Cruciadelor și a pogromurilor din Europa de Est și în cazul particular al lui Arafat, de legitimizare a unei organizații al cărei scop îl constituie completarea soluției finale pentru evrei a lui Hitler.

"*The Jewish Press*" într'o tipică inversare silogistică afirmă că Papa, acceptându-l pe Arafat în audiență, a încurajat terorismul și că masacrele a sute de civili (femei, copii, bătrâni) în lagărele de refugiați din Sabra și Shatila din Liban, au fost comise de milițienii creștini aflați sub... ghidajul Papei. Acuzațiile nu sunt noi. Un alt predecesor al lui Ioan Paul al II-lea, Papa Pius al XII-lea, a fost făcut vinovat (prin tăcere lașă) de moartea a sute de prelați în lagărul de concentrare din Auschwitz. Mai mult, în 1982 un evreu polonez Henryk Grynberg afirma: "Holocaustul a fost cauzat și pregătit de anti-semitismul creștin..." și "Creștinătatea a făcut efectiv pe evrei, poporul ales, pentru Holocaust...", iar Jules Isaas spune: "Sistemul Hitlerist nu este decât o copie perfectă (a tradiției creștine)..."

Papa Pius al XII-lea

O animozitate milenară produce în mod invariabil același reflex: Atacă Papalitatea! Atacă Biserica! Atacă Creștinătatea! Este reflexul unei minorități semite anti-creștine aflată în fața unei majorități de "goimi". Este tentația invidiei: ura nu pentru viciile lor, ci pentru virtuțile lor. Se uită în mod conștient că Papalitatea a constituit dintotdeauna pavăza evreilor contra bigotismului secular. "Din punct de vedere spiritual suntem cu toții semiți", spunea Papa Pius al XI-lea, și de atunci fiecare Papă i-a repetat cuvintele.

Evreii au trăit în Europa de Vest încă din timpurile romanilor. Până în secolul al XII-lea, diaspora lor a înflorit în lumea catolică neperturbată de vreo calamitate socială. Trei secole mai târziu istoria fusese martora căderii Imperiului Islamic, a Cruciadelor, a copilăriei și perioadei de maturare a Renașterii, de întărire a Reformei, a dezintergrării feudalismului european și a noului naționalism. Abia

atunci evreii au fost declarați "persona non-grata" în statele din Europa de Vest. Evreii se vor îndrepta în număr mare spre Europa de Răsărit unde vor fi concentrați în ceea ce mai târziu va lua numele de ghetou.

Inchiziția, atât de vicios atacată, a apărut ca o reacție la libertățile pe care și le luaseră unii prinți în a pedepsi pe cei ce îndrăzneau să pună la îndoială dogma bisericii. Suficient să spunem că peste un milion de francezi creștini, suspecti de erezie Albigensiană au fost masacrați în 30 de ani de cruciade, în comparație cu 10.000 de evrei. Papalitatea a interzis aceste băi de sânge, precum a interzis și "vânarea" evreilor instituind Inchiziția (în limba latină "inquistitia" adică "investigație") în scopul determinării dacă un acuzat e într'adevăr vinovat de erezie. Inchiziția nu avea puterea de a investiga evrei, mahomedani ori necredincioși. Ea avea jurisdicție numai asupra creștinilor, luându-și autoritatea de a judeca și executa pe creștini după legile Vechiului Testament [17:2-5]: "Dacă va fi găsit în mijlocul nostru... bărbat ori femeie care performă lucruri diavolești în ochii Dumnezeului nostru... dacă s'au dus să servească alți dumnezei și s'a rugat lor... dacă vei afla despre acesta... aduceți în față pe acel barbat ori femeie... și aruncați cu pietre în ei până vor muri".

Și deoarece numai creștinii puteau comite erezie în ochii Bisericii, legea se aplica numai lor și astfel în timp ce creștiniieretici ardeau pe rug, evreii erau în deplină siguranță. Din rândurile creștiniloreretici făceau parte și un mare număr de evrei convertiți la creștinism denumiți "conversos" (cei care s'au convertit) de către spanioli și "marrona" (porci) de către evreii neconvertiți. De vreme ce deveniseră creștini, legea Inchiziției li se aplica în egală măsură. Evreii neconvertiți nu au fost niciodată judecați sau condamnați de către Inchiziția oficială a Bisericii. Atât deocamdată în ceea ce privește Inchiziția.

Acuzația modernă că: "Sistemul Hitlerist nu este decât o copie, perfectată (a tradiției creștine)... "impune câteva precizări: Național-Socialismul german avea filosofia "Creștinătății Ariene" și se credea trădată de către Sfântul Paul, considerând creștinătatea ca pe o primejdie deoarece subția sângele Arian. Nazismul la fel ca și Roma Antică dorea desființarea tuturor organizațiilor religioase din cadrul statului și reîntoarcerea la păgânism. Doctrina național-socialistă are note atât anti-semitice cât și anti-creștine, iar în cadrul instituțiilor creștine Biserica Catolică era socotită cea mai periculoasă fiind "evreiască și universală". Cât privește "tăcerea lașă a Bisericii Catolice" ținem să amintim doar enciclica Papei Pius al XII-lea din 1937 "Mit Brennender Sorge" în care denunța persecuțiile contra evreilor. Și iată

în final, ca o dovadă elocventă credem noi, cuvintele rabinului șef din Ierusalim din 1944: "Poporul evreu nu va uita niciodată ceea ce Prea Sfinția Sa și delegații Săi iluștri, inspirați de principiile eterne ale religiei care formează baza unei civilizații adevărate, au făcut și fac pentru noi, nefericiți frați și surori în aceste momente ale istoriei, ceea ce constituie încă o dovadă a prezenței divinei Providențe în această lume".

Se pare însă că evreii au uitat repede cuvintele rabinului șef. S'a uitat prea repede că era uciderilor în masă a început abia odată cu abandonarea Creștinătății. Atacurile contra Creștinătății însângerează aportul vestului. Am citit o mulțime de cărți catolice ce îndeamnă la toleranță față de evrei și la înțelegerea frumuseții iudaismului în sine. Papa Paul al II-lea a vizitat Auschwitz-ul exprimându-și oroarea în memoria victimelor. Din păcate nu am găsit echivalentul în vreo carte evreiască și nici un rabin nu și-a exprimat oroarea față de cele peste 140 de milioane de victime ale Holocaustului Creștin cauzat de comuniști.

Lumea Liberă este încă creștină și evreii au nevoie de creștini după cum și creștinii au nevoie de evrei. Lumea nu are nevoie de constituirea unei noi societăți ci din contră de întărire a vechilor stâlpi ai tuturor societăților: religia, familia, care trebuie să fie bazate pe justiție și dragostea aproapelui. Ura este o stare materială. Iubirea aproapelui necesită preluarea crucii. Într'o lume înclinată spre violență și diviziune, Papalitatea ridicând crucea, s'a identificat cu cei ce suferă, denunțând persecuțiile, îndemnând Creștinătatea la unire. Într'o viziune în care tema centrală o constituie iubirea aproapelui, atât anti-semitismul popular cât și semitismul anticreștin, nu-și au locul.

Papa Ioan Paul al II-lea

A EXISTAT OARE UN HOLOCAUST AL EVREILOR ÎN ROMÂNIA ?

Etimologic, cuvântul Holocaust provine din limba greacă: *Holoskaustos* sau *Holokauton*. *Holos* înseamnă întreg; *Kaustos* sau *Kautos* înseamnă ardere, adică ardere totală. Vechea semnificație a Holocaustului indică:

- a) - sacrificiu oferit zeilor prin arderea totală a obiectului sacrificat.
- b) - o distrugere completă a populației și a animalelor.
- c) - o distrugere masivă, totală.

Ulterior, semnificația Holocaustului s'a extins cuprinzând categorii ca pogromuri, genocid, exterminarea unei rase... Astăzi, Holocaustul este identificat cu tragedia suferită de evrei în cel de-al II-lea Război Mondial; specific, în uciderea a peste 6 milioane de evrei în lagărele de concentrare germane aflate pe teritoriul polonez: Auschwitz, Treblinka, etc. Cifra de 6 milioane de evrei arși în crematoriile naziste a fost avansată de către diversele "birouri" și "centre" de studii în majoritate evreiești, ale Holocaustului. Cifra enormă de 6 milioane a fost contestată de diverși istorici și cercetători ai fenomenelor celui de-al II-lea Război Mondial. Însă foarte repede, legi speciale au fost "adoptate" în majoritatea țărilor vestice din Europa precum și în St. Unite și Canada, legi care fac un criminal din cel ce contestă veridicitatea Holocaustului. Recent, un profesor pe nume Ernst Zundel, a fost condamnat la 15 luni de închisoare de către un tribunal din Canada pentru crima de a fi scris o carte intitulată "*Holocaust, cea mai mare contrafacere a tuturor timpurilor*". În această carte, prof. Zundel originar din Germania, susține că nu a existat nici un pogrom de ucidere sistematică a evreilor în masă după cum n'a existat nici o gazare urmată de ardere a celor 6 milioane de evrei, în contradicție cu faptele stabilite de către "centrele" de studii evreiești.

Cartea prof. Zundel nu face însă obiectul articolului nostru. Un lucru rămâne însă clar: nimic nu este stabilit odată pentru totdeauna. Trăim într'o epocă a relativismului, în care ceea ce părea adevărat ieri este dovedit ca fals astăzi. Istoria nu face nici ea excepție. În cazul României regula pare inversată. Ceea ce părea adevărat ieri se încearcă a se dovedi fals astăzi. De exemplu, astăzi diversele "centre" de studii evreiești încearcă să acrediteze ideea că în România dinaintea și în timpul celui de-al II-lea Război Mondial ar fi existat un holocaust

evreiesc (în miniatură cu cel din Germania) ce ar fi consemnat aproximativ 400.000 de evrei după unii, 600.000 după alții. Cifrele sunt în evidentă contradicție cu datele oficiale ale anchetelor guvernamentale din acele timpuri. Iată ce găsim în "Encyclopedia Iudaica Jerusalem" la pagina 1472: "Garda de Fier ținea conferințe și demonstrații studențești deseoriacompaniate de răzmerițe anti-evreiești în care distrugeau sinagogi, magazine și ziare evreiești ca în Oradea-Mare și Cluj (1922) și în Timișoara (1938)... În perioada Iunie - Septembrie 1940 Garda de Fier reconciliată cu regele Carol al II-lea, a comis masacre împotriva evreilor în special în Moldova. La 6 Septembrie 1940, Garda de Fier proclama Statul Național-Legionar împreună cu Ion Antonescu. Imediat au fost promulgate legi pentru eliminarea evreilor din viața politică, culturală și economică a României. Țelul final al Gărzii de Fier era deportarea tuturor evreilor (N.N. - deportare deci, nu ucidere). O luptă pentru putere a dus la rebeliunea legionară din 19-20 Ianuarie 1941, în care au fost uciși 120 de evrei în București și cca. 30 de alți evrei în provincie (în special în Ploiești și Constanța). Rebeliunea a fost înăbușită și Conducătorul mișcării legionare Horia Sima împreună cu alți lideri legionari s'au refugiat în străinătate. Odată cu izbucnirea războiului contra Rusiei Sovietice (Iunie 1941), forțele germane împreună cu poliția antonesciană la care s'au alăturat elemente ale Gărzii de Fier au comis atacuri împotriva evreilor ca Pogromul de la Iași (29 Iunie 1941) și "trenurile morții", și alte atacuri în Moldova soldate cu 7.500 - 10.000 de victime".

Deci să recapitulăm:

În timpul rebeliunii, legionarii au ucis 120 de evrei în București și 30 de alți evrei în provincie. Totalul "pogromului" dela Iași, "trenurile morții", etc. s'au soldat cu 7.500-10.000 de victime. Adunând ajungem la cifra maximă de 10.150 de evrei, victime ale Holocaustului în România. Cifra este dată de către "centrelor" evreiești de studii de atunci.

După cifrele oficiale ale guvernului Antonescu, care nici el nu putea fi bănuț de iubire față de legionari, rebeliunea s'a încheiat cu 416 morți, 370 în București și 46 în provincie, din care 120 erau evrei. În perioada 6 Septembrie 1940 și 20 Ianuarie 1941, tot după datele guvernului Antonescu, legionarii au făcut 73 de victime în majoritate formate de grupul celor deținuți la Jilava pentru crimele comise contra tineretului țării. Niciunul nu era evreu. Nu putem decât să constatăm discrepanța chiar în cifrele de atunci maximum 10.150 de evrei, și enorma cifră maximă de 600.000 de evrei prezentată astăzi de către forurile evreiești mondiale.

Analizând statisticile prezentate, un fapt se desprinde cu claritate: Mișcarea Legionară, vânată de regele Carol al II-lea până în Septembrie 1940 și de generalul Antonescu după Ianuarie 1941 este scoasă din cauză. Rămâne deci singura imputație de ucidere a 120 de evrei în timpul rebeliunii declanșate de generalul Antonescu. Desigur, victime au fost (416 morți), dar acesta este prețul plătit când două forțe se confruntă armat. Gloanțele nu selectează pe cei ce se află pe străzi în timpul unui conflict. Dovada: au murit de 4 ori mai mulți creștini decât evrei. Și dacă mai adăugăm și faptul că la acea dată atât Basarabia cât și Ardealul de Nord nu mai erau sub jurisdicția României, credem că afirmațiile celor ce arată că în România ar fi existat un Holocaust al evreilor ce ar fi devorat circa 600.000 de evrei sunt marcate nu numai de exagerări arbitrare și iresponsabile, dar și de o falsitate ce rănește adânc sensibilitatea poporului român în sânul căruia comunitatea evreiască a avut și are o poziție privilegiată unică în întreaga lume. Noțiunea de Holocaust îndeamnă la respect și compasiune față de victime, la repulsie și oroare față de călăi și la hotărârea de a lupta pentru ca asemenea lucruri să nu se mai repete. Avem în față Holocaustul creștin comis de către Comunismul Internațional care a devorat până acum peste 140 de milioane de victime și continuă să ucidă în ritm accelerat nu numai creștini dar și musulmani, budhiști, mozaici...

Generalul Ion Antonescu

140 de milioane oferite pe altarul Satanei spre arderea totală. În acest context, motivul refuzului Președintelui Ronald Reagan de a vizita fostul lagăr german din Dachau ar trebui să dea serios de gândit celor ce încearcă să folosească tragedia umană în scopuri speculative. Problema actuală este una de supraviețuire a ființei umane. Este nevoie de un efort uriaș, comun, al tuturor națiunilor spre a distruge Comunismul Internațional. Toți avem nevoie unii de alții, creștinii de evrei și evreii de creștini, ori indiferent de ce altă religie ori nație. Prezentarea denaturată a adevărului nu ajută această cauză. Problema "Holocaustului evreiesc" în România va rămâne deschisă tuturor cititorilor noștri dela care așteptăm date documentate spre o eventuală publicare.

+++

TABLETE IUDAICE

■ Marea companie americană General Mills, se obligă să-și retragă de pe piață peste 4 milioane de pungi cu delicatese. Motivul: General Mills a "îndrăznit" să folosească, drept reclamă pe ambalajul pungilor cu delicatese, imaginea vampirului Dracula.

Folosind un nou procedeu tehnic, inginerii companiei americane au folosit imaginea actorului Bela Lugoși pe ambalajul delicateselor ce vor fi vândute cu titlul de "Count Chocula".

În 1930, actorul de preferință al "Contelui" Dracula era ungerul Bela Lugoși. În film, vampirul purta pe piept un medalion cu șase colțuri și cu o piatră mare prețioasă la mijloc. Talismanul folosit de vampir pentru hipnotizarea victimelor sale semăna teribil cu steaua lui David, simbolul lumii iudaice.

Nu știm dacă Bela Lugoși, alias Conte Dracula, folosind acest talisman intenționa să simbolizeze invazia iudaică din țările est europene de la sfârșitul sec. XIX, ori dacă setea de sânge proaspăt a vampirului simboliza setea de avere și parvenire a noii clase iudaice ce se substituia încet în locul aristocrației localnice. Rezultatul se pare că era același. Pe de o parte victima era secătuită de vlagă și se transforma în vampir, pe de altă parte țărănimea și clasa mijlocie localnică urma calea sărăciei și a inumanizării cauzate de datorii și alcoolism.

Reîntorcându-ne la timpurile noastre, Abraham H. Foxman, președintele organizației iudaice "Anti-Defamation League", protestează deoarece procedeu tehnic folosit de General Mills transformase talismanul cu șase colțuri în steaua lui David. Piatra prețioasă din mijloc dispăruse. Deși peste 4 milioane de pungi "Count Chocula" au fost vândute cu succes publicului american, General Mills a luat măsurile necesare pentru retragerea de pe piață a celor peste 4 milioane rămase...

■ Noul director general al UNESCO este spaniolul Federico Mayar Zaragoza. Fost ministru al educației, Zaragoza este considerat prieten al iudeilor. Printre alte acte de "prietenie", noul director general al UNESCO a dat ajutoare "prețioase" Institutului Spaniol de studii iudaice.

Concomitent, are loc încheierea primului tratat de cercetare industrială și de dezvoltare dintre Israel și Spania. În curând, Ministrul Comerțului și Industrializării din Israel, Ariei Sharon, va vizita Spania însoțit de numeroși "tehnicieni". Ariei Sharon, poreclit "măcelarul" pentru rolul său macabru în masacrarea a mii de refugiați palestinieni,

femei, copii, bătrâni din lagărele Sabra și Shatila, fusese destituit din funcția sa de Ministru al Apărării Israelului.

În noua sa capacitate de comerciant, Sharon indică exportul către Spania a unui volum de mărfuri israeliene, chimicale și fertilizatoare, în valoare de peste 59 de milioane de dolari. În același timp are loc un import de mărfuri spaniole, mașini și produse agricole, în valoare de peste 127 de milioane dolari.

Fără îndoială că după moartea generalului Franco, asistăm la o reînviere a “contactelor” iudaice cu Spania.

“Contacte” similare în trecut, au dus la expulzarea tuturor evreilor din Spania medievală și mai târziu la ororile comise de către guvernul comunist instaurat în Spania anilor ‘30, când mii de preoți au fost uciși, mii de călugărițe au fost siluite și masacrate iar bisericile profanate și transformate în moloz. A trebuit să apară Jose Primo de Rivera și cu generalul Francisco Franco, ca să curețe cancerul înfipt adânc în trupul Spaniei. Monumentul dela Majadahonda, stă mărturie eternă a sacrificiului poporului român care prin Ion Moța și Vasile Marin și-a dat obolul în momentele în care “se trăgea în obrazul lui Christos”...

■ Ajutorul militar și economic pentru 1988 dat de către St. Unite, Israelului, este amenințat de către criza internațională monetară.

În 1987, Israelul a primit 1.8 miliarde de dolari în ajutor militar și 1.2 miliarde drept ajutor economic.

Legea Gramm-Rudman-Hollings prevede o reducere a bugetului militar american cu peste 11.5 miliarde de dolari urmând o micșorare egală a bugetului sectorului economic și a celui de ajutor străin. Ca urmare, ajutorul militar și economic acordat Israelului va fi redus cu 146 de milioane de dolari.

Menționăm că peste 80% din ajutorul militar și economic pentru străinătate este acordat Israelului. După cum se știe, America a forțat Israelul de curând să stopeze fabricarea proiectatului avion Levi. Ca un compromis, St. Unite au oferit Israelului o garanție în scris că își va menține totalul de 3 miliarde de dolari anual în ajutor militar și economic. Ministrul Israelului, Ytzchack Rabin, amenință cu rezistența orice reducere a ajutorului american.

Că un procent important din taxele pe care populația americană le plătește cu regularitate, este folosit pentru subvenționarea unui stat care nu este capabil să se susțină singur, se pare că nu-l interesează pe Rabin.

Trei miliarde de dolari reprezintă o sumă gigantică, mai ales că ea nu trebuie replătită. Bugetele multor state suverane nu depășesc suma de 2 miliarde de dolari anual...

■ Recent, steaua pornografiei italiene Cicciolina, a vizitat Israelul. Oficial, Ilona Stallier alias Cicciolina, este membră în Parlamentul Italian ca reprezentantă a Partidului Radical de nuanță troțchistă.

Vizitând Ierusalimul, Cicciolina având ca fundal “Zidul Plângerii” iudaice, s’a fotografiat în costumul Evei în fața audienței numeroase iudaice. Ateii iudei ce domină societatea israeliană au fost entuziasmați. Iudeii ortodocși în schimb (cei cu perciuni și caftan negru) au considerat spectacolul drept o profanare și au început să arunce cu scaune și pietre în actriță. Într’un interviu, Cicciolina s’a rezumat astfel: “2000 de ani în urmă Christos a proferat iubirea aproapei pe aceste meleaguri. Astăzi eu fac același lucru, proferând dragostea în fața voastră”...

Comentariile sunt de prisos.

■ Relațiile diplomatice dintre Israel și Ungaria întrerupte în 1967, s’au restabilit anul acesta. Atât la Tel Aviv cât și la Budapesta, cele două țări și-au deschis consulate. Deasemenea sunt în curs de tratative secrete restabilirea relațiilor diplomatice cu Rusia comunistă, ca urmare a falsului “glasnost” à la Gorbaciov.

Într’adevăr, pare o anomalie că țara Khazarilor ce a impus o doctrină inumană - doctrina comunistă - asupra populației native, să nu aibe relații diplomatice tocmai cu mentorii ei...

■ Rabinul David Moses Rosen este șeful comunității iudaice din România și membru marcant al partidului comunist. Cifre oficiale susțin că înainte de război trăiau în România peste 800.000 de iudei, din care peste 400.000 au pierit în diverse “pogromuri și lagăre de concentrare”.

Astăzi, cifrele indică o populație evreiască de 24.000 existentă în România. În calitate sa dublă de rabin șef și de comunist, Rosen a reușit să conceapă cel mai extins program social de ajutorare din lume. Anual, o sumă de 4.5 milioane de dolari este colectată în America de către Federația iudaică – UJA – și distribuită lui Rosen. De opt ori pe an, nenumărate camioane de peste 20 de tone aduc iudeilor din România pachete cu hrană kosher (cușer), îmbrăcăminte, pături, încălțăminte și bani lichizi. Pe teritoriul României există 11 restaurante kosher care servesc peste 3.000 de persoane pe zi. Măcelarii kosher își profesază meseria zilnic, în timp ce numai în București peste 700 de provizii calde sunt servite zilnic. Deasemenea, pentru iudeii din România există clinici fără plată și 4 aziluri pentru bătrâni, printre care și azilul... Rosen din București, înzestrat cu aparate medicale ultramoderne în valoare de peste 2.5 milioane dolari.

Sinagogile sunt bine întreținute, bucurându-se de protecție. Și în acest timp, bisericile creștine sunt dărâmate una după alta, iar cozile din fața brutăriilor, măcelăriilor și altor magazine cresc zilnic.

În timp ce populația iudee prosperă, populația nativă trăiește coșmarul sclaviei comuniste impus de către precursorii lui Rosen, Marx, Pauker, etc.

Peste 40 de ani după cel de-al doilea război mondial, românii cumpără ulei și zahăr pe cartelă și sunt obligați să folosească un singur bec de 40 wați pe cameră în condiții jalnice fără precedent în istoria României.

În contrast, evreii se bucură de condiții excelente de îngrijire medicală fără plată și de mâncare ieftină ori fără plată.

Și ca un afront în plus, pe ușa biroului lui Rosen se află scris: “Nu acceptăm convertiri la Judaism”...

■ Trei teroriști iudei, membri ai organizației teroriste J.D.L. (Jewish Defense League) au fost condamnați de către Tribunalul districtului Brooklyn din New York.

Cei trei sunt: Victor Vancier, fost președinte al JDL-ului din Aprilie 1985 până în Noembrie 1986, Murray Young și Sharon Katz.

Victor Vancier, rezident din Queens în vârstă de 30 de ani, a fost condamnat la 10 ani de închisoare; Murray Young, rezident în East Meadow, Long Island, în vârstă de 60 de ani, condamnat la 5 ani închisoare, iar Sharon Katz, rezident în Manhattan, în vârstă de 44 de ani, condamnat la 3 ani cu suspendare și 5 ani de probație ce include 6 luni de arest voluntar în casa sa.

Al patrulea terorist iudeu arestat, Jay Cohen, în vârstă de 24 de ani, a fost găsit mort în luna Octombrie 1987 într'un hotel din Catskill, centrul taberelor iudaice de antrenament paramilitar.

Condamnările urmează unui lung șir de atentate cu bombe, incendieri și fraudă comise de către membrii JDL-ului contra “ex-naziștilor” ori “antisemiților” americani.

După citirea sentinței, judecătorul I. Leo Glosser, adresându-se lui Victor Vancier, a spus: “Nu ataci cu bombe persoane inocente pentru ca să-ți impui ideile...”

Comentariile sunt de prisos...

ÎN ÎNCHEIERE:

“Nu acceptăm convertiri la iudaism”

sau

Holocaustul fără întoarcere

Rabinul David Moses (Rosen) ce afișează pe ușa biroului său din București anunțul: "Nu acceptăm convertiri la Iudaism", este o piesă mică dar importantă din vastul angrenaj al mașinăriei iudaice reprezentate de Centrul Internațional de Investigații Simon Wiesenthal. Scopul primordial al "Centrului" este conducerea campaniei contra anti-semitismului și strângerea de dovezi incriminatorii contra octogenarilor răspândiți pe glob pentru eventuala lor deportare și execuție privind "crime de război" contra iudeilor.

În aceste momente sacre, dinaintea nașterii lui Christos, când creștinătatea re trăiește spiritual mesajul iubirii aproapelui și iertarea păcatelor, ura idolatriilor lui JAH-BUL-ON se deslănțuie cu toată violența.

Pentru cei ce nu știu, JAH-BUL-ON constituie trinitatea formată din JAH care este prescurtarea lui JAHVEH – dumnezeul iudeilor; din BUL, care vine dela BAAL, zeul fertilității la Canaati, asociat cu demonitatea și satanismul perpetuat până în zilele noastre; din ON, care vine dela Osiris, zeul egiptean al lumii întunericului.

Deci JAH-BUL-ON este trinitatea la care se închină și pe care o servesc cei din fraternitățile internaționale aflați în gradele superioare de "iluminare".

Anumite informații sunt necesare celor ce vor să înțeleagă semnificația monstruoasă a mesajului de pe ușa rabinului Moses din București.

Cardinalul Ratzinger publica - ca urmare a vizitei Papei din Aprilie 1986 la sinagoga din Roma - la 24 Oct. 1987 în oficiosul "Il Sabato" un articol referitor la Edith Stein, evreica convertită la catolicism și călugărită carmelită:

Rabinul David Moses (Rosen), poreclit "Iuda din România", în biroul său din București. Comunist și agent al Securității, a fost instrumentul folosit în deportarea Episcopului Valerian Trifa din St. Unite.

"Găsind credința în Christos, ea a intrat în plină moștenire a lui Abraham". Spune mai departe Cardinalul Ratzinger: "Papa a oferit respect, dar Excelența Sa are deasemenea o linie teologică de urmat. Aceasta implică uniunea noastră în credința lui Abraham, dar deasemenea realitatea lui Iisus Christos în care credința lui Abraham își găsește împlinirea".

Profesorul iudeu Zvi Werblowski, comentând articolul Cardinalului Ratzinger, spune: "Evreii, incluzând pe șefii rabini, privesc creștinătatea ca pe o formă de idolatrie. Cardinalul Ratzinger are și el dreptul de a privi iudaismul ca pe o fază preliminară a creștinătății".

Comentariile sunt de prisos.

Un fapt cunoscut încă din antichitate de rabini și perpetuat până în zilele noastre, îl constituie rolul anti-semitismului în prezervarea unității iudaice. Cu cât pericolul anti-semitismului este mai mare, cu atât mai mult iudeii se unesc în jurul rabinilor dându-și acordul pentru acțiunile lor politice.

Mesajul este clar. Când nu există anti-semitism, el trebuie inventat. De aici vânătoarea "criminalilor de război" din zilele noastre. De aici crearea de Oficii Speciale de Investigații și de tot felul de comitete de combatere a anti-semitismului. Planul iudaic se conturează din ce în ce mai precis. Mai întâi, o campanie coordonată a massmediei de "dezvăluire" a atrocităților comise de "Criminalii de război" deveniți între timp octogenari, urmată de depistarea și deportarea lor în țările de origine (citește URSS) ori Israel, ce în deplină încălcare a legilor internaționale și-a arogat dreptul de judecător suprem.

Deci, pe de o parte "pericolul" anti-semit îi unește pe iudei, iar pe de altă parte execuția în URSS a acestor octogenari le dă satisfacția realizării puterii lor internaționale.

Elisabeth Holtzman, membră a Camerei Reprezentanților în anii '70, a sponsorat legea care a stabilit crearea Oficiului Special de Investigații din cadrul Departamentului de Justiție, responsabil de deportarea a 19 așa ziși "criminali de război" din Statele Unite.

În contrast cu procedura americană, Canada introduce legea din 16 Sept. 1987 ce permite deschiderea în tribunalele canadiene a proceselor legate de urmărirea și judecarea suspecților "criminali de război" ce trăiesc în Canada.

Cum era de așteptat, E. Holtzman a criticat vehement această lege, oferind exemplul Oficiului Special de Investigații american, care nu se încurcă în asemenea "fleacuri legale": suspecții sunt oferii justiției, depozitați de cetățenia americană și deportați imediat.

În Canada, în mod contrar, curțile de justiție dacă nu dispun de dovezi clare, suficiente pentru judecarea lor, suspectii au dreptul să trăiască mai departe în această țară.

Faptul că "dovezile" incriminatorii sunt produse 90% de către URSS, iar restul de 10% de către martori mincinoși ori senilizați, nu pare să zguduie conștiința nimănui. Cazul Demjanjuk este exemplul clar al unui om nevinovat căruia i se ia cetățenia și este deportat către Israel, ca urmare a acuzațiilor iudaice, întărite de un document de identitate fals, emis ca dovadă de către KGB-ul sovietic.

Dilema actuală a procesului lui Demjanjuk pentru Oficiul Special de Investigații și sponsorarea lui, este adâncă. Dacă Demjanjuk va fi socotit nevinovat de către Curtea de Justiție israeliană, Oficiul Special de Investigații va deveni obiectul unui proces de milioane de dolari și probabil va duce la desființarea lui și restructurarea viziunii americane asupra "criminalilor de război". "

Va fi condamnat Demjanjuk cu orice preț ca urmare a presiunilor? Ori va suferi "un atac de inimă" ce va duce la închiderea cazului cu toate implicațiile lui? Timpul ne-o va spune.

Între timp, biroul Centrului Simon Wiesenthal din Los Angeles, a dat publicității o listă a 10 dintre cei mai căutați "criminali de război" naziști: "1). Alois Brunner, care trăiește în Damasc, Siria, sub numele de Georg Fisher. A organizat deportarea evreilor din Franța, Grecia și Slovacia; 2). Anton Burger, în vârstă de 76 de ani (ajutorul lui Eichmann adresa necunoscută); 3). Friedrich Warzok, commandant la Ianowska, în Liov, Polonia (adresa necunoscută până la data actuală); 4). Heinrich Otto Drechsler, general în Letonia (adresa necunoscută); 5). Josef Schwaemberger, în vârstă de 75 de ani (se crede că ar locui în America de Sud); 6). Erich Gruene, doctor șef la Maidanek (adresa necunoscută); 7). Hans Wilhem Koenig, în vârstă, de 75 de ani care a lucrat ca doctor cu Josef Mengele la Auschwitz (se crede că ar locui în Scandinavia); Horst Schumann, doctor la Auschwitz (adresa necunoscută); 9). Heinrich Mueller, șeful Gestapo-ului (se pare că trăiește în URSS); 10). Rudolf Gunther, ajutorul lui Eichmann (adresa necunoscută)".

Această listă inițială de 10 "stafii" naziste, este mărită astăzi la un număr de 38.000 de persoane identificate în cele peste 120.000 de dosare care se găsesc în arhiva Națiunilor Unite, aflată la etajul 12 al unei clădiri de pe Park Avenue din New York. Dosarele din arhivă sunt opera Comisiei Crimelor de Război, formată în 1943 din 17 națiuni, cu scopul de-a întocmi dosarele criminalilor de război.

Dosarele conțin depoziții și acuzații nedovedite și rapoarte ale serviciilor de spionaj asupra a mii și zeci de mii de suspecti ori cunoscuți criminali de război germani, austrieci, est-europeni și japonezi. Devenite

domeniu al interesului public în 1986 ca urmare a acuzațiilor contra fostului Secretar al Națiunilor Unite, Kurt Waldheim, astăzi Cancelar al Austriei, arhiva a fost deschisă pentru prima dată istoricilor și jurnaliștilor. Ce valoare juridică poate să aibă o arhivă ce conține acuzații nedovedite, auzite de la martori acum decedați?

Ei bine, cu ajutorul KGB-ului sovietic și cu bunăvoința presei americane, cazurile pot să devină mană cerească servitorilor lui JAH-BUL-ON.

Predicția noastră este că isteria anti-semitismului va lua proporții gigantice în următorii ani, desigur pentru a uni lumea iudaică și pentru a ascunde actualele crime săvârșite în Orientul Mijlociu de către sponsorii lui.

Ca o ironie supremă, asistăm din nou astăzi, aproape o jumătate de secol de la Ialta, cum din nou notele “Noștilor rusești” sunt cântate de astă dată la Washington de către Gorbaciov, proaspătul urmaș al unui lung șir de criminali de război și contra umanității. Față de monstruoșitatea și proporțiile lor, atrocitățile comise de Hitler par să fie opera unui novice. Și totuși, nimeni nu pare să simtă nevoia creării unui Oficiu Special de Investigații contra criminalilor de război (și criminali contra umanității), comuniști de astă dată, dintre care mulți se află acum în St. Unite și alte țări vestice. După cum se știe, mulți din acești monștri comuniști sunt de origine iudaică. Se pare că acest fapt oferă o protecție eficace în fața spectrului unei investigații internaționale privind crimele comunismului.

Între timp, cercul continuă, conform scenariului realizat și orchestrat cu grije de Centrul Internațional Simon Wiesenthal din Los Angeles.

Cât îl privește pe rabinul Moses David (Rosen), anunțul de pe ușa sa este irelevant. În afară de câțiva oportuniști notorii, nimeni din România nu dorește convertirea la iudaism. Pentru rabinul Moses și pentru ceilalți ca el, mesajul biblic, precum sabia lui Damocles, nu oferă negocieri. Timpul va veni, când cu voia sau fără voia rabinului Rosen și a celorlalți rabini, “realitatea lui Christos, credința lui Abraham, își va găsi menirea”...

■ *John Demjanjuk, în vârstă de 70 de ani. Deportat din Statele Unite către Israel, este silit să facă față unui proces intentat contra lui “Ivan cel Groaznic”.*

După cum s’a dovedit, piesele acuzatoare expediate de către URSS, sunt false.

■ *Feodor Federenko, în vârstă de 80 de ani, deportat în 1984 din Statele Unite către URSS. Condamnat la moarte în 1986, a fost executat.*

■ *Andrija Artukovic, în vârstă de 78 de ani, deportat din Statele Unite în Iugoslavia, a fost condamnat la moarte în 1986 și executat.*

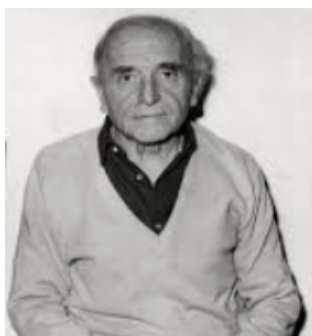
■ *Karl Linna, în vârstă de 70 de ani, deportat în Estonia (URSS), moare în urma unui... "atac de inimă".*

■ *Episcopul Valerian Trifa. În vârstă de 72 de ani, renunță la cetățenia americană ca urmare a unui complot indeo-comunist și se stabilește în Portugalia. Acuzat de uciderea a peste 1.000 de iudei, Episcopul Bisericii Ortodoxe Române din America și Canada, Valerian Trifa, se stinge din viață în condiții misterioase, la începutul anului 1987.*

■ *Arthur Rudolf, în vârstă de 80 de ani, conducătorul programului american de rachete SATURN din anii 1964-1969. Obligat să renunțe la cetățenia americană, pentru activitatea sa științifică din timpul războiului în cadrul industriei de război germane, pleacă din Statele Unite și se stabilește în Germania de Vest.*

■ Klaus Barbie, în vârstă de 74 de ani, este extrădat în 1983 de Bolivia către Franța. Acuzat de crime contra evreilor. După cum a reieșit din depozițiile dela proces, se pare că Rezistența franceză prin Jean Moulin, șeful ei, a colaborat din plin cu Gestapo-ul german. La fel, un număr important de iudei încadrați în Rezistență...

■ În stânga: Alois Brunner, în vârstă de 75 de ani, în prezent sub protecția Siriei. Mâinile sale sunt mutilate în urma exploziei unor scrisori-bombe.

31 OCTOMBRIE 2023 :

EPILOG
 ȘI
 ADDENDUM
 LA CAZUL
 Î. P. S. S. VALERIAN TRIFA
 ÎN LUMINA
 DOCUMENTELOR
 SECRETE

■ Î.P.S.S. Episcopul Valerian Trifa, în exil fortuit. Portugalia, 1986.

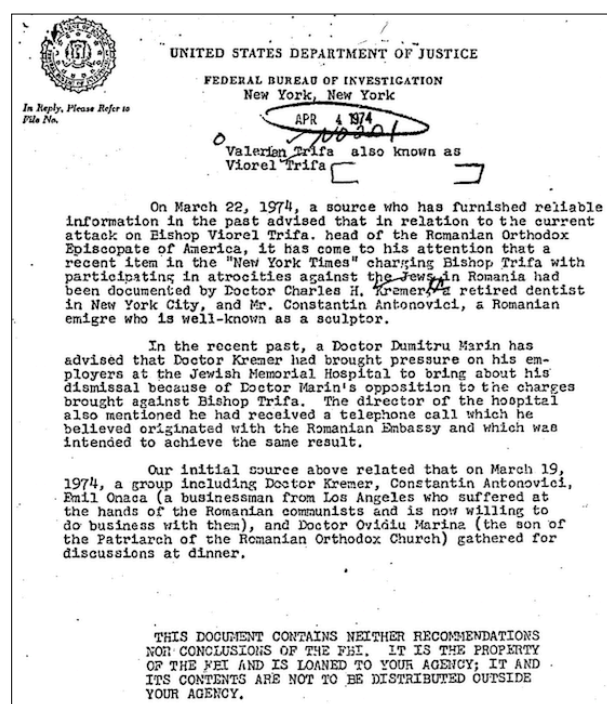

■ Imaginea în grup (sus), îl înfățișează pe Episcopul Valerian Trifa alături de câțiva camarazi în anul 1966, la Congresul Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada ținut la **Vatra**, Michigan. De la stânga la dreapta, în rândul de sus: Nicolae Horodniceanu, George Bocioagă, Stelian Stănicel, Pr. Eugen Lazăr; jos: Ion Halmaghi, Dna Halmaghi și Ion Simician.

Î.P.S.S. Episcopul Valerian Trifa, victimă a securității și agenților comuniști plantați în afara hotarelor

Din documentele secrete declassificate ieșite la iveală mai mulți ani în urmă din arhivele FBI-ului, reiese clar faptul că, pe lângă dentistul Charles H. Kremer și Constantin Antonovici care acționau pe față la ordinele Bucureștiului pentru înlăturarea Episcopului Valerian Trifa de la conducerea Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada, se mai găseau angrenați în această misiune, în anul de grație 1974, încă doi agenți: Emil Oanca (așa zis "om de afaceri" din Los Angeles, în "tratare" de extindere a relațiilor comerciale cu România comunistă), cum și doctorul Ovidiu Marina (fiul... Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române la acea dată, Justinian Marina).

Documentul atașat relatează cum la 19 Martie 1974, toți cei menționați s'au întrunit pentru a perfecta destituirea Î.P.S.S. Valerian Trifa, în urma unui articol - și el "sugerat" - apărut în ziarul "New York Times" cu puțin înainte, în care acesta era acuzat că a participat la așa zise "atrocități" împotriva evreilor în România. Iarăși, este relevat faptul că Dr. Dumitru Marin din New York, angajat al spitalului "Jewish Memorial Hospital", protestând împotriva practicilor de acuzare "fără fond" la adresa Episcopului Valerian Trifa și metodelor de penetrare conspirative ale securității comuniste, a fost constant amenințat cu demiterea din spital de către însăși Charles Kremer. Nici Directorul spitalului nu s'a bucurat de un *tratament* mai bun, acesta dezvăluind că a fost contactat amenințător de însăși ambasada României comuniste din Washington.

Documentul desecretizat din arhiva F.B.I.-ului

De prisos să mai amintim că Episcopul Valerian Trifa era în atenția serviciilor de securitate americane ca "fost membru al Gărzii de Fier" (vezi arhivele FBI și CIA) încă dela sosirea sa în Statele Unite, acest fapt rezultând din dosarele întocmite la data sosirii și după aceea, diverși informatori ai acestor servicii, cu inițiale conspirative de genul "T-1", "T-2" sau "T-9" (în New York), ori zonale ("Detroit T-1", "Detroit T-2"), ș.a.m.d., furnizând informații mai mult sau mai puțin relevante, unele dintre ele de-a dreptul hilare dacă stăm să le privim din perspectiva timpurilor de azi.

Ar mai fi de adăugat un singur fapt la cele de mai sus: dintre participanții la această macabră operație de infestare cu informații false transmise serviciilor secrete americane, cei mai mulți provin din mediul evreilor *refugiați* din România comunistă în Statele Unite și plătiți pentru aceste servicii zeci de ani drept "surse serioase" sau "de încredere" în mijlocul refugiaților români anticomuniști. Din aceleași documente, privind numele delatorilor și serviciile lor în slujba "democrației" pe vremea când se aflau în România, reiese clar că au făcut parte cu regimul comunist, iar cei mai mulți dintre ei au comis fărădelegi împotriva poporului român în numele partidului comunist, fapt trecut cu vederea și neexplorat de autoritățile americane în cauză.

Scurtă recapitulare a "Cazului Trifa"

După alegerea sa ca Episcop cu ocazia Congresului bisericesc care s'a ținut la Chicago între 1 – 4 Iulie 1951, Î.P.S.S. Valerian declară autonomia administrativă și canonică a Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada. Autoritățile de la București, cu concursul ziarelor comuniste din St. Unite pe care le subvenționa cu fonduri, atacă trecutul lui "Viorel Trifa" pe care îl înfățișează drept "criminal nazist" răspunzător pentru incitarea la "crimele legionare" din timpul rebeliunii din 21-23 Ian. 1941, el fiind la acea dată Conducătorul Uniunii Naționale a Studenților Creștini. Alți agenți ai regimului de la București aflați în străinătate, sunt la rândul lor angrenați în această operațiune, în special dentistul evreu de origine română Charles Kremer în numele Federației Evreilor Români din New York, care folosește ocazia să transmită așa zise "dovezi" cu tăieturi din ziarele timpului și fotografii alterate ale "pogromului".

În cunoștință de cauză, autoritățile americane nu iau în serios aserțiunile false instrumentate în dosarul trimis, iar cazul intră pe linie moartă până când rabinul "roșu" Moses Rosen, trimis în vizită de

autoritățile comuniste în Israel în Mai 1962, reia acuzațiile contra Episcopului Trifa într'o conferință de presă ținută sub auspiciile Congresului Mondial Evreiesc la Tel Aviv.

Alte vizite la New York ale rabinului, în posesie de “noi documente” prelucrate de autoritățile reseriste, alături de intervențiile dentistului Charles Kremer și ale Centrului Simon Wiesenthal din Viena, sunt adresate Departamentului de Justiție, cerând continuarea investigării “cazului Trifa”. Presa în limba română de tendință comunistă din America și Canada, participă la rândul ei în această campanie odioasă. Sunt trimise scrisori Departamentului de Justiție de la evreii proveniți din România, este angrenată Biserica Misionară aparținând de București, agenți și “cozi de topor” fac presiuni la ordinele Bucureștiului. “Idipindentul” Ceaușescu, după trei vizite în America (în 1970, 1973 și 1975), obținuse deja încrederea administrațiilor Nixon și Ford, iar “cazul Trifa” devenise jenant autorităților americane prin lipsa lor de cooperare la intervențiile repetate ale delegației comuniste. Concesia: în 1975, prin Departamentul de Justiție, sunt reluate investigațiile în “cazul Trifa”, de această dată sub pretextul că acesta a omis să declare trecutul său legionar, consecința fiind retragerea cetățeniei obținute în anul 1957 și expulzarea sa. Are loc altă vizită a “idipindentului” în 1979 și mascarada regizată continuă cu autorizarea de astă dată a administrației Carter care milita – culme a ipocriziei – pentru... ”drepturile omului” în lume. La 25 August 1980, în speranța terminării procesului, Episcopul Trifa restituie certificatul de cetățenie. Totuși, presiunile nu se opresc aici, iar la 4 Octombrie 1982, un nou proces îi este intentat, de această dată pentru deportare. Procesul durează trei zile, iar în August 1984, copleșit de intensitatea atacurilor împotriva sa personal și a Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada, Î.P.S.S. Valerian Trifa părăsește St. Unite și se stabilește în Portugalia, în localitatea Estoril.

Nicolae NIȚĂ

31 Oct. 2023

SFÂRȘIT

C U P R I N S

<i>O explicație utilă cititorului</i>	03
<i>Cuvântul Nostru</i> (Anul III, Nr. 32, Martie 1985)	06
<i>“Welfare” în România comunistă?</i> (Anul III, Nr. 32, Martie 1985)	07

PRELIMINARIILE NAȘTERII STATULUI ISRAEL

<i>Revoluția Sionistă și Pactul Sykes - Picot</i> (Anul III, Nr. 33-34, Aprilie-Mai 1985)	11
<i>Declarația Balfour</i> (Anul III, Nr. 35-36, Iunie-Iulie 1985)	15

ANII MANDATULUI 1923 - 1948

<i>Perioada Ante-Hitler</i> (Anul IV, Nr. 37-38, Aug.-Sept. 1985)	21
<i>Perioada Hitler</i> (Anul IV, Nr. 39-40, Oct.-Nov. 1985)	24
<i>Terminarea Mandatului</i> (Anul IV, Nr. 41, Decembrie 1985)	29
<i>Semiții contra Semiților</i> (Anul V, Nr. 42-43, Ian.-Feb. 1986)	34

RĂZBOAIELE STATULUI ISRAEL

<i>Războaiele Statului Israel (1948 – 1967)</i> (Anul V, Nr. 44, Martie 1986)	39
<i>Războaiele Statului Israel (1967 – 1973)</i> (Anul V, Nr. 45-46, Apr.-Mai 1986).....	46
<i>Războaiele Statului Israel (1973 – 1986)</i> (Anul V, Nr. 47, Iunie 1986)	51
<i>Statul Israel și Organizația Sionistă Mondială</i> (Anul V, Nr. 48, Iulie 1986)	55

STATUL BICEFAL AL LUMII IUDAICE

<i>Înlăuntrul Israelului</i> (Anul V, Nr. 49, August 1986)	60
<i>Brațul extern al Israelului (I)</i> (Anul VI, Nr. 50, Sept.-Oct. 1986)	65
<i>Brațul extern al Israelului (II)</i> (Anul VI, Nr. 51, Noembrie 1986)	70
<i>Asaltul contra libertăților academice</i> (Anul VI, Nr. 52, Decembrie 1986)	73

MOSSAD

<i>Mossad (I)</i> (Anul VI, Nr. 53-54, Ian.-Feb. 1987)	79
<i>Mossad (II)</i> (Anul VI, Nr. 55, Martie 1987)	83
<i>Mossad (III)</i> (Anul VI, Nr. 56, Aprilie 1987)	86

<i>Mossad (IV)</i> (Anul VI, Nr. 57, Mai 1987)	91
<i>Mossad (V)</i> (Anul VI, Nr. 58-59, Iunie-Iulie 1987)	95
<i>Mossad (VI)</i> (Anul VII, Nr. 61, Septembrie 1987)	99
<i>Războiul Semișilor</i> (Anul VII, Nr. 62, Octombrie 1987)	104

DIVERSE

<i>Papalitatea și antisemitismul</i> (Anul III, Nr. 33-34, Aprilie-Mai 1985)	108
<i>A existat oare un Holocaust al evreilor în România?</i> (Anul III, Nr. 33-34, Aprilie - Mai 1985)	111
<i>Tablete Iudaice</i> (Anul VII, Nr. 63, Noembrie 1987)	114

ÎN ÎNCHEIERE:

<i>“Nu acceptăm convertiri la iudaism”</i> (Anul VII, Nr. 64, Decembrie 1987)	119
<i>“Cazul Trifa” (în lumina documentelor desecretizate)</i>	125
<i>Cuprinsul</i>	130

- EDIȚIA A II-A REVĂZUTĂ ȘI ADĂUGITĂ -
31 Octombrie 2023

DE ACELAȘI AUTOR:

- ♦ **“Bibliografia operelor autorilor legionari”**. Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1993.
- ♦ **“Presa Legionară - Publicații”**. Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1993 / 2017.
- ♦ **“În cumpăna vremii”** (scurte nuvele). Colecția *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1994.
- ♦ **“VICTOR CORBUȚ - în pas cu noi”**. Colecția *“Omul Nou”*, Hallandale, Florida, 1995.
- ♦ **“Crâmpoie de viață - În pădurea cu fiare sălbatice”** (vol. I - II). Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1995 - 1996.
- ♦ **“Martirii ne veghează din ceruri”** (vol. I). Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1997. Vol. II (*în pregătire*).
- ♦ **“Snop de vise”** (versuri). Colecția *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1997.
- ♦ **“Crăciun în Exil”** (mică antologie a celor mai frumoase versuri de Crăciun publicate în Exil). Colecția *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 2014.
- ♦ **“De ici, de colo...”** - antologie de versuri legionare (Vol. I - III). Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 2018.
- ♦ **“Sărbătorile Crăciunului și Anului Nou Reflectate în Presa Naționalistă”** - Antologie în texte și versuri. Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 2018.
- ♦ **“Sărbătorile Pascale în Presa Naționalistă”** - culegeri de texte și versuri. Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 2018.
- ♦ **“Articole din Presa Legionară”** - culegeri (Vol. I - II). Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida 2019 / 2020.

Ediții îngrijite:

- ♦ **“Acuzat, martor, apărător în procesul vieții mele”** de Dumitru Banea. Colecția *“Omul Nou”*, Miami Beach, Florida 1994.
- ♦ **“Rezistența în Munții Brașovului”** de Petre Baicu. Colecția *“Omul Nou”*, Hallandale, Florida, 1994.
- ♦ **“Cărticică de cântece”** (*legionare*). Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1995.
- ♦ **“Jurnal numai pentru mine”** de Niță Ghimbășanu (I), caietele 1-2; în lucru, caietele 3-4. Colecția *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1997.
- ♦ **“În vârf de săbii”** - N. S. Govora. Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 2023.

